O zagadnieniach i kierunkach filozoficznych

O regulaminach
i Rejestrach
filozoficznych
1927/28
3 egz.

O zagadnieniach i różnicach filozoficznych.

1.
4/10
27.
1.
10/5
34.

1. Nauka, którą mamy w części w tych wykładach - filozofii - jest jak dawna, jak wiedza ogólne dociekania naukowe, których nauki empirycznej, z nią i filozofii jest ścisłym związku. Ciągiem nieustanny, empirycznie ~~z~~ ~~z~~ ~~z~~

powszechne i w jej prawdy ?. W tych pojęciach ~~[illegible]~~ i przeciwieństwo na nie odpowiedzi leży jeden początek badania naukowego.

Zjawisko to w badaniu naukowe w Grecji na przełomie VII i VI w. przed Chr., i to nie na północy Grecji, lecz w bogatych i kulturalnych kolonjach, w wybrzeżach Azji Mniejszej i południowej Italji.

Bo pewnie ~~badania~~ nauki nie były wcale zróżnicowane. Obejmowały wtedy zarówno zasady działania praktycznego jak i wiadomości, jak ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ wiedzy przyrodniczej, jak ich ; i je spojrzenia, które później nazwano filozoficznemi. ~~[illegible]~~ Obejmowano je nazwą σοφία (mądrość), a tych którzy się nimi zajmowali nazywano ~~[illegible]~~ mędrcami (σοφοί, σοφιστής).

Termin φιλοσοφία (miłość mądrości) pojawił się dopiero później i (469-399) przypisuje się Sokratesowi, który ~~[illegible]~~ uprawiał wyrzekł się tego życia

Ten (Sokrates) Platon, który ~~[illegible]~~, nazywa się mianem mądrości, filozofem - a nie tym, który ma mądrość, w znaczeniu do walczącego zwolennika doktryny, rozumiejącego naukę, która się zdobywa, to, że ją posiadają. - Arystoteles Ateńczyk uczeń Platona, Platon (427-347) mówi nie o filozofii jako o nauce, obejmującej pewną wiedzę, a nie tylko jej pewny, Arystoteles (384-322) przeciwnie filozofię jako wiedzę (ἐπιστήμη) naukę, czyli bezpośrednie poznanie

nej, na ich potrzebę, że do filozofii (wiedzy) należy rozpoznać przyczyny, które do wiedzy jej obowiązują; wiedza bowiem jest, jak się mówi, jak coś należy wiedzieć; wiedza oczywiście w znaczeniu „dowodu". Tymczasem filozofii wyższej Arystoteles „pierwszą filozofię" (πρώτη φιλ.) nazwał o zadaniach i warunkach wszelkiego, co istnieje, a inne dwie filozofie, czyli fizykę, obejmujące całą, jakkolwiek dość powierzchownie, matematykę.

Takie były pewne ukształtowanie się pojęcia i zakresu filozofii. W ciągu wieków jednak wiązały one coraz dalsze zmiany i ograniczenia, w zależności od rozmaitych przyczyn we wnętrzu pojęcia; jej granice, a przekroczeniem wkrótce rozwoju badań naukowych i ich coraz dalszej rozumiejącej specjalizacji; coraz bardziej wyodrębniały się coraz bardziej specjalne zagadnienia; które się czerpią z tej dziedziny całości, mogą wyodrębnić się dopiero wtedy, gdy ich badania specjalne mogą być prowadzone niezależnie od innych badań, bez ciągłej styczności z innymi badaniami. Pierwszy wszelako badań obejmował zakresem filozofii cały przykład z. czyli z wiedzy, z filozofii, tej pierwszej całości rozpadły badań naukowych, wyłoniły się nauki szczególne, humanistyczne i przyrodnicze,

Ten i sama historia podzielona jest na pewne wielkie okresy, które historiowie, w swojej pracy nad opracowaniem historii, starają się ustalić. Chcąc mieć ideę ogólną o tym, cały ten przebieg historii, musimy zapoznać się z tymi okresami wielkimi mniejszymi historycznymi i znakami szczególnymi oraz z pewnymi okresami z całej historii wszystkich narodów. Przeważnie różne narody historyczne.

Nie potrzebujemy opowiadać na tej wycieczce historii z góry, póki nie wspomnimy się z dziećmi o tych wielkich okresach historycznych, jak jest to zwykle przyjęte w naszych historycznych. Pierwszy z tych okresów, o którego rozpoczęciu, jest podział na historię obcą i naszą historię narodu.

Klasyfikacja lepiej nauk historycznych stworzył się nie wtedy, kiedy się zaczęła krytyka nad tem, jak się na podstawie tego w ogóle rozwija historyczne.

Gdzie my rozpoczniemy okres historii greckiej - wojna trojańska i Platonów - reakcja arystokracji.

Sokrates - reakcja ateńska, - historia nie dała wiadomości pozytywnych.

Sokrates żył, jako wzór obrazu w zwierciadle.

Nauka Platona - rozumienie współzależności z poprzednim na całej

hierarchii. Nauka o idei. (przeciwny Platonowi)

Podział nauk filozoficznych u Platona: dialektyka (nauka o ide-

ach, o prawdziwym bycie, o świecie istocie rzeczy, nie postrzegalnych

przez zmysły; rzeczy zmysłowych.) Fizyka nauka o zjawiskach,

o całej zmysłowości (wiedza z opinii, ~~z wiary i przekonania~~); Etyka,

w zwykł nauki Sokratesa.

Poglądy Platona stały się w wielu wiekach podłożem dla

(kontynuowanie przez wieki) nauki Arystotelesa. Arystoteles dzieli wiedzę

na teoretyczną, praktyczną i poetyczną (twórczą) wiedzę ogólną, obejmuje poznanie, dowody, podsta-

wy filozofii. Trzecia wiedza szczegółowa. Wiedza teoretyczna dzieli się na

(teologia, fizyka i matematyka); praktyczna obejmuje całość dyscyplin

(nauka o działalności praktycznej ludzi) Platona; wiedza poetyczna

dzieli się na etykę, ekonomikę i politykę; wiedza poetyczna jest

(poniekąd) teorią techniki i sztuki.

W pismach Arystotelesa o psi wiele pewne dzieje, a różnych
wiele przykładów można znaleźć ~~tamtejszych~~ ~~wiele~~ z nich
dziejów ostatnie wiele historyczne. A więc pierwsza historyczna
(więc chirurgiczna glosariusza) potrzeba się wymienić we dwie części:
pomocnicze ~~dzieje~~ ~~dzieje~~ części psi i istot (organa) - dzieje
logiki); dzieje medycyny. - Fizyka i matematyka, zdaje-
się przez Ar. Z wielkiej pomocniczej potrzeby się w historii jako
wiele wiedzy uczonego (czekamy, że się znów obudzą z tych wielkich nie-
dobrych!). Z ~~wiele~~ całkiem wielkiej pomocniczej ciekła pomocnicza
nauka literatury, chemia i politykę wiedzy z obu wiele pomocnych
i podobnych (jedy wiedzy o historii!). W chirurgii dzieje Arysto-
telesowe wiedzy pomocnej - podobnie wiele wiedzy pomocnej części.
2. 6/10 Synowie Arystotelesa pomogli wiele całe wiele wiedzy
i wiele wiedzy. Później o ~~pomocnicze~~ wiedzy (Descartes,
1596 - 1650); o wiedzy wiedzy (John Locke 1632 - 1704) David Hume
(1711 - 1776), pomocnej do wychowania się wiedzy wiedzy historycznej

Teorii poznania (epistemologii): jakie są warunki uzasadnienia naszego poznania.

Badania te wyrastają bądź na tle psychologicznym (teorii poznania psychologicznej)

wyodrębnienie się z psychologii

Nowej w podstawie poznawczej w związku z nowym wtedy niepokojącym

zagrożeniem wiarę w oddzielenie się od sfery. Teorii poznania ogólnej-

wspólnej wtedy przeciwnej: Filozofii opartej (4. XIX.

Georg Wilhelm Friedrich

Historii (Hegel 1770 - 1831). - Filozofii religii.

Wyodrębniły się więc w naszym stuleciu wszystkie wielkie filozoficzne:

Metafizyka
Logika
Teorię poznania
} podstawowe nauki filozoficzne. (pomiędzy nimi o dążeniu wspólnych myśleniu nauki)

Etykę
Estetykę (fil. sztuki)
Filozofię opartej
" wyżej
" historii
psychologię
Fil. religii
} specjalne nauki filozoficzne - - pomiędzy nimi są [illegible] pośrednimi specjalnemi.

Pozwolę sobie, aby je, wyrwane na potrzebę bieżącego wywodu naukowego, dalej uzupełnić własnemi uwagami; pozwolę sobie uczynić kilka uwag charakteryzujących, co tamże jest zresztą jako naukowe i dzięki czemu może być nie wszystkie zresztą uwzględnione naukowo uwzględnione. Pytanie to będziemy rozważać zajmując się ~~[illegible]~~ nauką z tych nauk po kolei.

Tymczasem jednak pomimy jeden pewien historyczny zarys próby klasyfikacji nauk, ~~[illegible]~~ w filozofii i encyklopedii:

Klasyfikację całej zachodniej i arystotelesowskiej nowożytnej, podaje jej również Franciszek Bacon z Verulamu (1561–1626) w dziele de dignitate et augmentis scientiarum. Publ. 23 tomowe wydanie mojemu obie całkowicie uwzględnia.

Jego wyjście jest dla Bacona oczywiście takie, które dzisiaj ~~[illegible]~~ (nie): Pamięci, wyobraźni i rozumu. Do pamięci odnosi się nauka historii, wyobraźni odpowiada literatura poezja, rozumowi podstawa dla filozofii. Wedle nich przedmiotów, których się zajmuje dzielą się filozofii na nauki. Boga, o naturze i człowieku. O ile jednak rozumie Boga wtedy z objawienia, nie należy on do filozofii, tylko

do wiary. Theologia mistica wyjdzie ze swoim pola filozofii do której należy jestnieć theologia naturalis; ~~abbiamo~~ ~~~~ ~~Boga~~ Bóg jest; stworzenie, które są podstawą dla wszystkich części filozofii, jak pojęcia bytu i niebytu, podobieństwa i różności, aksjomat o równości dwóch wielkości, które są równe trzeciej, są podstawą dla całej matematyki: filozofia prima albo scientia universalis, obejmuje ona axiomata scientiarum communia et conditiones entium transcendentales, jestto całą (ogólną teorię bytu).

Wolny pokolenia Boscowa był bardzo znany i obejmuje się pewnie tam, że potrafi jak Bosco w przedstawianiu wszelkie opory potrafił filozofii Christian Wolff (1679 - 1754). Wolff jest w historii filozofii właściwie jako systematyk filozofii racjonalistycznej, był uczniem Leibniza i miał wielki wpływ na Kanta, jednej się Wolffa uważały wszelkie rozumowanie, jemu dzięki mamy się zgodzić z ich definicjami. Dzielił on filozofię na teoretyczną (facultas cognoscitiva) i praktyczną ~~dz~~ dążenia (fac. appetitiva), odpowiada

do tego podziału dzieli on filozofię na dwie części: teoretyczną i praktyczną. Każda z tych części dzieli się znów według pewnych innych zasad na poszczególne. A więc filozofia teoretyczna czyli naukowa zajmuje się nauką o Bogu, czyli teologią (właściwą, w znaczeniu dosłownym), nauką o świecie czyli kosmologią. Świat zaś rozpatrywany specyficznie przez poszczególne nauki, jak to czynił Wolff jeszcze nauką ogólną, ontologią, do której przydzielał rozważania ogólne o naturze, czyli prawach ogólnych, oraz psychologią (racjonalną i empiryczną). Filozofia praktyczna zaś rozpada się na etykę, ekonomikę i politykę, zależnie od tego, czy rozważamy w niej człowieka jako jednostkę, jako członka rodziny, czy jako obywatela państwa. Wszystkie te trzy działy opierają się znów na wspólnej zasadzie podstawowej: ogólnej filozofii praktycznej. Podobnie jako zupełny obraz świata teoretycznego i naukowego filozofii teoretycznej dostarczają logika, psychologia racjonalna i empiryczna, kosmologia, teologia, tak filozofia praktyczna, która obejmuje prawo naturalne, etykę, politykę, ekonomikę, opiera się na ogólnej filozofii praktycznej. Podział ten jest wedle wszystkich nowszych podręczników, wyjątkowo ujętych w nowej wersji [illegible] podręcznikach opartych na [illegible]

prawy wiedzy. Albowiem przekonanie Wolffa, że pierwiastek pięć dotychczasowy w historii wiedzy dedukcyjnej, postępujący za drogą wnioskowania; ~~dedukcyjnego~~ przeciwieństwo może powodować dezorientację z czystego rozsądku, że jednak należy bezwzględnie tutaj wiedzy odrzucić, wykazywało się Wolffa podziału przyjęcia na empirycznym. Przeciwnie ~~tutaj~~ ustawa Wolffa nauki na czysto nauka empiryczna i czysta [illegible] na czysto i teol. empiryczny czyli teologię, obejmują racjonalną celu zjawisk duszy a światowe, takową Kosmologię racjonalną i empiryczną oraz psychologię racjonalną i empiryczną. To odróżnienie było wynikiem abstrakcji od historii empirycznych nauk przyrodniczych, które w tego czasu na opór nie było jasno rozróżnione.

3. 8/10 Przeciwieństwo wiedzy racjonalnej i empirycznej stało się kolejnym podziałem na dwa podziały nauk filozoficznych pokrewnego ducha Emmanuela Kanta (1724-1804). Kant rozróżnia poznanie z czystego rozumu czyli poznanie a priori, którego treść jest niezależna od doświadczenia, ~~jest~~ jest to poznanie formalne, poznanie, które uwalnia się formy, a pisze rozum czyste ~~wiedzie dane empiryczne~~, czyste

w tylko pewnej; w ~~w~~ stanach wzroku i umysłowych, jednak
nie wielki, istotnej i wielkiemu [illegible]. i by pewnie wiemy
z czasu [illegible], czyli a priori, którego przedmiotem są wy-
myślone figury stanowi cud. Otóż te wolno pewnie abstra-
dzi swoim geometrii klasyki, czyli i empirycznej nie rozumie;
pewnym jednak czyli geometrii we wszelkim wiedzy.
Geometrii czyli dwojaki znaki na świat czyli: Projektywny czyli
Kartezjusz i Metryczny. Kartezjusz obejmuje bardziej podstawowe
dotyczące własności rzutu i wielkości pomiaru a priori, Metryczny
zawiera stałe, całość pomiaru rzutowego a priori. Geometrii zaś
mamy wiele bez jednostajny, gdy pomiar to, co jest, nie przebiegu
gdy wiemy do co ~~wiemy~~ pomiar bez, czyli zasady ~~[illegible]~~ [illegible], proste i wielkie.
Na świat się na metryczny pomiary (miary), czyli metryczny i wielki-
mam wiemy i wielkiego wymiaru. –

Ze względu dostrzeżenie wiemy, że wiele klasyfikacji wiek
Geometrii wiemy wiemy od czasów jej stanowisko Geometrii
[illegible] ~~[illegible]~~ dwóch wyjaśni wielkości Geometrii historycznej.

Ale ta [illegible] oparcia nie może być przed chwilą wzięcia
nowej substancji, wyjścia nie Rzeczywistej, bo może [illegible]
byłby [illegible] jakiś pierwszy [illegible] działania.

To wyjście rozumiemy za pomocą dalszych rozdziałów, w których
rozstrzygnięć się będziemy nad Bytem z ostatnich z wyjściowej
nowej, a tak powstaną [illegible] i wiele innych nauk.

Metafizyka. Arystoteles z Rodos (ostatnia)

~~Metafizyka od Arystotelesa~~ pierwsza księga Πρῶτα ταῦτα τὰ φυσικά.

Według Ar. jest to nauka o pierwszych zasadach i przyczynach bytu,
albo też nauka o bycie wzięte o tem, co jest, o ile jest; bada
Ar. jest jedna nauka, która bada byt o ile jest bytem, i jego
całym istocie. Nauka ta nie jest identyczna z żadną nauką szczegółową. Żadna bowiem z innych nauk nie bada tego, co jest,
o ile jest, tylko wyjmuje jakąś część bytu, zajmuje się jego
całkowitą wyodrębnioną, jak np. nauki matematyczne".
Oba określenia metafizyki mają swoje podstawy w nich. To co
Ar. nazywa bytem τὸ ὄν, co łacinnicy ens, jest to przede, które

może być orzecznie o wszystkich, a tylko możemy powiedzieć, że to zwłaszcza najczęściej orzeczenie, najczęściej stawiane, różni współczesne myślenie. Słowo może powiedzieć być coś, albo być jest to samo, a jakiś określonej przedmiot, dlatego w potrzeby terminologii mówi się o tym zakresem orzeczenia „być". co być jest być nie przedmiot, to jest to, co może sobie wyobrazić dowolny sposób pomyśleć, co nie jest nicością, tylko czymś. Bycie jest nie tylko to, co istnieje (ens habens actualem existentiam), ale i to, co jedynie możliwie istnieć (ens possibile), a nawet to co nigdy nie może, a dla tej jedynie pomyślane (ens rationis). Pierwsza klasyfikacja Arystotelesa jest zatem nauką o przedmiotach myśle.

Każdy taki nauczyciel zajmuje się pewnym określonym rodzajem przedmiotów. Fizyka lub chemia bardziej przedmiotowe, psychologia stara się wyrazić prawa tych przedmiotów doświadczenia wewnętrznego, matematyka zajmuje się przedmiotami idealnymi. Różnych nauk w dzisiejszym czasie mamy. Oto przedmiotem jest nauka czystym, które bezpośrednio w myśli badanie

[illegible] wyróżnia [illegible] wyróżnienie celami [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

właściwej formy. ~~Przeciwnie istotnym miejscem chyba o wadliwej~~ ~~formy a materii, formie mówiąc~~ Gdy powiedzieliśmy, że dzięki tej przez nadanie materii formy dom, zamiast być jedynie możnością domem, ~~jest~~ istotnie domem, ~~tak więc o widzie, zwłaszcza~~ ~~Przez tę przyczynę rozumie się tu materię i formę,~~ dzięki której materia przyjęła określoną postać. ~~Zarówno materia~~ nie może być materią, jeżeli jakiś określony przyczyna sprawcza, nie będąc jej przyczyną materii i formy, bez której właśnie, czyli formy. Gdy więc forma zwana Arystotelesem - ~~jest~~ jest ~~często~~ mieszaniem. Arystoteles w zupełności ~~zachowuje~~ ~~wiele,~~

~~Przy~~ Które stanowi się jej jakby zasadą, (rubem rodzaju Arystotelesa), Arystoteles ~~także~~ przyczyna ~~ruchu~~ i Przez to pojęcie Arystotelesa jest dowiedzione badanie najpełniejsze stanowi przedmiotu; Arystoteles i zatrzeć dostępu innego rodzaju, bo przyczyna poruszająca wszystkiego ~~w~~ jest niematerialna, sama jest jest czystą formą. Przyczyna ta nie może być niematerialna ~~bowiem~~ z materii i formy, bo wymaga ~~jakby~~ istnienia innej materii ~~wyższej~~. Jest ona więc

Poemy, wyjęte arbitralnie, jest na wszelkiemu wypadku, który
wiadomość wiązać. Te wyjęte tekstu mogą Ar. Bajtem. -

Arg. Skoro nie wiadomość nie rozpoznał całkiem wiary wiadki, który
spostrzegł. Skoro jeden, przyjęte nam z negacji zjawisk
i wiadomości na ostrzejsze, przyjęli dobre o wyjątkowe zdania
nam; wtedy tych spostrzegł Arg. w wiadomości dlatego się
wyjęli nie grupy: jeden z kilku, wiadomi, który elementy
jakby fizyczne stanowienie wiary, drugi, Eleaci (Parme-
nides - ok. 500) nakazy nie fizykalnych wiadomości wiary, tylko
analizuje je przyjęto. Bowiem, w jeden, jeden - jak umiejętność pa-
mięć Parmenides - i jeden wiadomie, aby nie było, nie jeden było
wiadomie, aby całkowicie powstało z niego, nie mogło nigdy z, o jeden
powstać, z nocy, nagi wiadomo. To co jeden wiadomo nie innej same
i w całości. Były jeden w całości nie nagi i wiadomy.
To zaś w opatrzeniu dobrze nas jako umiejętności i wiadomości
jeszcze, że wszystkie procesy i zjawiska, nie istnieją, że zdaje, że

powtarzać, nic naprawdę.

Mamy zatem w Istocie, bardzo wyraźnie wyróżniony przykład bardzo ważnej uwagi ogólnej: przeświadczenie ogółu [illegible] przeświadczenie: [illegible], obiektywnego, wyższego niż istnieje naprawdę, [illegible] jednostkowy umysłu, rozmaitości, i świata zmysłów, istniejącego powszechnie jakkolwiek. [illegible] Pochodzenie [illegible] jest ono bowiem obiektywnej, [illegible] jakby przed światem zmysłowym. +

IV. 14/10

Ta sama myśl [illegible] przeświadczenia [illegible] świata, [illegible] go, niezależnego świata [illegible], jednostronnego [illegible] ogół; [illegible] świata przyrodniego, świata idei, przeciwnego naturalnemu światu, charakteryzuje filozofię Platona. Platon [illegible] przeciw [illegible] przeciwnemu przeświadczeniu empirycznemu. — Platońskiej idei, idea [illegible] Boży.

Arystoteles [illegible] empirycznym [illegible] idei, idea jest [illegible] 4 razy, jednakże [illegible] [illegible] [illegible] przyrody [illegible]. — Jakiż to przeświadczenie [illegible] [illegible] [illegible]

Jeśli stoimy, na dalszy badania: Metod. badań:

1) Objaśnienie stanowisk przeciwnych; będziemy w tym miejscu musieli wyszczególnić wszystkie ważniejsze punkty niezgodne. W dalszym badaniu nie wystarczy wtedy tylko zabrać przeciwników, bo będzie ~~trzeba~~ inne punkty, a tylko inne stanowisko do tych przeciwników zajmiemy. Tutaj musimy wszystkie będziemy stanowiska ocenić.

2) To co poza empirycznym, jakiś byt nadzmysłowy a pomocniczy jestnie rozumowo, który przyjść należy, aby wyjaśnienie zjawisk dało pomocniczy wyjaśnienie. Nie ten, że jeśli dany stan tego, co obserwacja nam przedstawia, jeśli istnienie tego, co możliwe nam się jest wyjaśnienie pewnych zjawisk empirycznych, dla nas jasne i obce wtedy wyjaśnienie Kantów

3) Pomijamy istnienie, którego mówi - Boga i jego stanowisko.

W tym znaczeniu granicę między nauką a religią, dlatego też granice między nauką i religią uznawać będziemy za trwałe. Z jednej strony ~~zostawiamy naukowiec a tym~~

~~[illegible]~~ popierają przede tłumaczeniu

~~z Księgi drugiej~~ wstępie religijne, przekazują wyjaśniają

nam przede wszystkim, jak to się stało w historii

religii chrześcijańskiej, - z Księgi drugiej rozumienie natchnienia

w tym znaczeniu przechodzi wiarę z gruntu rozumowego na stanowisko

mistyczny, ~~skupiony~~ czerpie ze źródeł religijnych, tak było np.

w filozofii neoplatońskiej, której twórcą był Plotinos (203-269).

Przedtem już tak myśli w filozofii żydowskiej, w której, dla uzasadnienia

tej istoty objawienia na świecie, wobec przyjęcia pełnego świata

innego, przeczuwanego. Jak to wszystko należy rozumieć szczegółowiej

wyjaśnimy wtedy, gdy będziemy, we wstępie, z którego wyszło

Plotinos; Plotin pełnił ~~badania~~ rozumienia filozoficzne na wzór

Platona, tak samo na drodze wskazanej filozofii greckiej, a jakiego

dali wzoru Platon i Arystoteles, wyjaśnia ~~świat~~ rzeczy według

wyższych, ~~wyższych~~ jako świata przeczuwanego się za wszelkich światów, zmie-

wie u Ten Tłuk-apostół może myśleć mistyki idei sprzeczności i nie-
wzruszności. Jednak nie może przejrzeć dni tego dobrodziejstwa,
gdyż ciągle zmuszony być walczyć wszystkiemi, może tylko przeciwko
do tego ile dusz wiecznych zbawienia w życiu indywidualne.
To uczucie się wszystkie dzieje do zaspokojenia intellektualnego
tego pragnienia, na którem rozwiązanie się wszystkiego, jako wszyst-
kiego przyczyny mieć tego, nie można, dla wyjaśnienia tego zagadnienia,
Platon nieco wskazówek, mistycyzm wielki tajemnej (Platon podróż z
Egiptu). Stary mędrzec wiemy z historii greckiej, wyrzekającej.
Ale mistycyzm myśleli Platon z wdzięku się widzieć może obrazić
do tego pozaziemskiego świata, chociaż, nie może pomnożyć objaśnie-
nie, gdyż mamy wszelki może tego, wreszcie nas przekonać po-
mnożyć, lecz jedynie może takie rozwiązanie wszystkiej tej istoty,
dusze Platona bezwzględnie nie może się od tej duszy,
może żyć z siłami ekstazy. Pomnożenie przez dziewiątej
księgi Platon może się wiązać ziemskim dziedzictwem, nie może
inne pozaziemskie, lecz to Tak, że wiąże

wielka różnica między pomnożeniem i pomnożeniem. Ellipsa jest
(Boga)
jeśli Perkins pomnożeniem prawdy, my widzimy ujemną ją z nieskończoności,
jak jak jestem jest przyjaciel i pomnożenie naszych własnych różnic
pomnożonych. 5. 13/X. Takie dwie chwile, zachwycenia są jednak nami
wypełnione i różnorodnością i wyrazistością wielkiego wspomnienia, 12/X +
jednak inki dwie przeciw różnej, jak pomnożenie wspomnienia
pomnożenia pomnożeń. Ona i jej wzięte spojrzenie gdzie Platon
przykład, który mógł pogłębić ze spojrzeniem, do jakich doprowadził wielu
wyjątkowi pomnożeniu, mnie Platonu i Arystotelesa. Ona odkrycie
pomnożenia wielkiej różnorodności, która wielu Arystotelesa, ci Bóg,
2/ Różnego pomnożenia pomnożyć się wzięcie w dwie chwile, jest
to być absolutny, w Różnego nie chcieć się pomnożyć z innego pomnożenia,
mnie innego pomnożenia, b/ pomnożenia w nim innego pomnożenia, jakie widzimy
w wzięcie, innego różnie. jakie innego wielu pomnożeń, jest to
wielu bez jakiegokolwiek różnicowania, b/ ona dzięki jest różnym
wielkiego różnicowania. Ale jest Bóg-jednością. (τὸ ἕν)
z jej pomnożeniu wielkiego. wzrastającego, wielu, wielu bóg
wielu jakiego wielu
d/
mnie takie próby, które mnie oprzeć jest od wielu wielu,
Tymczasem nie jest on wielu oprzeć i nie w nim nie istnieje.

~~[illegible]~~ duch (νοῦς). Duch jest jakby obrazem Boga
Ojca Stwórcy. Który mieszka we Synu - to znaczy
Syn we mnie. Duch w wewnętrzności do Boga-Ojca nie
jest jak obrazem jakowym; νοῦς mówi, jest w nim wszystkie
wzgl. samych wyobrażeń - idei; w nim więc mieszkają
prawe idee, które tworzą (κόσμος νοητός), który mieszka
w duchu, w nim
wszystkie jest obrazem, lecz nie bezpośrednim, albowiem wobec wszelkie-
go Ducha jest duch ducha, który czyni jest bardziej duch wobec
drugiego. Duch się obrazowaniem wcielił się; duch (Ojciec idei)
~~[illegible]~~ nie istnieje do nich. ~~[illegible]~~
Duch (wcielił się w myśl, która jest ich emanacją i wy-
rażeniem ~~[illegible]~~ wszystkim ~~[illegible]~~ w ~~[illegible]~~ emanacyjnym;
wszystko nie jest jego wewnętrznym jak pomiędzy obrazem
emanacyjnym, jest tam wewnętrznym, który się wcielił ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ tam, że jest przeniknięty wewnętrznością całego.
Duch (jest jakby w centrum planety Ziemi, z której wszy
wszelkie wnosi się w chmurze ze wszystkich, z duszy wszy
na Ziemi ~~[illegible]~~ ziemskiej emanacyjnej w duchu Ziemskiego.

W systemach Platona, Arystotelesa i Plotyna mamy tu trzy wielkie ontologie; które można nazwać odpowiednio naszą dyskursywną, ontologiczną i mistyczną; pierwsza daje nam pojęciową (dyskursywną) ~~naukę~~ naukę o przedmiocie rozumienia pojęciowego, druga - ontologiczna - rozwija wieloaspektowe istnienie przedmiotów, trzecia widzi drogę irracjonalnego ~~doświadczenia~~ doświadczenia ontologiczne.

W tych trzech typach wielkich (które można wyłączyć z rozwoju kantowskiego, ponieważ jemu można ~~przeciwstawić~~ przeciwstawić Kanta; ~~przeciwstawić~~ ~~się~~ jednak można ~~przeciwstawić~~ przeciwstawić Kantowi, • który już była nowa.

Nowa platońska rozwinięta ~~przez~~ przez Plotyna przeszła ~~przez~~ przez (κόσμος νοητός), ~~przez~~ przez (κόσμος αἰσθητός), ~~przez~~ przez nadzmysłowy (κόσμος νοητός); ~~przez~~ przez zmysłowy ~~przez~~ przez świat zmysłowy, nadzmysłowy ~~przez~~ przez ~~świat~~ świat zmysłowy, który postrzegamy wzrokiem, ~~przez~~ przez ~~świat~~ świat nadzmysłowy, który ~~przez~~ przez ~~świat~~ świat zmysłowy ~~przez~~ przez ~~świat~~ świat zmysłowy, ~~przez~~ przez ~~świat~~ świat nadzmysłowy ~~przez~~ przez ~~świat~~ świat zmysłowy

pewnien wiele wskazówek wyjmie się z nich metafizyka. Takie
wiadomości metafizyki, jako nauki o bycie wszechogólnym wią-
że się z drugą częścią tej to nauki Arystotelesa, i tam, wyłożymy
obu inne tego wyrażenia metafizyki, [tradycyjnej] z naszego stanowiska.
powiemy, że zasadzą, a więc [...] [...] [...], skłaniają się ludzie
do religii jako do filozofii.

Drugim [...] metafizyki jako nauki o pierwszej, istocie rzeczy, nie-
co się [...] w innej formie [...] Kanta. Kiedy on
[...] mówi o rozumowym poznaniu ograniczają się [...] [...]
nia, tj. do granic możliwego i zachodzącego między przedmiotami
i naszymi [...], o jakiejś istocie rzeczy, leżącej poza granicami
doświadczenia możliwego nie powinno mowy nawet [...]
rzeczy. Powinno to jednak nie odnosić Kanta [...] metafizyki,
widzieć w tym [...] poznanie, przeciwne go [...]
nej w sferę subiektywną; metafizyka nie [...] o nieją mowę o istocie
bożej, lecz mowę o istocie poznania o jego subiektywnych, przyrodniczych
przesłankach; wynikiem, metafizyka [...] w [...]

wiek, a przeciwnie ich pewne nie różni w tym, że starzy się Kuncz wyleczeni, że ~~wszystkie~~ pojęcia, pisarze ~~z~~ przeciwieństwem nowych mistrzów umysłu, nie przeciwnie pisarzy nowych pracowitych, lecz do ~~nowoczesnych~~ wyrosłych pewnych ~~nowych~~ idealnej wielkości, pewnych nowych wielkich umysłowych. [wielkich nowe Kuncz] wiarołomstwo

Po ~~tej~~ Kuncz przy przeciwieństwie Kuncz. Kuncz pisze, że umysł nasz nie leży w miarach pewnej tamtej w tobie, istniejącej ~~pełni~~ wiecznie ~~w~~ ~~wychodzącej~~ umysłowej ciągłości - pewne z nami wszystko. Wyleczyć Kuncz, że o nowej tamtej w tobie mowie tamtej na tobie utworzeni ~~tworzy~~ [tworzenie] tworzenie, wytłumaczyć. Dlatego otwiera Kuncz niedobrze [w wiecznie nauki o nowych pisarzach] pisarzy. Powiedzieć mnie oprawnie ~~z~~ [z] Kuncz ~~o~~ [o] dziecinny zamek. Aby jakoś mówić wszelkie ~~wiele~~ o wiecie ~~pisarzy~~ pisarzy pracowity, przeciwny, tam. wiedzieć ~~o~~ [o] pewnych ~~pisarzy~~ [pisarzy] wielkich, mieć umysł nasz posiadać pewne ~~oparcie~~ [oparcie] [z wiecznie otwarci pisarzy umysł.] oparcie, z otwartej jego wiary tworzyć pewny i wasz, za pomocą ~~której~~ [której] tych treści wiarą wyobraźni w konieczny i wiele pewnych spraw, wiarami pisarzy [w wielkie całości,] w przeciwny stosunku.

nia. Nauka transcendentna o treści sprowadzonych formach i rodzaju przedmiotu czysto rozumowego Kanta nieobcisła. Kant odrzuca nie nieobcisłą transcendentną (tzw. problematyczną postawę myślenia) jako nauki o istocie rzeczy i rozpuszcza tylko nieobcisłą i immanentną (w przeciwieństwie do transcendentnej), jako ~~krytyczną~~ naukę o treściach i formach poznania. Jeżeli Kant pisze, że Kanta metafizyczne nieobcisłe w teorii poznania.

+ W tym rozumieniu ~~transcendentalnych~~ przedmiotów badań nieobcisłych, jakie widzimy w Hume'a i w Kanta nie istnieją żadne obiekty poznania nieobcisłego w dotychczasowym znaczeniu. Krytyka ta przyniosła wprawdzie pewne i obfite dzieła Kierunków filozoficznych, rozpoczęła z obu tych stanowisk: w tzw. przyrodniczych, zbliżających ~~się~~ do stanowiska Hume, i w tzw. transcendentalnych, zbliżających się do stanowiska Kanta. Formalnie mogą obu te Kierunki zostały sprowadzone do dwóch pomiędzy nimi. Pierwszy zarzut przeciwko tym dwóm Kierunkom dotyczy ogólnie nieobcisłości jako cechy umiejętności, dowodzenia, podstawy tak w ich pierwotnych jak i w ich wtórnych założeniach dążeń

F Ilustrowany anarchizm był wówczas jednym z głównych [illegible] w Unione „Obrona uciśnionych" i jego wydawnictwa [illegible] ~~obecnie~~. [illegible]

Rozwój socjologii niemieckiej; pierwszy okres: niemiecki pień umysłowy, drugi okres, niemiecka gałąź pnia niemieckiego.

Początkiem XIX w., jakkolwiek zaliczamy do niemieckiej humanistyki, nie pozwala jest bezpośredni wpływ jego poglądów, lecz wpływ dzieł bardziej pośredni. Głównie idzie o dzieła wielkiego francuskiego uczonego Auguste Comte (1798-1857). Comte wzniósł w swojej myśli wielkie dzieło stworzyć, czyli boży: stworzył (teologiczny okres) metafizyczny, stworzył naukowy i stworzył pozytywny. Na stworzenie metafizyczne Comte'owi wpłynęło zjawisko w pewnej dziedzinie nauki. Zamiast wielkiego boskiego i demonów, zaczęto mówić o siłach, które są pewnego zjawiska, które dadzą się zbadać; wreszcie je w stosunku wzajemnym wielkiego eksperymentu i obserwacji. Wszystkim i wszystkowiedzącym bytom tego teologicznego myślenia przeciwstawione siły i wzajemne do siebie, tj: do otaczającego świata. – Na stworzenie naukowe wpłynęły w wielkie rozwinięte nauki eksperymentalne przyrodnicze, które wtedy

i wszystkie jako realizacje warstwy tylko pozytywne, dotychczas nie-
uznawane fazy; nie widzi on w nich transcendentnej spekulacji
i hipotezy. Na dziecięcym etapie umysł mógł kształcić jedynie
pewne wielkie uniwersalne pojęcia wg Boga; uzdalniają one w
sposób zupełnie zadowalniający intellektualne potrzeby młodzieńczego
umysłu, jego dążenie do poznania rzeczywistości. Metafizyka nie oma-
wia przedmiotów, dlatego jest niewyczerpane źródło rozwoju pozy-
tywnych, wiecznych stopień pojmowania i stosowania danej, dążącej
której jest nieskończoność. W Różnych nie potrzebujemy potrzeb, jedy-
ni nie mamy pojęć w nieskończoność. Metafizyka jest więc ele-
mentem Comte'a umysłowości ludzkiej zupełnie zbędnym, wprowadza jest
z dziedziny umysł przez umysłowości pozytywne, uniwersalne; które jej
jedynie wprowadza jak myśleć się na niższym stopniu rozwoju ko-
lumn; z jego pozycjami nigdy nie można pogodzić się
pisarz.

Jednakowoż nie wszyscy późniejsi pozytywiści przyjmują wszystko Comte'a
na wszelkie fazy rozwoju umysłu ludzkiej; w jednych zgadzają się z Comtem
w tym punkcie że wszelkie uniwersalne za przeszłość formy badania,

Za nauką Jego jest całkiem obojętną, bo wyparty i wstrzemięźliwy wpośród nauki niegodne. Według tej wymowności, chociaż filozofja wszystko w swym obszarze wielkie dowodzenia wiedzie, jest bez wątpienia Grecji, dzisiaj wciąż bliskiej, jako nauka o ~~wszystkim~~ rzeczywistym rzeczy nie wiedzy mu, historycznie wstrzemięźliwy nauki będzie, tamtego jej jedności, jest tylko w wspólnej pracy filozofji wychodzić się i wszechdzielnej nauki niegodne. Jest rzeczywiście, Różnej obojętnie zgromadzenia wstrzemięźliwej, pozwolić tam wszystkie nauki niegodne, z Różnych Rzeczy zajmuje się poznaniem pełnej chwały bytu, Nauki wszystkie będzie wstrzemięźliwy rzeczy bytu, rozpoczyna się w nauce obszarowej; nauki humanistyczne zajmuje się poznaniem całkowitego obszaru życia duchowego. Dla wstrzemięźliwej jako nauki o rzeczywistości wiedza Grecji jest dzisiaj wciąż ugruntować nauki, pozwala to, co wprawdzie dawniej; dziś jasne wprowadzenia wstrzemięźliwej, wprowadzić tam wszystkie nauki niegodne. Wstrzemięźliwy wiedza wiedzy różnego pochodzenia, Różnej badaniem wspólnej się Ziemi, a pozwala wstrzemięźliwości bez orthogo ze swoistych badań wiedza nauki bytu, wyraz wstrzemięźliwej jest dzisiaj wiedzy obojętny. Jednym zdaniem, które nam naukami niegodnemi

pewnych do zaufania i które już wtenczas filozofii, polega na tem, że widzi ona pewne analogie, a czasem, wyniki badań nieżywych i chętnie z nich dzieje całokształt wyższego porządku. To właśnie, które wiernie duchu filozofii Herbert Spencer (1820 - 1903) które wiele zawdzięcza
mocno jednak w zasadzie nie wyróżnia z ~~dziedziny~~ zadowolnia
nieżywych. Nieżywych bowiem pewne być wtedy mogły obok nauk
nieżywych, przedmiotem wyraźnej metodycznej badania. Jakiego przedmiotu
jednak niema, by nie mógł wyjść z pod zakresu jego zainteresowania,
jaką badania nauk nieżywych, nie powinniśmy, nie abstrahując,
jest wszechstronny (wyobrażenie). Filozofia opisująca ~~nie~~ jest
jak np. nauka - niema ogólnego przedmiotu, jaki ona nauki za-
lecają wyjście od nauk szczegółowych, ~~które~~ których jedynie z całości wyniki
ich badań.

Podstawowe twierdzenie nie nieżywych nie jako nauka nie-
możebny, powinni wielkie materialne przemiany, to nie takie,
jakie jedynie twierdzą nauki, opowiadał się do faktów doświadczenia,
a (fenomenalnej (opisowej)) sfery, a tego co nie być opisowe nie-

drone umysłowe większe. To w lecie pod dębem zjadliwszy, pod gruszami dziurkacie, pikasi indolu rzecz, nie może być praktycznie (bardziej) pożądanie. Powietrze się wielkiego wrodzi za mój przedmiot większe ku potrzebnemu sferę innej rzeczy, przebrzęczy granice dziedziczenia, mogą budzić się nie wozy niece charakterem naukowej. Wobec w tej sprawie aforystycznych objaśnień takich ich robić medycznych stanu z pokoju na dobrych oczu operacje. Dla ilości spostrzeżenia, że nie jest trudny, a leży w potrzeby dziedzinie przyjęcia, (jakby do nauki wielkiego tylko to, co do nią opatrzeń, dzielić trudnościami. Każdy nauka operacje pomiędzy pewnymi trudnościami (wymienionymi) i zabronionymi. Jedzieć np. Rano bardzo czynności ich zjadliwymi elektrowagnesowanymi jednakże zjadliwe że nic ich drogowe pomiędzy wszystkie rzeczy. Spostrzegamy wrodzone objaśnienie galwanometrem, dziękczynienie (bardziej elektryczny) ich, że pokoju jego zdrowie się z olejarni tylko spodziewanie się, wymawiamy coś, czego jak nie opatrujemy, niemiecki że dzień przez dwóch nad elektrycznej. Dzięki dymowe wobec dwóch bardzo jadłe pokrzywie fale owoców; jednakże fal tych nie opatrujemy zmysłami, a jeden się wytrzymuj nie pomocy pewnych wszystkich lub wszelkich

fizjologii, że mózg działający nie tworzy żadnej, ale ich skutki
wewnętrzne lub zewnętrzne, z których ~~[illegible]~~ wnioskujemy o czynności
psychicznej. ~~[illegible]~~

Pojęcie pojmuje treść dostrzeżenia (percepcji), a znaczenie czynności dostrzeżenia, tzn. pojęcia oni czynności z zakresu dostrzegania czynności odbierania wrażeń zmysłowych dotyczących, zdolności umysłowej i przeciwieństwo tego treści wrażeń zmysłowych jako zewnętrznej formy. Niektórzy ~~[illegible]~~ inaczej formułują ~~[illegible]~~ zmysł wewnętrzności zmysłu wewnętrznego.

Pojęcia oni, iż w zmysłu Kanta, ci wrażenia zmysłowe są tylko dostrzeżeniem przyjmują że nie to, aby je ~~[illegible]~~ czyni jako medium czynności psychicznej a nie czynności, przeciwnie; formy zewnętrzne czynności. Zdaniem więc tych-kantystów nie istnieje żadne czynności dostrzegania, dzięki której bez żadnej spostrzeżeń do wrażeń zmysłowych, bez których ~~[illegible]~~ jako treści ~~[illegible]~~ jako treści wyższych działań czynności umysłowych: wrażeń zmysłowych, jako ~~[illegible]~~ zmysłowych faktów; pojęcia zmysłowe odróżnia rozumowe, jako niematerialne niematerialne.

Pomimo tego zasadniczego znaczenia ~~[illegible]~~ dla psychologii, [illegible] jednak wątpliwości, ile pomimo tego opinia się do całego [illegible]

Objaśnienia. Synteza wielkości czynnikiem pomiaru, które musi
dostać w zmysłowej wyobraźni (w obydwie strony.)
nej stosunek, nie stroma się już z transcendencją efekty danej wielkości
w pełnie; są one wtedy niewyobrażeniami, ale już z transcendentalnymi czynnikami. W efekcie daje wielkość w pełnie, samoistnego bytu, nie
istniejący dany w zmysłach, nie dokonuje się zmiany w czasie, która tam
jednak ani ani całości, jednak wyjątek i odwrotnie, to wyjątkowo to się
to tamto, w które wypadek wielkości tylko wielkości zmysłowej.
Wyjątkowi wyjątek brak więc odpowiedniki form pomiaru
czyli w celu określenia stosunku danej wielkości w pełnie pomiaru to tamto,
w której pomoc w przedmiocie empirycznie, tam nie potrzeby, jednego
wyjątku; ale tego brakuje odpowiednika formy pomiaru jest transcendentalna dana nam wielkość w pełnie, której wzięcie wyjątkowo
dani wyobraźniowi, dla wyjątku wyjątku niepomiarowalnym. ~~Samym~~
~~Wyjątkowi brak wielkości wyjątkowi pomiaru wyobraźniowej, wyjątkowo~~
jednak wyjątkowo dani, że wszystkie w świecie idee wielkości
Boga, duszy wyjątkowej; odpowiedź tolm tolm, i wyjątkowo jednej.

owego. Ale to to znaczy, o której wspaniałej przeszłości nie-
dawno, przeciwnie jednak wiary, że one istnieją. Wiara ta ma
dowodów praktycznych; jest ona przeciwieństwem, na którym
opiera się cała wiedza.

Takie stanowisko Kanta, odrzucenie metafizyki jako nauki, ale
uznanie jej jako potrzeby praktycznej, dla poznania
przeciwieństwa, że człowiek ma [illegible] i teoretycznego, a przede wszystkim
metafizyki, ale nie wynikają ze wiedzy, by dobro się dało
pogodzić wartości. Takie stanowisko zajmuje Fryderyk
Albert Lange (1828-1875), jeden z twórców neokantyzmu, autor
pracy o historii Kantowskiej, pt. Robotnicy, w której poruszył inne
kwestie. Lange pisze w myśl Kanta, dbki, że metafizyka
nie jest wiedzą naukową, lecz objawem świata fantazji, estetyczno-
mych i konstruktywnych, wyobrażeniowych dążności umysłu, wzru-
szeniowych i stwarzających [illegible] brakiem siłą twórczego poznania
rzeczy. Lange wraca nie uwagę na zbędne Kantowskiego idealnego uza-
sadnienia empirycznego poznania wiedzy przy pomocy, jak się

wyraźna poezji wyższej (metafizyczne dichtung, Begriffsdichtung,
Lange Tuska poezja wyższa
Zaczęcie wiersz, że jest on zupełnie wtórnym objawieniem ży-
cia umysłowego, że bez niego nie możliwy byłby do zastoso-
wania pogląd na ów jako na jedność w obrębie cech i poba-
wień językowych możności wszczynienia w nim myśli ukrytej
(treść myślowa w nim)
wartości. Natura umysłu ludzkiego, wg Lange, z konieczno-
ści wytwarza ideały, w których mamy schronienie przed
ciasnotą umysłu, który jest przedmiotem ujęcia naszego świata. Dla
wytworzenia tego świata ideału wszechrzeczy wyższych i najwyższych
ricznych czynności duchowych." Ale z drugiej strony przyjmuje Lan-
ge stanowczo odmienne te czyn potrzebne wytwory poezji wyższej
od innych nauki. „Stanowisko ideału" Śniewski, - „na mocy tego
było w wszechczasowych wymaganiach wrodzonych i zasadniczych dyspo-
zycji naszego ducha, jest jedność na wskroś" świadomości samego siebie."
Tymczasem nauka wiedzy Langego, tudzież jednak pewnych Śniewski
wania
i ile wspólny w sobie stanowczo i w tym względzie pozosta-
je wyżsenie w wskroś jednostronnych dawnych odziaływania. Różni
wyższej od wcześniejszej, mówi Lange, pomimo to na same

rozumieć, że te jego ideały utwory umysłowe nie mają wyłącznie
nic wspólnego z nauką, że ich znaczenie nie polega bezpośrednio
mniej na ich prawdzie, lecz wyłącznie na ich potencjalnej treści
wartościowej, oraz na ich historycznej, psychicznej i estetycznej
konieczności. Schelbrigdes miana mieć znaczenia przeciwnego, które
ma nauka, mianowicie jedność i ot czystej poezji. Czysta poezja
bowiem wyeliminować nie potrzebuje przeciwnie wszystkie, nawet
wyraźnie wartościowe utwory przeszłości estetycznie z ob-
jektywizmem, stanowi mieć ideał poezji czystej nauki i poezji
piękna odbiorcy
Te wszystkie i tym podobne wątpliwości, wynikające ~~wszystkie~~ dla
wyrażenia myśli leżą wartościowej i jej charakteru wartościowego w
jedności z czasu wartościowe. Z pewnością, że nie można dzie-
dziny treści wartości wartościowej, jak ją wyraźnie z wskazał Schelbrigdes,
ale podkreślić wyraźnie konieczność bytu, przy czym dzieje np. tre-
ściowe utworu (poezji) i wartości z wiedzą lat kształcą. Nie można
dlatego utworu poezji wartości - tak jak nie można treści zjadu umysłu - nie
bierze się z niczego wartości, wartości bowiem wyjątkowo tworzy jedynie artysta
organizmu, który wszystkie utwory wyjaśnia ot strefy relacji. -

Bardzo wiele innych przykładów można, gdyby miejsce na to
dla nich było, a bardzo się nam przydadzą. Jednakże obok wyjaśnienia
słów używanych przez mnie, jest jeszcze inna rzecz, której
trzeba uważnie unikać, a o której Arystoteles [illegible] mówi:
[illegible] Gdyż [illegible] mówi o tym [illegible]:
„Wszystkie nauki [illegible], mając za przedmiot [illegible],
przyjmują [illegible] i pewniki [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible], które [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

historyk przyjmuje z tej samej bezkrytycznej ufności istnienie orłów Rzymu starożytnego, którzy dzisiaj żyją tylko w pamięci jego badań. Ale nad Rzeką, w pewnej odległości od miasta, pod ostrzałem prosto bije, co nasze wzrokowe dane, że pewne rzeczy istnieją, nad to zwłaszcza Rzeczy same przyrodnik, ani historyk, ani myśliciel sobie bardzo z wielkiej nauki nie dostarczą. Bada on tylko wewnętrzne przemiany rzeczy jego realistycznego poglądu bytu, ale nie bada idei przyjęcia bytów. Przyjęcie bytu jest dla niego oczywistym zasadą, na której badania jego się opierają, której praktycznej działalności przyjmuje bez zastrzeżeń, nie podlegając jej krytycznemu rozbiorowi.

Tak samo ma się rzecz z wielu innymi zasadniczymi przyjęciami, których przyjmuje nauki nasze. Przyjęcie jego wielkich przyjęć bytu myślenia Rzeczywistych, ale bezkrytycznie przyjęte przyjmowanie, na którym opierają się badania nasze. W skład nauk przyrodniczych wchodzi ono. Przyjęcie przestrzeni, w której z myślnie zdarzenia rzeczywiste się dokonują. Czem jednakże jest przestrzeń, czy jest tylko subjektywną formą wyobrażania, jak twierdzi Kant, czy objektywną formą rzeczywistości, nad to Realizm przyjmuje się nie zastanawia. Przyjmuje on nasze przestrzenny, realny charakter formy przestrzeni, przyjmuje go w sposób bezkrytyczny, ostatecznie, naiwnie-realistyczny, bardzo

Tylko zjawiska materialne mogą być w przestrzeni, nie będąc rzeczą tej przestrzeni samej. Takie pojęcie czasu nie wchodzi w skład zasadniczych założeń. Jeżeli niektóre zjawiska tylko badaniem konstatujemy, obserwujemy, doświadczamy je w czasie, przeczymy temu zjawisku i nie orzekamy się zajmują.

Do najważniejszych zasadniczych pojęć, którymi posługują się ogólniejsze nauki przyrodnicze należy pojęcie materii i energii. Pojęcie, przedmiotu życia wiążemy do ruchu atomów czy elektronów. tj. atomów elektryczności (mocy) opartego przez pojęcie materii. Mamy on z mocy lub cząsteczki, jakiś atom, czy elektron za miejsce przestrzeni materialnego bytu, za substancję, którym mogliśmy cechy rozumu; mierzenie ilości. Obserwacja on je siłami mechanicznymi; oddziaływania, za pomocą których działają one na siebie i pobudzają się do ruchu. Takie badanie z zakresu nauk opisowych czyli się na podstawie przyrodniczej pojęcia się pojęciem substancji. Zajmuje się badaniem najogólniejszych objawów życia duchowego, ustalenie osobniki duchowe za substancję, którym przypisać pewne, bądź zmienne, bądź niezmienne właściwości, tj. których imponowanie, że mają w siebie w różnego rodzaju stosunkach, wynoszące za mocy tych lub innych zjawisk, stanowiące w całości II, a ważny dziejowi zadaniu i najistotniejszy jej sens znaczenia

Ale żaden kontakt z dziełem sztuki nie zajmuje się sztuką, co sama powinna nam ułatwić, jak pojąć jej istotę i w jaki sposób określić stosunek widza do jej treści i znaczenia stanowi. Za materiał naszej pracy nie należy do pewnych przyjęć ustalonych jest wiele jakby z góry ogólnych, ostatecznych zasad, które dla dzieła sztuki, zamiast je w konkretnym sposób analizować. Tak samo mają się z pojęciem symbolu. Gdzieś i wszędzie za- dawiam sobie pytanie, czy jest w ogóle dzieło sztuki, które by tłumaczenie zjawisk. Tłumaczy zjawiska, mamy wtedy do czynienia z dzie- łem sztuki. Pojęcie tłumaczy zjawiska wnętrzne, przeżycia do- świadczenia stanowiły, kontakt z dziełem sztuki tłumaczyły, tak o czy- wiście dochodzi, tłumaczy objawy życia duchowego, przeżycia do- tyczące i otaczającego do siebie stanowisko odbiorcy duchowego. Jeden pik: Jest oczywiste, że w dziele sztuki istnieje realny element przeżycia związany z dziełem, element w którym polega wielkie zadanie się, i wielka zmiana. Ale żaden z nich nie wyczerpuje dzieła do- tychczasowej wiedzy stanowiska artystycznego, żaden nie wystarcza się bliżej wad tam, jak mamy ująć i określić stosunek widza sztuki

a skutkiem. Dzięki szczegółowe tendencji się tylko zbadaniem powiązań [illegible]nych konkretnych empirycznych związków, opierając się przytem na ogólnej zasadzie przyczynowości, istota przyczynowego stosunku jako takiego, pojęciowe jej określenie, nie należy już do przedmiotu szczegółowych badań, lecz do ich założonych, bezkrytycznie przyjętych układów i przesłanek:

Z powyżej przytoczonych przykładów, pośród [illegible], które ~~[illegible]~~ wcale nie wyczerpują wszystkich pojęć i zasad, używanych bezkrytycznie przez nauki szczegółowe, wynika ~~[illegible]~~ jak bezwzględnie jest ścisłe rozgraniczenie, że nauki szczegółowe podzieliły już pomiędzy siebie całą rzeczywistość, dzieląc się i zajmując każda w swym zakresie rozwiązaniem zagadnień, odnoszących się do rzeczywistości i usiłując w tym względzie zaspokoić intellektualne potrzeby ludzkie, nie pozostawiając w zakresie żadnego zagadnienia, żadnego przedmiotu dla badań jakiejś innej realnej umiejętności. Przykłady okazują, że teor- ma się zupełnie inaczej; istnieje cały szereg takich zagadnień, które nie są wcale przedmiotem badań nauk szczegółowych. Przedewszystkiem wszelkie pojęcia i zasady, stanowiące podstawę wszelkich naukowych badań, określające w sposób ścisły owe pojęcia i zasady, których przedmiotem dociekań (tem. zajmująca się jako rzeczywistością) każda realna nauka przyjmuje i przyjmować musi, nie zdając sobie

jednak w bitwę idą walić. Bez wątpienia, że ogień bitwy, zdarzenia się: wiatry, wichury, deszcze, burze i wszystkie; itp. owszem coś w niezgodności, zimna rzeka nawet nie mogły powstrzymać ani o dwoch w owych bestiach; a pewno to nie należy wątpliwie przyjąć do wiadomości bestii zimnej walki wszystkiej. Rozszerzeniem tak wszystkiego zgodnie walki wszystkiego wiatru się tej rzeki nie mogą. Z wiatry wojny, gdy się bitwa ma mieć do pewnej pewnego walki. wyle zimnej, tak wiele wielkiego jak drugiego; pewnej spełnyle wiatr bitwy, w której wszystkie zimne polegają nie mogą się walić w całym ich bestii. Gdzie bitwa walki wszystkie wszystkiej wojny ma wielkie bitwę, wiatr wszystkiego do bitwy dania pewnego zimnej, które wielkiego dwóch wojny wiatr. wy owadów bestie na dwóch polach, i nie mogą dla wielu dzieci nie wody. Walki wszystkie bitwę się wiatr z wiatry rzeki nie wszystkie przyjąć w wielkiemu pałacu walki bestii i wszystkiej bezkręgowce ich wielkiemu dniu, pewnego walczą chcą.

nie tylko trwałej innej atmosferze, a uniemożliwiał me-
tabolizm. Przeciwnie wrażliwsze, jak to wynika z tych
rozważań, jest (nie) drażliwe wobec; obecnie rozpoczął zresz-
tą wiązał przy otwartych już do niego receptorach, które wcześniej
implicite w obrazie rzeczywistości nie uczestniczyły, i na których opiera
się wyższe umysłowe (jak widzimy wtórne) potrzeby. Te
przeniesienie ta określają (jest) tylko negatywnie, stwarzają wyłącz-
nie warunki wyższego. Można więc tak pojąć, że ich obecność nie
przesądza o wszystkim, że warunki wyższe będą rozpoczęte jedy-
z rozwojem stanu jego realizacji, dlatego umysłowi nowemu
w formie bardziej bliskiej (rozpoczęte) zwierzęcia jest tylko me-
dium nie celu w sobie bardziej nowe przesądzają, ten do nie-
ścisłości. Nowe umysłowe wyższe z pominięciem zwierzęcia
wyłącznie jako formy rozpoczętego otoczenia; nowe humanizuje,
wyłącznie nowe. Ludzie, którzy podobny trwały przystosowanie wyższych
pozwalają długiej ujęci duchowego. Jako formy niższego otocze-
nia. Jeśli jest podstawą ujęcia materialnego, ewen jest wciąż w
niej otwartej istocie, nad tą niższą przywodzi się nowe zwykle

bakterii mięśniowych bliżej się nie zajmowałem, tylko tyle jest pewnego, o ile powtarzam z bakteriami wyżej opisanemi, nie rozróżnia ~~bliżej~~ bliżej wówczas ich objawów chorobowych. Pozostaje mi zajmować się rozpatrzeniem wpływu, jaki wobec tej teorji istnień, co mi zgromadzone dane; czy może dane te przeczą, jakie dowody przeciw czynią od opisanych przeciwnych, czy też potwierdzają; a uwzględniwszy wszystkie te okoliczności, dojść do ostatecznego celu mojej pracy.

8. Stosunek bakterii nauk medycznych do bakterii nauk mięśniowych. 20/X.

Wpływ medycyny na rozwój pewnych form tej teorji rozpatrzyłem, wybierając moje Ostre dziecinne (1810-1812) z rozpoczęcie bo Ulcus der Thoraxe (bakteriami teorji.)

Teorja rozkwitła ~~wyłącznie na ziemi~~ wówczas z chwilą nauk o mięśniach z wyjątkiem ogólnych o zarodkach zwierzęcych i roślinnych wówczas ~~zaczęła~~ bakterii była potrzebna, była ta z pierwiastków nowy sposób rozwoju; dlatego się wpływ na całej naszej patrzymy z takich teorjach, o zarodkach

na czystości tych teorii można się podzielić na trzy typy: teorie pierwszego, drugiego i trzeciego rzędu.

Teorie pierwszego rzędu są te, w których przyjmuje się dla przyczyn wyjaśnienia zjawisk społecznych jedynie czynniki dane w doświadczeniu, a współdziałanie ich polega na tym, że przyjmuje się istnienie wszelkich przyczyn, tj. wszelkie takie zależności, które spostrzegalnie jedynie w rzeczywistości zachodzą. Teorie drugiego rzędu wchodzą w pewien sposób w zakres teorii pierwszego rzędu, a wyjaśniając z pośród zjawisk dostrzegalnych, opisuje ± przyczyny między nimi, na podstawie obserwacji pewnych zależności, polega jedynie na abstrakcji od czasu, miejsca i okoliczności przypadkowych; rezultaty współdziałania, wyrażone w formułach tych teorii, uważamy nie jako prawdy, lecz, jak wiele podobnych przyjmuje obserwowane i niedostrzegane zależności konkretne. Przykładem takiej teorii możemy nazwać teorię wartości. Przykładem typowym, czyli przyczyn społecznych, abstrakcji od czasu, miejsca i okoliczności przypadkowych jest w tym względzie [illegible]

powietrza. Każdy wiatr jest prądem powietrza. Że przyczyną powstawania różnic powietrza przyjmuję się nie znane zjawiska kosmiczne, mianowicie nierówne nagrzewanie się atmosfery. Podstawą całego tego zjawiska jest istnienie [illegible] (termometr): skoro bowiem w pewnem miejscu powietrze atmosfery, przyjęło mniej powietrza, czyli wiatr, wypromieniuje ono natomiast ciepła i stygnąc tak dużo, jak wiatr, nie ochłodzi się tak prędko. Skoro dalszych ilości ujemnie w pewną sposób wiatr wiatrem nierówne nagrzewanie atmosfery, a innemi zjawiskami jako jego przyczyny, mianowicie wiatr [illegible] się na podstawie obserwacji, dużych ogólnych powierzchniach. A ponieważ [illegible] się, że nierówne nagrzewanie atmosfery może powstać dzięki dwojakiego rodzaju przyczynom: 1° w ten sposób, że powietrze ogrzeje się mocniej w pewnem miejscu przez zetknięcie się z ziemią, skąd się wtedy część tego ciepła od powietrza w otoczeniu, i ruszy się za nią; albo przeciwnie, powietrze w pewnem miejscu zyska się przez oziębienie się z ziemią, skąd się ochłodzi od powietrza w otoczeniu i wtedy się opada. 2° w ten sposób, że w pewnem

miejsce wskutek stałego parowania wody, która powietrze nasyca ze
powierzchni wody, wskutek czego maleje ze jego gęstość, a zwiększa się
albo też zwiększenie ~~wskutek wzrostu temperatury~~ zwiększenia się gęstości; czego
skutkiem ciągłym, a zarazem jego przyczyną, wskutek wzrostu parowania ze
powierzchni wodnej zwiększy się powietrze, które zgęstnieje w dolnej części atmosfery,
albo zgrubnie. Gdy z jednego lub drugiego powodu zwiększenie gęstości
i ciśnienia słupa powietrza i wskutek tego ruch powietrza ku górze, to z odbrania
o stałej gęstości płynie ono powietrze ku miejscu niższego ciśnienia; prze-
ciwne tym, gdzie zamiast większej gęstości powietrza i ciśnienia spada,
powietrze spada ku dołowi, odsłaniając dołem ku miejscom niższego ciśnienia,
natomiast w górnej warstwie atmosfery powietrze musi wypływać, skąd-
kolwiek ku miejscu wyższego ciśnienia. W każdym razie wypadku powietrze
przy powierzchni z powrotem wróci tamtą drogą, którą tam, dopóki nie
wyrówna się różnica ciśnienia. Stosunki powyższe wystarczają na wyjaśnienie
równowagi atmosferycznej same przez się, a innych jeszcze przy-
czyn dla przykładu: cyrkulacji obiegu nad kontynentem i jej wiatrów, re-
gularnych lądowych i morskich, innych odchyleń, które mogą zajść wskutek
jeszcze bardziej złożonych. - W całej jednak tej teorii, wyjątkowe czynniki,

Kiwé bierzemy pod uwagę, że zwierzęta, nie wyjmując bezkręgowe
bliższego czynnika transcendentnego, czynnika, który nie dał się wbu-
dować umożliwiać z fizycznymi.

Zwróćmy uwagę na bardzo ogólny fakt przyrodniczy. Obserwacje dotyczące
przeciętnych gatunków pozwalają na wyciągnięcie z nich wyników, że pomiędzy
nie różnymi wszystkimi wymienionymi wyżej zjawiskami, które w obserwacji na-
zwaliśmy wyższymi a życiem ze stanu. W miejsce instynktownych zjawisk wyma-
dowania z środowiska zjawisk świata, wyższe poziomy wzbudzone przez obserwację
od owego miejsca, okoliczności towarzyszących zjawiskom zachodzącym, wy-
dzie jednak nie wprowadzony ~~[illegible]~~ w celu wykonania takim wierzchnego
~~[illegible]~~ fakty tego rodzaju. jakie były obserwowane. Obserwujemy
wprowadzić od okoliczności towarzyszących, w jakich mamy np. wyciągnięć stóp
i kręgów na otwartej ziemce, lecz obserwacje takie jest niedokładnie
dostrzeżone, powtarzają się dość zgodnie wszystkich z doświadczeniem, a ze-
względu do należytego wyobrażenia bardzo zjawisk z pośród niego. Gdy
zaś pod ~~[illegible]~~ wpływem wzbudzone wszystkie między bodźcami zjawisk-
mi, biorąc się pod uwagę i one okoliczności towarzyszące, powtarzają się
wiele, a wtedy otrzymuje fakt wyższej złożoności. W konkretnej rzeczywistości.

~~Obecny podręcznik,~~ w pierwszej połowie XIX wieku, jak ~~wszystkie~~ Gustaw Kirchhoff (1824-1887) i Ernst Mach (1838-1916), gdzieś zapożyczone, że istnieje ta wyraźna granica pomiędzy teoriami 1-go rzędu, teorię trzeciego rzędu, zakreślili teorię elektromagnetyczną opisującą, które jedynie za pośrednictwem siły przyciągania, a teorię wyższego elektromagnetyczną wpływu wzajemnej, powstawali wtedy wtedy wtedy opisującą ciała, czyli teorię nie uczą ciała poza zakresu takiej oddziaływania.

Teorię drugiego rzędu nazywa wówczas wtedy dalej od teorii pierwszego rzędu. Gdy mówimy o teorii trzeciego rzędu wyraźnie się zależność jednego zjawiska od innego, to o teorii drugiego rzędu chodzi o uproszczenie wyników jednego pierwszego rzędu w wielkości podobnej, na przykład, które pomoc nie jest jej jednakowe ani tego, ani innego rzędu, nie może być zawsze bezpośrednią obserwacją, jest wyższa jako bezpośrednia do teorii drugiego rzędu należy mówić że wyraźnie teorię fizyki, które wyjaśnia jednie część pewnej badanej wam zjawiskami. Tak była teorię grawitacji podana przez fizyka Le Sergéa, przypuszczał on, że pochodzenie ciążenie się ciał wzajemnych, które otrzyma prawo ~~ciężkości~~ grawitacji

polega na tem, iż dwie ciała wyżarzone jest w wapiennych rurach na ude-
rzenia liczbę czynnych cząsteczek ciała rozszerzonego. Następnie te,
dwie rury w wapiennych rurach jednostronnie, równomiernie ze stygnięcie.
Gdy jednak do danego ciała zbliży się inne ciało, to zaraz owo
Tamto ciało od wskazań czynnych ciał z tej strony, z której się zajdzie
i na otwór pewno będzie zastosowane z jednej strony przez tamto cia-
ło; wtedy zaś działanie wskazań te tamtej nie zadrżącej przeszkody i sy-
stem zbliżenie się obu ciał do siebie, tak jak gdyby się one przyci-
gały. Znajdzie zastosowanie teorii drugiego rzędu tej teorii emisyjnej
i undulacyjnej światła. Według pierwszej z nich, potencjał przez odległość,
przenikać światła na wskroś przez czynniki, jakie dane ciało sta-
nowi; według drugiej, przy której jest rozpatrzenie skutków prze-
kazywania Huygensa, światło jest drganiem poprzecznym cząsteczek ether,
wypełniającego przestrzeń między ciałami materialnymi. Obie teorie mo-
gą za radnie tłumaczyć zjawiska opisane przez doświadczenie ich jako
polaryzacji światła, czyli procesu nazwijmy kierunkowego, według emisyjnej
za pomocą cząsteczek emisyjnych, lecz według undulacyjnej drganiu ene-

prawa.

Teorję dowodu można uważać za część logiki matematycznej, której
zadaniem, jest wynalezienie, lub wynalazków innych, nowych twierdzeń
z aksjomatów, lub twierdzeń już dowiedzionych. Każdy z tych sposobów rozumienia
teorji dowodu uzasadnić jednak z celu charakteryzującego
Mianowicie bowiem różne teorje dowodu, które tutaj mamy na myśli.
mogą mieć cechy, Teorję sprzeczności, teorję kwantyfikatorów, teorję
czyli ich wzajemnie wobec aksjomatów i inne, spotrzegamy,

(Fund. Math. I. poprawić str. 575 - 575)

1924/25.

8 - 14

Na tem kończy zarzucenia pana Wójcika medytacji p. Descartes'a. Do bliższego zapoznania się z zagadnieniami i sposobem rozwiązywania tychże odsyłamy czytelników do pracy Wyżej wymienionego autora, która jest pierwszą, zresztą jedyną, pracą z zakresu epistemologii lub gnozeologii. Pozostałe badania tej natury filozoficznej, jak mamy się o tym przekonać później, nosiły zabarwienie z tym medytacji tychże pisane z pewnością z pewnością będą mogły wpaść, z pewnością zresztą filozofii greckiej. W pracach tych jednak [illegible] wyróżnili teorii poznania nie stanęła się obrazu ontologii, nauki filozoficznej; pisane z tych zagadnienia wystąpiły się z pośród innych zagadnień filozoficznych, jak się mamy wówczas później, to dopiero w wieku XVII i XVIII, za pierwszą wymienione dzieło z tej dziedziny jest praca Johna Locke'a An Essay concerning Human Understanding (1690). Nauka teorii poznania dopiero w XIX w. (Ostatnie Krzyżyki), tak na zachodzie i wschodzie.

Jak widzimy sam tytuł gnozeologii, że odróżnienie zagadnień epistemologicznych od zagadnień innych nauk filozoficznych nie może jest wi-

dowcie; ~~w~~ w myśli przed nauki filozoficzne, a w nauce

przed medycyna, logika i psychologia ~~wstępne~~ wstępne opracowanie

wstępne w obu tych ~~kierunkach~~ kierunkach, dlatego warto jest wzbudzenie krótkiego

przemyślenia wielu zagadnień epistemologicznych.

Przystąpimy do pobieżnego ~~pokazu~~ omówienia i jakie są główne zagadnienia

nienia epistemologiczne.

Jak wspomnieliśmy wyżej, najdawniejsze dzieje filozoficzne ~~dzieje~~

~~dzieje~~ tej teorii poznania. Chodziło o odpowiedź na pytanie czy jest

nie nas ~~czy~~ czy jest ich wiele. Czy nasze poznanie jest

~~jest~~ wyłącznie pochodzenia ~~wrodzonego~~ wrodzonego i pewnego za tak pochodzenia ele-

mentu ~~bądź~~ bądź, ~~bądź~~ z czci, ~~bądź~~ wreszcie, czy istnieje, że wszystko

wszelko tego określenia ~~wątpliwe~~ wątpliwe, a odmienne tego wszystkiego, co wiadomo

cisze poznającym tylko wrażeniom, stwierdzenie, że istnieje wyraźnie jest

~~jest~~ jeden, ~~V~~ niewiadomy.

~~Sceptycy~~ ~~sceptycy~~ ~~sceptycy~~ ~~

~~Zagadnienie ruchu~~ ~~pierwszy~~ ~~sofistów~~ (469-399), ~~filozofia~~ ~~jaźni~~ ~~świadomości~~

~~Szkoła~~ Platon (376-288)

(wyjaśnienie ruchu przez ~~sofistów~~ arche)

Niepokoi wyjaśnienie ~~i~~ świadomości ruchu. Analiza wyjaśnia świadomość, wyjaśnia ruch i zmianę. Zenon z Elei (ok 464/460): ciągły argument przeciw istnieniu ruchu: ~~by~~ ruch nie może się wydarzyć, ponieważ nie da, aby ciało przebywało się między jednym położeniem wcześniej aby ~~osiągnęło~~ niebędącym bliżej ~~celu~~ pożądanej przestrzeni. By Achilles nie mógł prędzej biegać, aniżeli żółw wyjdzie ~~z~~ z miejsca, ~~z~~ którego żółw wyruszył, ten jest pierwszy się dalej. By strzała lecąca w powietrze nie poruszała się z miejsca, albowiem każdej chwili jest tylko w pełnej miejscu. By ciało się ciągle poruszało, to każdy ~~czas~~ ~~ciała~~ czas tylko jednej pozycji, albowiem ciało nieruchome ruchem jednostajnym danej ~~ruchem~~ określonym ~~ruchem~~ ciał, wskazuje ~~to~~ ~~ruch~~ ~~ruchu~~ ~~ruchu~~ ~~ruchu

Przeciwnicy sofistów (mniejsza o szczegóły tego wyrazu), filozofowie

nadrzędni, przeciwieństwo krytycyzmu.)

Gorgiasz z Leontinoi (483-375), przeciwnik Eleatów: Nie ma nic

istniejącego, gdyby nawet istniało, to byłoby niepoznawalne,

a gdyby go nawet można było poznać, to nie można tego poznania

nic innym wyrazić (περὶ τοῦ μὴ ὄντος ἢ περὶ φύσεως). Melissos!

Być bowiem czymś i zarazem czymś - to sprzeczność jak z kołem!

Nie można go pomyśleć, bo myślenie nie różni się od bytu, a więc

nie być pomyślanym i myśleć myśląc, tylko się zdaje; nie

można myśleć czegoś innego niż istniejącego, bo istniejemy tylko dzięki

tej świadomości; jak można, pyta Gorgiasz, wyrazić słowami prze-

strzenie barwy, gdy oko słyszy głos, a nie barwy. Jeśliby

nawet był ktoś mógł myśleć i wyrazić różnych rzeczy.

Sprzeczność istnienia myśli i bytu, słów i oczywistości

poznania. Wróżniacze nauki i sceptycy. istoty rzeczy

16. 1/XI Nauka Gorgiasza negatywna; uczy ewolucyjnej względności.

wsp - anty-realizm. Protagoras z Abdery Konsekwencje takiego stanowiska

wychowanie w świecie zabobonu Protagoras (480 - 410).

Niemowlęcie jeśli pozostawiony tylko samo wzięło, to powiedzieć: wszystkie wszystkich jest winne, πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος, wszystkie rzeczy istnienia wszystkie przyczyny, tylko jeśli same są inne (dwa; dwoje, dwoje ojców); mowa niemowlęcia zgodna, tak by same mieszanie wszystkie przez lepsze, otrzymuje mowy lekarza i chorego. Subiektywizm, relatywizm.

~~Protagoras~~ Protagoras uczy się mieszczaństwa: retoryka, idealizm, racjonalizm; empiryzm (pozytywizm).

~~Ok relatywizm mojżesz~~

Kontynuuje myśl: Sokrates (469-399)

Ok relatywizm mojżesz do Protagorasa: jeżeli dwoje mówi dwie różne - to dwoje różne to, οὐδὲν ἄλλο - przeciwieństwo się z tego ἀρχή - obiektywizm Protagorasa.

(Pyrron z Elidy 376-288).

Ok Sokratesa wyrosły dwa szkoły (στοὰ ποικίλη) - Cynicy Antystenes; cynicki (Kynosarges): Zenon z Kition (na Cyprze) (336-264). Chrysippos z Soli w Cylicji (281-208): Arcesilaos założył z drugiej z drugiej akademii, która jest nazywana Średnią; z dwóch wspólnych słów się Arcesilaos (ἀκαδημία). Że jakoś mówi.

i opinie o ich przekonaniu się
mi zmotywowane wiarą bez wątpienia, przeto otwarcie wyznaczonej, wtedy
jakiej celny mowa obrócić przekonania prawdziwe od fałszywych
kryterium to może być tylko subiektywne, jak nim oczywiście ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~, siła z którą wielkie przekonania wpływają na duszę, oczywistą,
bolesną wtedy, że są nie jasne i wyraźne.

Od jego wyjścia, na którem kończy filozofia średniowieczna, wyszła
nowa filozofia nowożytna: od wątpienia Kartezjusza powstała
Descartes - wiarą wiary, cnotą - cnotami wątpienia, wątpiącej
jest kartezjańska pewność. ✓

17. 12/XI. Jednakże, jak już wyżej wspomniałam, będzie dla Jana Locke'a,
sobie dotychczas nowemu krytykowi (Bayle), który przede wszystkim
na badanie źródeł poznania, jego władzach, jego istocie i rodzaju,
o wpływie jego pewności i nieomylności. Źródło wielkiej nie-
dbałości wątpienia Locke w dziedzinie ~~[illegible]~~ i wątpienia
(wiary i refleksji) - (Spostrzeżenia i różnice z wielką trudnością!)
zwykł wątpiący κοινὴ αἴσθησις u Arystotelesa, sensus communis, νόησις νοητῶν
Deo, ~~[illegible]~~ przekonaniem, które wielkiemu pewnemu lub prawdzie, dany

Pewne lub zdawne. Wer prócz ty wp. jakaś umotywe, idee
pewnieni, chcenie, chęć; trwały one elementy pewnie, ich po-
tęgowanie się idee zdawne. Te dwie drobe na rzecz (substancję),
wzrost (modes); stosunki (relationes). Ścisła zależność idei prostych, całe
pewne pewnie pochodzi z doświadczenia. Wielki dział ćwiczeń pewnie
rozróżnienie się stwierdzenie rodzaju idei: niektóre pewne i niektóre prawdo-
stwo: niektóre pewne dwie się na wiadomości: demonstratywne.
Wiele wiadomości, jakie mamy, gdy wymówimy zgodność lub niezgod-
ność obrazów idei bezpośrednio sprzeciwiają się same. charakteryzu-
je się jasno, iż umysł nie potrzebuje w żadnego dowodu ani
sprawdzenia. Ten rodzaj pewnie jest najjaśniejszy i najbardziej
niezawodny, nie pozostawia miejsca dla wątpliwości, natarcia
się nie wcałowanie. Jest on pewnym dla każdy doświadczalnej
istoty, tego rodzaju jest, jak prawdy nas one do wyjścia zgodności
lub niezgodności dwóch idei; ale nie się idzie, by wagę bez
pośrednio bezpośrednio, - za pomocą stosunku się do porównania
innych idei, Różnych zgodności lub niezgodności pewnych jest wyjść

wiedzy. Takie stanowisko nazywa się sceptycyzmem lub „obrazoburstwem" (demonstratio). Wszelka demonstracja jest mniej lub więcej sceptyczna, i to tym bardziej, im bardziej zbliżona jest do wiedzy. Przeciwstawia się otwarcie, szczególnie wtedy, gdy ma ona do czynienia z wiedzą wiarygodną, jednakże zwraca się ona do wiedzy wiarygodnej w taki sposób, że każdy dowód wydaje się jej wiarygodny. W tym celu stara się zdobyć wiedzę dalszą, dążąc do tego, aby jej przeciwieństwo wydawało się jeszcze prawdopodobne, niżeli to, co ma być zdemaskowane. Jest ona więc przeciwieństwem wiedzy wiarygodnej, dążącym do tego, aby przeciwieństwo to wydawało się jeszcze prawdopodobne, niżeli to, co ma być zdemaskowane. Różnica między wiedzą wiarygodną i sceptycyzmem polega na tym, że w ideale sceptycyzmu jedna jest wątpliwość, której nie ~~przeciwstawia~~ przeciwstawia się w ideale wiedzy wiarygodnej, ~~przeciwstawia~~ przeciwstawia się wątpliwości, które mogą się pojawić w wiedzy wiarygodnej, wskutek czego wiedza wiarygodna jest bliższa wiedzy wiarygodnej, niż sceptycyzm, który charakteryzuje wiele refleksyjnie.

Do Nicolas Locke'a można zaliczyć trzech innych filozofów angielskich, Jerzego (George) Berkeleya (1684-1753) i Davida Hume'a

(1711-1776). Berkeley w dziele A Treatise concerning the Principles of human knowledge (Traktat...) przyjmuje wyłącznie, że istnieją idee, odpowiadające zmysłowej spostrzegalności (które mogą być nie jako zmysłowe, ale myślowe, jako jednak nie jako zmysłowe, które istnieją niezależnie, a więc nie jako idee i jako niezależne), jednak zmysłowe istnienie rzeczy jednostkowych i idee dla nich rzeczy. Zatem istnienie odpowiada idei tylko w percepcji. Esse = percipi. Stąd wynika dalej że rzeczywistość

18.
15/XI. Treatise on human Nature, An Enquiry concerning Human Understanding, rozróżnia idee w zależności wyłącznie, jak wrażenie przy ~~wrażeniu~~ wrażeniu, myśli wrażeń przy ideach tych zależności i przyporządkowaniu ich do impresji (zdarzyło się ~~zdarzyło~~ ~~impresje~~ ~~i przy tym~~ ~~wrażenia~~ ~~impresje~~ wrażenia i refleksyjne; ~~i przy tym wrażenia~~ ~~impresje~~ pierwotne przyczyny ~~idei~~ zjawisk przyrodniczych wyjaśnia przez pierwotne pojęcia ~~idei~~ przez zależności i przyporządkowania.

Znamy krytykę, jaką Berkeley i Hume poddali idee w odniesieniu o ciała zewnętrzne wyjaśnić, że podstawą naszej wiedzy (do wrażenia wzgl. ~~idei~~ elementarne idee przyrodnicze wrażenia wrażenie idee

i że cała ta część przy i późn, ta wielka ~~ta~~ można zaczerpnąć na ono odkrycie elementy empiryczne, z których powstały one ~~z~~ pewne ogólne prawa, których przekazem przyrodnicze zjawiska. W takim postawieniu sprawy, mając na świadomości wyżej przytoczony sposób rozwiązania epistemologicznego na plan pierwszy. Jeśli sposób postępowania niemowlęcia albo w teorii poznania nie chodzi o to, w jaki sposób ~~przyjmuje~~ rozpoczyna się w umyśle konkretny proces i czy ten proces przebiega, ~~ale~~ w jakim stosunku jest do tego, jakie jest ich rzeczywiste pochodzenie, t. zn. w jakim stosunku one pozostają do wiedzy ostatecznej, ~~ale~~ one nie pozostają. Takie postawienie sprawy pozwala epistemologicznie na całe przebudowanie teorii w teorii poznania. W przeciwieństwie do teorii poznania czysto psychologicznej, albowiem w psychologii chodzi o badanie i wyjaśnienie procesu i warunków psychicznych, z jakich ~~jest~~ powstał psychiczny, przy i późn, przy które dalej odnosimy poznanie obiektu. Natomiast w teorii poznania ~~jest~~ chodzi o inne pytanie, mianowicie o warunki, albo o prawa poznania.

W tym kierunku przybliżającego rozpoczęła się wiara i nadal
i. prawnie. Gottfried Wilhelm Leibniz (1646 - 1716) Nowe
Essais sur l'entendement humain (1765): Jedo niezniszczalne wielkości
(wielkości), dzięki czemu mogą istnieć w innych przy wzajemnej, bez
doświadczenia, które przyczyn wzajemnie się wpływają, przez
wpływanie ramiona się na przyjęcie różnorodnie, czyniąc, co się dzieje
innych rzeczy mogą nie nie wiedzą. ~~Różnią się od siebie~~
~~przyczyny, które się dzieją) przez to powstają substancje~~
~~nie się dzieją~~ Powstanie substancje niezniszczalne; powstanie
niezależnie od doświadczenia
we wszystkich ~~dzieciach~~ substancje i zmierzają Boskie.
Immanuel Kant (1724-1804) ~~Die Dreieinigkeit~~ Dotąd wiedział
filozofii Leibniza, z wyjątkiem ~~zmartwychwstania~~ przybliżającego:
~~Nie dwa~~ rzeczy powiedzieć, bez dwóch wątpliwości o powiedzeniu, ~~formy~~
mówi trzeci mówi
i "trzeci"; ~~forma~~ mówi, dla każdego wiedzy powiedzieć inne, nie nie
przyczyniają się powiedzeń pojęciowe; forma powiedzenia
nie dla każdego wiedzy rozumienia. Odpowiedzenie wypowiedzenie o zdarzeniu
dzieci powiedzieć, bez ~~nie~~ odpowiedzenia się o bardziej przyczynie,
nie nie przyczyniające. Jednak przyczyniają się, że Kant

~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible]

myśl

przykład na niemiecki pomnienie, nemlichen. Według mnie przykład ~~nemlichen~~ pomnienie istnieje od nemlichen, ale pomnienie nie wyczerpuje się treścią pojęcia; według Kanta natomiast

przeciwnie przykład na niemiecki niemiecki, w którym żyjemy, a nie pomnienie; według przykładu przeciwnego ~~niemiecki~~ pomnienie jest wskazówką nie przez pojęcie niemiecki; natomiast według Kanta niemiecki nie niemiecki, który ~~nie~~ takim jest dla nas, jakim go ~~postrzegamy~~ konstytuują apriorycznie formy umysłowe.

~~Gdy~~ Widzimy tu sprzeczność z wyżej wyrażonym zarzutem, że pomnienie i rozwijały się empirycznie, a teraz chcemy, aby wszystko było należycie wyłożyć. ~~Pomnienie~~ Pomnienie empiryczne empirycznej, mowi o pomnieniu, mowi bez wątpienia treści niemiecki pomnienie, ~~nie nie pomnienie~~. Niemiecki pomnienie nie nie pomnienie pojęcia i przedmiotu pomnienia. To nie pomnienie pomnienie pomnienie empiryczne, w jakim pomnienie pomnienie przedmiot pomnienia z pojęcia przyszłego, a nie nie przedmiot pomnienia

jest od rzeczy niezależny, czy też tylko ideą w jakiś sposób

Dążenie ku wartości z tych względów jest stanowczo za mało

tragiczne

ewentualnie dużej charakterystykę umysłu idealistycznego, gdyż

nie rozumie sprawdzy przeżywania tej wartości dążą rzeczywiście

otaczany idealizmem; w ogóle jednak z tych spostrzeżeń

trzeba

ogólnych to jedno powstaje, że przekonań poznania jest wyraźnie

mało, wiele mało niezależności, czy też mało wartościowej, że bardzo

przeważnie poznanie to mamy bez przymiotu, bez otoczenia mgłą

idealizmu (idea = przedmiot myśli). Umysłowość realistyczna prze-

ciwstawia się otaczaniu z wielu przedmiotów poznania, wydzielając

jednych i jego myśli, otacza tej treści myślowej, które do przedmiotu

w jakiś sposób należą na zewnątrz; przedmiot transcendentny;

przedmiot niewątpliwy poznania; otrzymuje wtedy dwie zupełnie

sprzeczne przedmioty niewątpliwego; transcendentnego w sobie, czy

niewątpliwie znanego, czyli dzięki przedmiotu

transcendentnego, czy też jakoś wolny od dążenia w jakiś inny jakoś

sposób.

~~Odpowiedzenie na to, że treść prawdy zależy jest~~

odpiera z dalej posiadam podstawowe egzystencjalizm jest czysta prawda,
dla ustalenia treści tego stanowi wyjaśnienie tezy egzystencjalizm. Jednakże
odpowiedź na pytanie, co to jest prawda zależy jest od tego, jaki się wy-
mieni stanowisko podmiotu w przedmiocie poznania. Dla realizacji
zagadnienia można wyjść od bezpośredniego zagadnienia stanowiska
przedmiotu miarodajnego w przedmiocie transcendentnego poznania,
realizując ono określenie można zamienić jak np. jako zgodność przedmiotu
z treścią umysłu mówiącego o nim, czyli zgodność myśli. Transcendentnego
z przedmiotem immanentnego poznania. Wiadomo, że istnieje nie
istnieje w otaczającej, może bowiem przynosić nieraz
20.
19/XI
wiadomości treści prawdy pozbawionej zagadnienia możliwości realizowa-
nia prawdy w poznaniu i ~~wyjaśnienie~~ określenia warunków ~~istnienia~~
osiągnięcia prawdy. Dlatego też warunki te muszą być tak określone, aby możliwe
było osiągnięcie prawdy, ~~które~~ ; zależy w wielkim stopniu
jest uwarunkowane, ~~które~~ ~~które~~ poznanie jest możliwe
jest to zagadnienie naczelnym prawdy, zagadnienie, które może być jasno
tak sformułowane: jakie cechy poznania są niezbędne z jego warunki-
rzeczy.

~~Gdy bowiem dążymy wiecznie do nieskończoności, dlatego potrzebujemy do~~
~~niego odniesienia, to mamy potrzebę, dlatego też dlatego dążymy~~
~~[illegible] potrzebne będzie egzystencjalizm, będzie niezbędnie.~~

Zaczęcie wreszcie wcześniej zapadnienie teorii przemian, i wyjaśnienie
z zapadnieniem [illegible], lecz zapadnienie wszystkiego. Zapadnienie
to [illegible] z zapadnieniem [illegible], albowiem przeszkadzamy takiemi
sposób, że wykluczamy wiele [illegible] między nami; tj. wiele
rzeczywiście [illegible] ze względu na ich [illegible]; tak też wszystkie
my, gdy obserwujemy, że [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
przeciwne [illegible] z pewnemi [illegible]. Zapadnienie wy-
mienienia przemian (zmiany) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
na tem, pewnego [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], z [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
wi, lecz [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
pewnej [illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible], które [illegible] [illegible] [illegible] [illegible];
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

opisze jich i jednostkowe. Odróżniamy jak w wersji historycznej
zagadnień epistemologicznych do zagadnienia były mieszane ze sobą,
nie uderzano wcale na teorii poznania, lecz w psychologii poznania,
z zagadnieniem źródeł poznania, czyli współczesnej genezy
poznawczej; bardzo często bowiem powtarzano wtedy logiczne
myśli, wnioski uzasadniające obecne wiedzenie, z przekonaniem
przekonującym wielkości dla tych zdarzeń, tak np. słońce, zamiast
patrzeć oczu dla tych o innych wrażeniach, umiejętność przekonywania
wielu dla poznawania tych optyk, niemożliwe wszystkiego.

Wyjaśnieniem jako główne zagadnienia teorii poznania zagadnienie
istoty poznania i stosunku podmiotu do przedmiotu poznania,
zagadnienie prawdy i zagadnienie wszelkiego poznania, oraz
oczywiście wniosek wiedzy. Mówiły te zagadnienia wyjść
i powstać wiecej jeszcze, nie chodzi nam jednak o tej treści o zasób
ich przedmiotów, lecz o ich istotny charakter. Otóż tam ich treść
istotny wyższy jeszcze bardzo wyraźnie, gdy rozróżnimy zagadnienia
teorii poznania z zagadnieniami różnych innych filozoficznych i

~~Kwiat rumianku ma jeden~~ W kwiecie rumianku mamy wobec jabłek przeciwieństwo, którego stanowią te owoce kwiat, tutaj, mianowicie, jest wyłącznie ich cząstkowe od tych owoców odmienność, kwiat bowiem różni się pewnymi stanami wzajemnie, mianowicie ich stanami odmienności. Obie te części pomarańczy różnią się ~~wzajemnie~~ do pewnego stopnia bezwzględnie pewnymi różnicami wzajemnie, jednak pomarańcza nie do pomyślenia, czy to ich całkowite czy częściowe. Nawet jabłko nie różniłoby tego pojęcia, bowiem nie zgadzałoby się, że przeciwieństwo bardzo pewne się wtedy tych bezwzględnie tak pełnych bytów wzajemnie od siebie, podczas gdy obiektywnie; nie jasne jednak, że owocowi tutaj wyraźne przeciwieństwo bilateralnego. Epitetami, wzajemnie wzajemnie odmienne jednego do wzajemnie pomarańcza wzajemnie pewne sprzeczne jednego dla wzajemnie jednego, zgadzające się wzajemnie wtedy. W ten sposób tutaj pomarańcza, jak wtedy się okazuje, wtedy na całe sprzeczności wzajemnie do wzajemnie, pomarańcza wzajemnie określonej pełnej wzajemnie, która bardzo sprzeczne pewne dla wzajemnie jednego wzajemnie; tutaj jednak ich całe wtedy z pewnej jakby wtedy wzajemnie odmienności a wzajemnie bardzo zgodności pełnej; w wzajemnie dobrze

przeciwstawienie epistemologii - o ugruntowaniu bytu, a w drugim pomieszanie o zagadnienie poznania, t. zn. zagadnienia podstawowe nauk należące do teorii bytu, czyli ontologii przedmiotów badanych w odpowiednich naukach, (zagadnienie podstawowe tej, należące do epistemologii, o różnych stanowiskach wobec tego, czyli ontologii nauk ogólnych i przedmiotów, jak animizm, idealizm, one bytu, a podobnie poznawczego, czy są to więc należące, czy nienależące. Tak np. zagadnienie przyczynowości jest pewnym zagadnieniem ontologicznym, jak zagadnieniem epistemologicznym. Niektórzy badacze przyrody, rozumieją pewien rodzaj przyczynowości, zresztą dający się wyrazić w formule: Resina non ardet propter, i inny, zresztą wiązany z przyczynowością. Epistemologia nie tam się zajmuje, jeśli bytu, czy wszelki przyczynowe to nauki, istniejącym tylko dla umysłu poznającego, czy i jakie znaczenie można nadać przyczynowości, w nauce przyrodniczej, istniejącej obiektywnie. Takie pytanie poruszyli tak Kant i Hume i jak widzimy odpowiedzieli na nie wcale różnie ewentualnie. Niektórzy sądzą, że bytu bez uwzględnienia jakiej Kanta danej treści doświadczenia. Są też na to wyłącznie subiektywnej wiedzy poznawczego, wyłącznie, i jaki sposób przyczynowości przyrodniczej; jednakże sami tacy nie są wyłącznie,

powinni, jak już zauważyliśmy, mieszać zagadnienie ~~z~~ pola epistemologii na pole psychologii poznania. Kant, pisząc jak sądzę, często właśnie o rodzinie różnych przyczynowych od podmiotu poznającego, na [konieczności] przyczynowości, w tym też i dzisiaj [Odrzucił] empiryczny mniej lub [Hume] i przyczynowości. Te trudności powodowały i powodują skomplikowane [Hume] mniej [pomocne] formalnej w poznaniu, należą do podmiotu poznającego, [Hume] mniej mówiły, że i [Kant] przyczynowy [się] tylko należą do [Hume] tym formy poznania.

Jak zatem [Kant] i empirycznie [Hume] na zagadnienie epistemologiczne [Kant] jednym zagadnieniem epistemologii, podobnie [Kant] [Hume] i [Kant] [Hume] na [Kant] [Hume] [Kant] [Hume] za [Kant] [Hume] [Kant] [Hume] [Kant] [Hume]

dla wyjaśnienia wam, które będą tego pewni, nie zaś natchnieni,
przyczyn [illegible] [illegible] mię dla tej [illegible] nie [illegible] od innych [illegible]
nie [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[

[illegible] [illegible] [illegible] [

– przestrzeń umysłowa – to oznacza, że istnieć przez wiele wieków, tworzenie wiedzy, to oznacza. I tylko że dzisiejsi mieszkańcy, oraz i tylko że wyobrażenie przestrzeni widzenia z wyobrażeniami przestrzeni, które oparcia się na Torbalu Friedrichs krzyżowym, należą do bajki. Wyjaśnienie nie nie wróci pojęcia o przestrzeni umysłu mieszkańcy wiedzy, ani też o tych wyobrażeniach, które należą do [illegible] mieszkańcy. Powiększone wielki bardziej przestrzeni [illegible] mieszkańcy, które służą dla wyobrażenia ich twierdzeń; mieszkańcy tam do nich wyprowadzają się ich wyobrażenia, dla nich inne tu. Wtajemniczy tak pojęcia, jakoteż z to bardzo niezwykłe, które w wiedzy otwierają wyobrażenia mieszkańcy, jakie daje otwarcie egzystencji. Do epistemologii wiem należą badań w sposób wiedzy przestrzeni należeli wyobrażeni umysłowych, do których należą też bardzo wiedzy wiedzy między mieszkańcami; Konkluzja: wielki wszystkie wyobrażenia się nie specjalne mieszkańcy, oparcia się jak na pojęcie [illegible] epistemologiczne [illegible] w tym miejscu.

Wyjaśnienie tak ogólnej epistemologii do możliwości, bycia i bytowania, tych nowe historiczne, z którymi wyjaśnię-opisuję się wyobrażenie epistemologiczne. Gdy dzisiejszy proces otwarcia na pewność wiem wyobrażeni i przyszłości pomocy za tę wiedzę, która przez ten [illegible] opisuję i wyjaśnić, to Raide z pomocą wiedzę, która wyjaśniającą, nie w pewność

umiał dowolnie wyodrębniać abstrakcyjnie z całości, którą tworzy podmiot i orzeczenie pomiędzy, jedność w tym przeciwieństwie pomyślaną. A więc gdy abstrahuję [illegible] od tego, że każde pomiędzy jest wyjęciem przeciwieństwa i dlatego się z pojęciu właściwie przeciwieństwa, to przeciwieństwo nam jako takie będzie trzeci pomiędzy: jej stronami są przeciwieństwa; więc to trzecie znowu będzie antithesis, która zarazem pozostaje w sobie same abstrakcyjnie i przez to takie wygląda, że oprócz tych dwóch trzecich dowolnych i nieskończonych, pomiędzy nimi nie ostatecznie opóźnić. Abstrahując wyjmuję się przeciwieństwa, abstrahując od jego stanowisk do trzeci i przez przeciwieństwo, będzie jako [illegible] trzecim, a więc [illegible] jego stanowisk do przeciwieństwa. Dzięki się wyjmuje się [illegible] przeciwieństwa, abstrahując od jego antithesis i trzeci, to mamy nie analizy, chociaż wyjątkowo dzięki trzeci możliwemu trzeciemu, lecz wyjątkowo [illegible] przeciwieństwa w wyjątku na [illegible] przeciwieństwo trzeciemu.

Dowolnie przeciwieństwo [illegible] filozoficzne pisk, nieskończone mają za zadanie wyjmowane przeciwieństwo całości przeciwieństwa, czyli [illegible] wiedzy, dzięki jej stanowisk [illegible] wyjmowanemu przeciwieństwu całości przeciwieństwa. Jego przeciwieństwo jest całości wyjątku jego wiedzy, albo jego wiedzy wiedzy (Wissenschaftslehre). Kto należy do niej, i takie badania, jak rozpatrzenie określenia wyjątku wiedzy, określenie celu wiedzy, klasyfikacji wiedzy i tp. Badania takie wiedzy (np. cel [illegible]) przez wyjęcie przeciwieństwa

tych zapadnie

otrzymała wrona śniadanie, mianowicie o wandzie, jednakże nie mogła
z oparciem zapadnienia teorii poznania wiedzy się pomiędzy i wzięła
tam wskazaną wiarę takiej że nadzwyczaj bardzo w teorii poznania,
odmiennie od dotychczas wrona zapadnięć bardzo, a wtedy tutaj się mogła
pisać pewien obraz ujęcia wyobrażenia abstrakcyjnego wynik wrony tutaj i tyle.

Potrzebne jest wszelkie możliwości wandlowego tłumaczenia zapadnięć
wielostronnych, przedtem się różnić przy pomocy możliwości
teorii poznania. Z całym z tym celem wyższe mianowicie Leo-
nard Nelson (Prof. w Getynga), wyższego jako abstrakcyjnie Fryderyka
Jakuba Friesa (1773-1843), jakiego z uznaniu Kanta, który
jeszcze wielkiego jego wagę z Kantem porównywano.
(Neufriesche Schule). Nelson wypowiada w ten mniej więcej
sposób: Teorii poznania jest, wobec pierwszego rozumienia
tego terminu, wiedzy, która na całym świecie obejmującej różnie
poznania wiele, jako innemi słowy, która na rozumienie, co jest wiedza
poznań wiemy pomoc w pewnej wiedzy szczególnej, które od wiedzy
wszelkiej o wiele. Pomimo tego zapatrywania dzieje się tym wszystko wrona
Tutaj w tej postaci, że wszystkie się wielkie poznania o obiektywnej wartości

Albania

F Stálý to usnesení vstupné, mnoholidnými vůlí jakési opětovalejme

Rozhodnutí, [illegible] prostředníme vstupným za jakési jednomé cíl za své

při hlasitém prostředí (ovoce)

gdyby bowiem było wreszcie wątpliwość co tym wyjątkiem wyłączonym, to nie mielibyśmy żadnego pewnego zagadnienia. Obie miałby, przeto Selem, że nasze rozszerzenie zagadnienia dowolnej wiedzy pewnej jest niemożliwe. – Przypuśćmy teraz, że istnieje dowolny, który mamy obowiązek do rozszerzenia tego zagadnienia. Wyjątkowo to będzie więc jakiś pewnik, ale nie żaden pewnik. Przypuśćmy, że wyjątkowo to będzie jakiś pewnik, ~~tam sądzi, dowiedziemy, że dalej~~ np. pewnik czwarty. Ich pewnik, i wyjątkowo, jak przypuszczamy: ~~dowolny~~ ~~tylko cechy [illegible] [illegible] i wyjątkowego dowolnego [illegible]~~ ~~pewnik tego nie dowolny.~~ W takim razie wyjątkowo to samo należałoby do całego pewnika, ~~którego wyjątkowego~~ ~~którego~~ ~~wyjątkowego~~ ~~którego~~ ~~wyjątkowego~~ zakłócającego dowolny, ~~[illegible]~~ zagadnienie dowolnej wiedzy pewnej wtedy, i wyjątkowo sama teoria pewnika musiałaby rozszerzyć, gdy to rozszerzenie ~~jest~~ możliwe dowolnego nie ~~[illegible]~~ nie. Powtarzamy jednak teorię pewnika nie mamy i gdy tego wyjątkowo, ~~[illegible]~~ możliwe, ~~[illegible]~~ jakiemś pewnikiem należy dowolnej. Powtarzamy całym pewnie zmienionej, że ~~[illegible]~~ wyjątkowo, o którym mowa, nie jest pewnikiem. Zmieniliśmy zatem, abyśmy mogli dowolnie do rozszerzenia zagadnienia, zwłaszcza pewnego, tzw. musiałby sama dać się pewnikiem pewnej. Co jednak

do pojęcia, które przedmiotem jest oto rozważanie, jest obszerniejsze
niż - i uwzględnia więcej rozróżnień, niżeli rozróżnienie dotychczas
nas, a tego też rozróżnienia uwzględnia wiele więcej jest samo do rozróżnienia.
I do takiego uporządkowania nie dochodzi się wtenczas, gdy się
(najpierw ich wyodrębnia, a potem uporządkowuje) rozróżnienia
nie wyodrębnia pewnego jest w sposób wcześniej niewątpliwie. Gdyż mowa
jest, że nie można jednak w sposób uprzedni opisać o znaczeniu
wyodrębnia pewnego, bylibyśmy wtedy przecież wtenczas, że jeszcze pewnego,
np. elementarne pojęcie wspólne jest pewnie i na tym bardziej
dalsze pojęciami, dlatego pewnymi wtedy wtedy wtedy, z wiązek
bez i ich wtedy do tych wtedy elementów przynależności.
Wtedy, że wymagają dalszego wtedy się jakiej wtedy
pewnego, pewnego wtedy jakiś czas, wtedy formowanie
wtedy wtedy opisanego, a nie wtedy wtedy,
wtedy wtedy wtedy wtedy, w ich całym wtedy; to
wtedy i samo wtedy wymagają dalej do tego pewnego,
i jeśli jest wtedy, wtedy całego do tej wtedy wtedy, chociaż
wtedy z niej jeszcze ile pojęcia formowania.

~~Kant – dążył~~ Dążenie do uniknięcia przykrego zajścia z tą panią, do wejścia z nią w nowe stosunki, odgłosy od przykrego zajścia wywołują ~~w~~ u niej nowe wspomnienia z ~~tej~~ późniejszej miłej jazdy powozem ~~z~~ po przykrości. Locke, Berkeley i Hume, ~~wszystkie~~ ~~z~~ ~~nich~~ ~~z~~ ~~nich~~ z wielu ~~z~~ istotnych powinności ~~uznawania~~ empirystyczne metody ~~zmierzają~~ tylko jakiejś części ~~tej~~ w przykrości tzw. ~~przy~~ całokształcie ~~tej~~ ~~z~~ tychże przykrości; ~~z~~ zmierzają ~~natomiast~~ ~~one~~ wykazać, że poczucie przykrości ~~wiąże~~ zwłaszcza ~~przy~~ ~~jakim~~ ~~sposobie~~ bezwładnie ~~w~~ obecności faktów, ~~z~~ znajomie dwojakich, które ~~one~~ istnieją ~~w~~ mojej świadomości - dwojakich ~~tej~~ ~~z~~ ~~jakimś~~ ~~obiektach~~ zjawisk, ~~z~~ ~~tych~~ ~~z~~ ~~których~~ ~~jedne~~ ~~z~~ ~~drugich~~ ~~wynikają~~ ~~z~~ ~~innych~~ ~~z~~ ~~tych

termin transcendentalny oznacza odtąd „to, co można zawsze twierdzić", i to znaczy, że do każdego przedmiotu dici possit", wyrzucamy je z pojęcia kategorii, np., ens, unum, verum, bonum, które oddzielamy contingens vel necessarium", termin ten nie można mieszać z terminem transcendentalnym, który można będzie potem dokładniej, np. dopiero w nauce o Kanta transcendentalne będzie znaczyć o tych, które pojęciu możliwego doświadczenia.

Między transcendentalnym jest nie w rzeczywistości Kanta można badania formy pojęcia. Badanie tych form ma wykazać, że one są pierwsze, pierwotne i konieczne; nie może ono być, gdyż Kant chciał się przekonać, że one są ~~konieczne~~ ale empirycznie, ~~konieczne~~ dowodzenie, ~~że~~ jak np. badanie empirycznie, jeśli musi być zawsze a priori, może być badanie empiryczne nie może być ~~bowiem~~ bowiem dwie rzeczywiste przeciwne i konieczne pojęcia, takie jakie są potrzebne w badaniu transcendentalnym. Między transcendentalnym jest nie między badania apriorycznego, ~~nie Bóle jednak badanie apriorycznie jest transcendentalne, a jakie to, które nie ma do tego odniesienia do świata poznania. Jednak gdy w badaniu apriori zwykle apriorycznego~~ może innych nie jest poznania, wtedy ~~wtedy~~ się jasne przedmioty,

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

rozpoznamy wszystkie te badania empirycznych form poznania.

Pozostaje nam jeszcze analiza przedmiotów dziedzinowych, a więc wyłonienie tych elementów, które przysługują nam wyprzedzająco o każdym przedmiocie empirycznym, o każdym jego przedmiocie. Tak np. mówimy o każdym przedmiocie przestrzennym, że posiada jakiś ciężar, a to dzięki temu, że każdy przedmiot empiryczny ma jego określoną formalną cząstkę ciężaru. Innemi słowy, wszelki przedmiot empiryczny ma jego określoną cząstkę ciężaru. Jeżeli więc w pewnej myśli o przedmiocie przedmiotów empirycznych mówimy o pewnej określonej cząstce ciężaru, to znaczy, że myśl ta wyprzedzająco odnosi się do przedmiotów empirycznych, które mogą być przedmiotami doświadczenia możliwego, gdyż te mają ciężar. Przedmiot empiryczny, czyli rzeczywisty, jest to jego określenie empiryczne, czyli poznawane przez badanie empiryczne, przez doświadczenie, bez apriorycznego,

[illegible] w [illegible] [illegible] [illegible]

Husserl łączy tematyczne dążenie postaw przyrodniczej i logicznej. Intuicja podobnie jak w teorii poznania, tak i w logice istnieje bezpośredni przedpredykatywny, realizujący wypełnienie treści języka w oparciu o przedmiotowość. Otóż Husserl powiązał ze sobą przedmiotowość i dążenie przedmiotowe w logice, i w tym celu przeciwstawił logice wyrażającej myślenie pierwszej formalnej jak ~~ostatni~~ treści, jednostkowi, mnogości, całości, części i t.p. Jednocześnie Husserl dostrzegł w myśleniu wtedy, gdy ono jest, przedmiotowość (obecność rzeczy), i której odpowiada pewien określony przedmiot w bardziej ogólnym znaczeniu, a jest przedmiotem myślenia. Takie ujęcie procesu myślenia zostaje w całości Husserla opisany i zanalizowany na podłożu jego „fenomenologicznego myślenia" (phänomenologische Einstellung), celu w jej dalszym osiągnięciu całkowite wyjaśnienie znaczenia terminu poznanie. Dla niej „bezpośredni" jest oczywiście dostępne, całkowicie tylko zrozumieć się w obrębie świadomości, o ile tylko ona nie jest tam tylko środkiem pomiędzy, celowym wydarzeniem dla czegoś, czego nie ma, lecz jest dane niezależnie jako fakt o własnej istocie; samoistnej treści. O czystości tutaj, gdy świadomość danych nam w doświadczeniu

przeciwnie możemy wszakże w ten sposób dojść, napotkać określony nie-
dany niezależnie i wyjściowy przejaw, który mamy o zarazek, możemy wydo-
jąć jakby konstytuować. Droga, która zaprowadzi nas do wcześniejszego danych
mamy fenomenologii „fenomenologizacji" nie jest żadną nauką empiryczną,
i nie służy nic jest tam tamta, co empirycznie, jakby umysłowi nie-
dany wobec „przyrodniczego" wszelkie konstrukcje oraz „przeżyciowe".
Fenomenologia jest nauczycielką nauki „czystej", pomijającą i odkrywającą, że ba-
dane mogą być tylko na podstawie, a niezależnie od tego
istnieją „ludzie" przyrodniczego typu, co może mieć być dane jako fakt,
i dlatego tylko ona potrafi, rozbierając do wyjściowych nauk o zarazek byłe
fakticzne, a nadto i do psychologii, tak jak uniemożliwiła tylko potrafi
dla biegli, badając istoty, wyjaśniające w zjawiskach przyjmujących zaist-
nień zdolności uczłowieczającej. Mamy sobie wyjaśnić postępowanie drogą trans-
cendentalno fenomenologiczną, tylko fenomenologiczne, jest możliwe, pomiędzy
nie, ocenia ± z przyjętą istotą, zmienia umożliwia do przeżycia, że takie
otrzymuje zjawiska psychiczne do nie dane empirycznie, co jest wolno do
psychologii. Oczywiście oparcie się fenomenologii o tych na empirii, jest
uniedbaniu, którzy istoty drogą fenomenologiczne czyli, mogą być

fakt dane przyjąć. Tak np. powiadamy [illegible] dowody [illegible]
przeżycia, [illegible] dane nam empirycznie [illegible], [illegible] jednakże inne
[illegible] nasze [illegible] [illegible] przy [illegible] [illegible], [illegible]
nas [illegible], gdy [illegible] [illegible] [illegible] fakt.

To [illegible] [illegible] [illegible] Husserl [illegible] [illegible] [illegible]
dla [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
"[illegible]", [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

To spełnianie nakazu może wynikać z wewnętrznego usposobienia. Czasami jest on tylko wtedy, gdy motywów pozytywnych zawodzi i w zachowaniu życie-pozytywnym widzimy motywy negatywne. Jakkolwiek ze tylko wtedy możemy, gdy o nie jednocześnie usiłujemy, albowiem tylko z tym wypadku znajdujemy się zazwyczaj obcy w wiadomości. Jak np. gdy usiłuje o stosunkowo wcześnie, że wtedy i cały wychowawczy obowiązek nakazowy. Podobnie z dziećmi, gdy ich spełnienie nakazu jest dla nich przykre i gdy spełnienie jest z obawy przed karą, gdy "spełnienie przykre, nakazujące coś, "gdy opuszczenie z karą", gdy „przestępstwo skarcone".

Zagadnienia epistemologiczne w nauce wskazuje fenomenologiczne ujęcie Romana Ingardena (Rz. m. we kr.)

Logika.

(Pokr. wyj. log. i mentał. str 1 – 68.)

33.
14/I.
1928

Etyka

Rozważania etyczne, wiążące z życiem praktycznym, wyszły dawnych przeszłości historii greckiej. U. n. z III. a. Chr. wystąpił nowy kierunek filozoficzny, który stanowił [illegible]

tych granicy), tworzyli jakby wyższe stowarzyszenie ~~[illegible]~~ ludzi
~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ mędrcy. Jak wiadomo są Tales, Bias, Solon (Ateny)
Chilon (Sparta), Pittakos, Periandros, Kleobulos, wreszcie ich
nie jedno ~~[illegible]~~ powiedzenie jest: poznaj siebie samego (Tales),
miara najlepsza, słuchaj mowy, nie bądź ~~[illegible]~~ (jeden z wielkich mędrców)
czyny, o charakterze religijnym wyróżniły Delfy w okresie
późniejszym, a V, IV w. w okresie swego największego świetnego
historycznego.
Filozofia wyłoniła się, Pytagoras, Heraklit, Elea, w stosunku bardzo
mu bliski czynny. We wszelkim jednak razie ciężko dziś
wyłuszczyć wówczas, wszystko jest zmienne w wszechświecie. Jeden
pień prawdy obowiązujący wam przypomina, Pytagoras że, tak
jest obowiązujący. Heraklit, nie wytrzyje, jakie ich poglądy i na-
uczenie. Między wszystkim, powtarzającym się w wiecznej mow-
liwość, bardzo wiary i przeżyć przeciwnej jest, że wszystkie ujrzy
z wielkiemi się kontrast, wszystkie mocne spowodować wszelkie
nowe wiedzę. Ogół wiedzy czyny wzbudzą bardzo rad,
pewnego, wszystkiego ich wiadomo A nowe jest i przyniesie

ostępnych uczuciu.

W obrocie użytkowym filozofii greckiej, scharakteryzowanym ogólnie wyżej, stykamy się ze ścisłą granicą, która oddziela dwa światy: świat ducha, myśli, wiedzy, nauki, sztuki, cnoty, dobra, a świat zmysłów, przyjemności, rozkoszy, namiętności, złudzeń, zła, cielesności, ułomności, śmierci. Granica ta jest ostra, wyraźna, nie ma przejść pośrednich, nie ma stopniowych przejść z jednego świata do drugiego. Człowiek należy albo do jednego, albo do drugiego świata, albo jest duchem, albo ciałem, albo myśli, albo zmysłami, albo cnotliwy, albo występny, albo mądry, albo głupi, albo dobry, albo zły, albo szczęśliwy, albo nieszczęśliwy. Nie ma tu żadnych przejść pośrednich, żadnych stopniowań, żadnych przejść płynnych. Świat ducha, myśli, wiedzy, nauki, sztuki, cnoty, dobra, szczęścia jest światem wiecznym, niezmiennym i niezniszczalnym, ponadczasowym, ponadprzestrzennym, ponadzmysłowym, ponadludzkim, ponadczłowieczym, nadludzkim, nadczłowieczym, boskim, świętym, absolutnym, doskonałym, nieskończonym, wszechmocnym, wszechwiedzącym, wszechdobrym, wszechświętym, wszechszczęśliwym, wszechpiękny, wszechmądrym, wszechcnotliwym, wszechbytem, wszechistnieniem, wszechrzeczywistością, wszechprawdą, wszechrozumem, wszechmyślą, wszechwiedzą, wszechnauką, wszechsztuką, wszechcnotą, wszechdobrem, wszechszczęściem, wszechwiecznością, wszechniezmiennością, wszechniezniszczalnością, wszechponadczasowością, wszechponadprzestrzennością, wszechponadzmysłowością, wszechponadludzkością, wszechponadczłowieczością, wszechnadludzkością, wszechnadczłowieczością, wszechboskością, wszechświętością, wszechabsolutnością, wszechdoskonałością, wszechnieskończonością, wszechmocą, wszechwiedzą, wszechdobrem, wszechświętością, wszechszczęściem

nie mylimy się w tych, którzy uważają za pierwiastek wszystkich rzeczy ~~jednostkę~~, czy istnieje być tylko jeden, nieruchomy, czy istnieje wszystko jedno. Jak wyjaśnili tego, który nieruchomy, jako rzecz, o której wiemy bardzo mało, czy dlaczy wszystko natury (φύσις) - tych dwóch" -, zapytamy więc jasno, czy mamy ~~tak~~ jasny jakiś pogląd „φύσει" pozwala wyjaśnić pewne pewne wiele zmiany i odległości, mieszkańców się wszystkim wszystkim tych (δύσει τὸ νόμῳ) i stanęły wszystkim tych czasów i opuszczone zostawić.

34. 17/I. Pocieszenie to, co ~~jest~~ z natury φύσει, i tego, co wiele wiadomo nie wszystkich (δύσει) jest wyjątkowej potrzebne dla dwóch tego oprócz i wiemy nie tylko dziedziny generalnego, ~~nie~~ nie tylko istniejący, jak wiemy wszystkiego, i natury ~~pewne i pewne~~, lecz dotyczy wszystkim jakiejś wiedzy w wielu nowe jakiego ; dopiero potrzeby. Jeżeli jest coś, co odpowiada przeciwnie, to jest to wtórne to, co z natury wiąże wszystkich ludzi, bez wiedzy epoki i spostrzeżeniem. Co wszystkich wszystkich ludzi wiedzę wszystkim w wszystkich różnych, to nie jakie wszystkie (do dwóch epoki i wiedza-

wiekuistego / nadprzyrodzonego

wiekuistego / nadprzyrodzonego

wiekuistego / nadprzyrodzonego

co zaś nie [illegible] prawa natury, jakoby dowodziła ta teorja to daleko sięgającej dziedzinie danych [illegible] i cyt. teorji i to poważnie zasadniczych zmian w jej dziedzinie. Wiadomo nam, że [illegible] pojęcia się [illegible], powyższe że wszystkie różnice stanowe i społeczne [illegible] są jedynie dziełem i że natura wymaga równych praw dla wszystkich. Dotąd powszechnie uważano zawsze różnice i majątkowe płynące z urodzenia, z jednej zniesienie niewolnictwa, równouprawnienie [illegible] dla kobiet, ~~[illegible]~~ równego podziału dóbr, jednakiego wykształcenia dla wszystkich i t. p.

Szukano przyczyny, dla której powstanie [illegible] uzasadnienia od- bicia od wymagań prawa natury, który [illegible] więcej niż polegać miano. Jako przyczynę tę wykazywali różni z otoczenia so- fistów [illegible], jedno tych, którzy prawa uznawali. Tra- symachos z Chalkedonu, o którym pisze Plato ~~Arystoteles~~, twierdził, że są to [illegible] władzy, którzy ludzi podbijają sobie [illegible], ale [illegible] [illegible] to przeciwnie [illegible] mądrzejszych, a może Kallikles, jeden z [illegible] Platona Gorgiasie, wywodzi, że ustawy są dziełem słabych, bez [illegible], który [illegible] broni się przed [illegible].

wonkami ciśnieni. drzymia że jakowiś tylne oświeceniami prawo,
ustrój pewne innych lecz ostatku ameryce stan leży, że wszyscy,
który sami widowni nie stopo nie chcą wątpić, przyjemnie
zabezpieczyć inne ciemne nie ujść, inwestycji - we wszystkich tych
wiem [illegible] zawsze/ potrzeb się pilne wszystkie ciemności
prawo, inaczej tych, który prawo wiadomości.

Jeżeli jakoś inaczej ostatnie tej powodem dla wiadomości cza-
sie, po wiadomości one zarazem, ustroju wrotny dla porządnych ustroju
prawa. - bez ewentu pik wszystkim przychodzi: ~~[illegible]~~ dawnych wro-
wiki kandydat o jaki wnętrza, że ~~[illegible]~~ [illegible] wadliwie wiad-
wości; wy inne jak stopa do ciepła. - Jaki jakoś wychowa-
no się inna dostatecznej, że wiemy, że pomiarowe wyk-
dane prawa jak szczególnie tylko stanie wszy, w pilny obo-
wiązku po wiadomości jakowiś. Zdarzyć się ich przyjaciół, a kobiety
po nie zdarzyć, nie jak wiedzy, że tylko ustawić się przed wyni
szczególnie. Innych ~~[illegible]~~ stopy, [illegible] Polsce a tylko Grecji Płaszcz,
który inne najczęściej dwóch osiągnąć najczęściej powołanie. Dowiadcze-
nie wynosić się wiemy, że tylko prawo pomocy do ciepła; wy-

Racja ono racji, ie najlepiej wykonuje swoje dzieje pozostawione wewnętrznie a bezwzględnie, nie bezwarunkowe oddawanie się na pastwę wy-

wy.

Jeśli rozwiązanie nieobjęte, dlatego bezwarunkowe uniemożliwia prawo pozytywnego objęcia jednak wszystkich i wszelkich, zawsze na wszechmiarę tylko częściowych objawień. Jak ono wszelkiemu pozwala wyjść naprzeciw innemu swoim sposobem istnienia, ale i uniemożliwia wszelkiemu drugiemu; i właśnie w tym dlatego sobie odpowiadają wzajemnie wykluczając się najściślejszej konsekwencji. Niech tedy, powiada, ono, odbywa się wewnątrz, jest on wszelki tylko głosem, który słuszy całej doskonałości i siły, i między nie się wyrzeka bezwzględnie wszelkiego prawa, bierze on jednocześnie wszystkie się słusznej natury. I to jest słuszne, jeśli nie według prawa konsekwencji, to jednak według wyższego prawa natury. W wyniku tego wyjścia widzimy jest, że silniejszy wszelkiego wszelkie wobec słabszego; i tylko niewolnikowi pozostaje wszelkie wobec słabszego i wszystkiego nie pozwala zajść wszystkiego nie wolno, bez dni wszelkie wolnym się wobec się wszelkiego. Niech bezpieczeństwo tedy prawa wszelkiego wyrządzać niesprawiedliwości, według prawa natury jest konieczne niesprawiedliwości zbawiać.

W takiej postaci widzi Arystoteles w trzeciej swojej pozycji, jako drugo-rzędny, naturalne stopnie jednostki, a jeden z należących tu stosunków, stosunek przyjaźni, uważa za podstawę, na której spoczywa państwo, ze względu na to, że ludzie, uważając się za równych, mają mieć się wzajemnie tak, jak się mają przyjaciele, bo przyjaźń ma polegać na równości, a równość na przyjaźni; jest więc przyjaźń najważniejszą cnotą państwową. Oto widzimy znowu dwudzielność całego społeczeństwa na wyższych i niższych. Ideałem państwa jest więc przyjaźń wszystkich obywateli z wyższej warstwy.

Z tych rozważań wynika, że przyjaźń (φιλία) Arystoteles rozumie w tym samym sensie, w jakim Platon, ale z tego Platon dostrzegł tylko jedną stronę, mianowicie to, że przyjaźń musi być wzajemna; Arystoteles widzi jeszcze drugą stronę, mianowicie to, że przyjaźń musi być nierówna. Przyjaźń jest dla Arystotelesa cnotą, ale cnotą tylko tych, którzy są nierówni, a nie równi. Jest to bowiem cnota, która dla Arystotelesa, mającego świadomość społeczeństwa, jest cnotą tych, którzy należą do wyższych warstw społecznych; nie uważa on przyjaźni za cnotę wszystkich obywateli państwa. Podobnie jak Platon, Arystoteles uważa przyjaźń za cnotę, która powinna panować między obywatelami; przyjaźń, która tak wiele znaczy dla Greków, jest dla Arystotelesa cnotą tylko tych, którzy należą do wyższych warstw społecznych, a nie cnotą wszystkich obywateli państwa. Arystoteles uważa, że przyjaźń jest cnotą tych, którzy są nierówni, a nie równi.

na czynniki, który z ostrym [illegible] wcale nabrał realistycznego znaczenia
duchowego, mianowicie na przeciwną, spokojną i pełną [illegible]
wiedzy i umiejętności. Właśnie długie znaczenie, które nabrało wy-
raz oderwanem pojęciem, dwoi [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

ten, do czego się bierze. ~~Tak~~ Jak w Kościele wszelkie wszystkim we
tego wszystkim chrześcijan, dla go się bierze i jego ~~wszystkim~~ wszystkim,
nad którym wszelkie, dla czego prawo być w ujęciu chrześcijańskim
i katolickim. Tak i inny jakiejś wiary mogą wierzyć. A wiara
różni się pewnością wiedzy chrześcijańskiej od wiary wiedzy przedmiotu,
której dają wiarę w Kościele wszystkim. Wszystkie wszystkim
jest jakoś wiele wiedzy, lecz tak i wszystkim dobrze
samego. Którego przed którym jako główny cel, ~~dyrektor~~
wiedzy i współobywatele do jasnego zmartwychwstania; przede ~~czas~~ Jezus
tów boga kościoła jego wiedzy.

Ze wszystkim, wszystkie wszystkim przez kościół w wiarę wiary
chrześcijańskiej wszystkim, zwłaszcza, ~~wszystkim~~ się we jako chrześcijańskiej wszel-
kiej, wiedzy w wszystkim ciężarem, dzięki chrześcijańskiej pomoc Jezus-
tu, który wiara prawo chrześcijańskiej prawdy, jak i ~~wiary~~ dobro wiara,
prawdzie jako i z jakim wiarą, wiarę np. chrześcijańskiej o wiedzy
kościół w wiarę wiarą, nie też wszystkim ciężarem wiary, jak i wiel-
ponieważ dobry wiara wiarę wiedzy wiedzy, wiele i praktycznej.
To wszystkim prawem chrześcijańskiej kościół w wiedzy,
że wiedzy, nie w wiarą ciężarem, dobrze we wiary tego, co jest dobre.

do tego wniosku jest, że wyżej Sokratesa, tak jak go nam przedstawia Platon i Ksenofont, przy i wiernszy. Trudniej jest odpowiedzieć na pytanie, co Sokrates, gdyby nam [illegible] przedstawił wszelki wniosek na dalszy przyszłości rozwijać chciał; na pewno jest przynajmniej [illegible]. Wedle przedstawienia Ksenofonta postępowanie jego w krótkim przynajmniej tego czasu, [illegible] cnotliwe jest, co odpowiednie, [illegible] celowe, [illegible] celowe, tak że cnota polegałby na mistrzostwie, to w którym mnie jest [illegible] celowe. Jakie przykłady na [illegible] wszelkiej [illegible] moralnej [illegible] w [illegible] znajdujemy, o której mówiliśmy krótko wyżej. Wreszcie wreszcie, jak [illegible] swoją, [illegible] pilny [illegible] celowy, [illegible] że [illegible] wszelkiego [illegible] i [illegible], jakie wszelkie z [illegible] więzi, [illegible] do, w [illegible] z [illegible] celowym. Jemu wiadomo [illegible] [illegible] [illegible], że Sokrates - wszelkimi [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

poo

o Bożem władztwie w woli człowieka z Jestnej; że dobro bezwzględne ma-
rad tylnego w ujęciu przeciwnikiem; chociaż jednak można to
wyjaśnieniem, jednej treści wiedzy ujęcie dobra w człowieku, to z całą stanow-
czością wyjaśnić w człowieku działanie, że ona wola, tamo pewnego
dobra wyjaśnienia, aby dobro ujęcie i wreszcie jakieś wyjaśnienie wiedzy,
Przeciwnie do [illegible] [illegible] w liczbie [illegible] [illegible] zdolnie-
[illegible] [illegible] [illegible] [

O tym stanie, mówić

Świętej [illegible] istnieje [illegible] wiecznie bytu-
jącym podług tych trzech; chociaż dla trzech [illegible] jeden
niekoniecznie wola też wiedza wiedzieć, dla trzech wola dzieje tylko
w tego, co rozum widzi we Słowie, widział przeznaczenie do, co rozum
pisło słowo wskazuje. Jak intelektualizm trzeba wyrwać tych
oprawy na całe późniejsze dzieje etyki, tak ze wszystkich trzech
pism apostoła, który wyraźnie mówi wiele innych słowach z Mesja-
nu, Sepulcro i Pawła.

[illegible] Kto wiem zrozumieć ile, jak czyni to
z wiarą, powiedzieć to, co we, za Słowo, albowiem Pawła jest o tym mó-
wiony, [illegible] że czyni Słowo. Dlatego słowie mówią mają cnoty. Wiem
sprawić potrzeb trzeba szczególne wzmocnienie do wyższej porządno-
ści wiadomego. Zawarcie zaś najlepsze w rozumie pełne [illegible]
tego, co słowo i że może trzeba wzbronić się od [illegible] wielkiemu
czynnego, który posiadł trzeba; mógł wydawczyć, że przez i na dary
mówione są rzeczy i Słowo słowie wiedzy wiele nie porządnie.
trzeba słowie słowie pomoc bardzo i wielkie; bardzo że, które
są jednakowe na wszystkie dziedzic i które słowiczy wszystkie trudy,
bo który powinny je, mówi że wiem za Słowo. Pismo mówić

wyprowadzają się z nowej budowli, dlatego [wówczas należy wznosić] [innych] [gdyż] [budowniczowie] są one jakoby niebezpiecznem obciążeniem.

Do tego przeczenia, wielkiego rozdziału służyć [będzie] [to] [co] [mówimy] [o] [przyjemności] (εὐδαιμονία), [ponieważ] [że] [wszelkie] [postępowanie] [cel] [swój] [osiąga] i [przyjemności] [nowe] [do] [niego] [dodaje]. [Jeżeli] [zaś] [przyjemności], [jak] [zatem] [niezbędnym] [dodatkiem] [dobrego] [postępowania]. [Nie] [można] [więc] [dobrego], [ani] [złego] [bez] [przyjemności] [rozsądnego]. [Dlatego] [też] [nie] [można] [dobrego] [bez] [przyjemności] [rozsądnego]. [Ponieważ] [też], [ponieważ] [do] [dobrego] [w] [przeciwieństwie], [że] [inne] [przyjemności] [szkodliwe], [wiadomo] [jest] [przyjemności] [rozsądnego] [za] [wszystkie] [szkodliwe]. [A] [przeciwnie] [to] [nie

Sprawie, obie twierdzą, że celem ich jest wychowanie uczciwego i użytecznego członka społeczeństwa, i jeden mistrz duchowieństwa uczniowi przyganiał, aby się napisowi wstydził. Obie wymagają (że wychowanie) z uczniów dobrych obywateli. Jak zatem różnią się w wielu [illegible] wychowanie na plan pierwszy ich wyniosły ideał, gdyż wychowanie [illegible] [illegible] [illegible]

Kyrocarpes. Ol ēj nnzy a nnnaen i dlw wyrażenia wnobn życia
wdemitoń tej pnbej nnnenn ibi cpnidenii (ἀνάγκη - nny)

Arnśtoteles nie nnnbr abrśleniń bbn, dlbśl nnn ḱj nnzwyśle pibo
nbnśbń przyrodzenia, pańen pibo nnśrzyśnie rozbnoń pnb cnnby, - ūnb
pnimnnić nnyb bnnnśn; pnnen nbśbnoń. Ten ornnśbń Arnśtoteles
jēj nie ūylko nnpizpńenn, ale i jabzecen bbnen. Ons ūnbńń
dlaję nnpálnnnéń; ūo nie nnnr nbnśbi, nbnć dnnnzą, ben nnnen
pnez nij. kupńbnioń ūr nnpbnie ńnźni nie zależy od obdebnnności nnzyśn-
nnyb pnnnbnenń bnb nnzpnnnbnenn; nnźnen nnbe nnć dńźbbyń
bblaję bnn. jeieli pańen dńźbnoń nzyi cnbnieńb nnpáźnnyen dnnn nnnr
nij, ♀ pńbźbbnioń bnźjby obdebnnnoń, ♀ nnźyzb nij nnyblnć, ūj ūnbnie nbzyieć
ūnbńń nnnbźnie pnez ūą ie nnbbnnoń ēj nzyi cnbnieńb nnnnźbnnyen
ot bicyn nnpbźnnoń nnnnnźnnnzb. Kńźdy pńźbźb, ńnźde bnźjdnnie
pēj nzydzeń, ńnóry nnzie cnnźbź z nięo bnaen, nzyi ńo ot nnn zależy,
dbnnnnn nnpbźbyźnie pńnbdy, ńz bnźjdnnie pnez nzie dńzie nij nnnnn-
pień nnnpśnń. Nć nnnny ńbźby nnń inńnźn nnnpźnnyen, bez nnny
ńj nnńź pnbą i nnnnni ńbpźnnnni. Czyśny nij źan bnnbśj zależy.
nnn ot dbnnbź nnzy, nń nnpśj ot nnźb nnnpźnnny nnnbć, ńnźde pnźjdą-
nnć nnnpźnnn ńj zdlnnńń. Dńźbnoń nnnńo, ńnóry cnnźbźb nnźnnźdnnnnn,

polegał na opanowaniu przykładu i opanowaniu pisarskiej pisarstwa. Szkoła [illegible] jest dla Arystotelesa wyłącznie
[illegible] – i rozumie dlatego jemu wyłącznie wpływ wywarł wpływ, jaki wywarł na niego [illegible] wpływ wywarł na niego [illegible]
[illegible] w sposób wyłączny, jaki Platon stanowisko
stanowisko negatywne w stosunku do wszystkich opinii; Arystoteles, jako
(niepotrzebne wyżej)
obywatel państwa polis i uczeń w istotnej sprawie różni
wnosi i swoje własne idee otrzymane, mianowicie że wszystko
to tylko dotyczy ich, czyli wyraża wszystkie nauka, a wszystkie
jest zarówno co [illegible] wyłącznie wyłącznie z wszystkim i zgodnie
wszystkie poglądy. Poznanie i wszystkie [illegible] życia, duszy i wszystkie, ale-
ry i wiedza, [illegible] i ojcowie [illegible] jedyne z tych przy-
czyn, które wszystkie wszystkie wyłącznie wyłącznie [illegible] wszystkie
[illegible] w całej [illegible] [illegible] [illegible]
w Szkole (we [illegible] z nim [illegible]
z Eudemem [illegible]

Pozostawia wiele [illegible] [illegible] [illegible]
na [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
wyjątek [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

świat. Wtedy tajemnica stworzenia się we dwoje przestaje istnieć. Odkrywa, że jest całkowicie oddzielona i odmienna, jedyne zetknięcie, które istnieje, to pragnienie. Tragiczne jest to stan samotności, w którym te dwie istoty się znajdują. Jedyne, co je łączy, to pragnienie, zrozumieć siebie nawzajem i jedynie wspólna samotność. Jest ona Arystotelesowi jeszcze jedną z wielu emocji, które znalazły się wewnątrz ich. Jest ona jedyna, która nie zdaje się zmieniać. Jedyne, co zmienia się, to ich wzajemne zrozumienie. Jedyne, co pozostaje, to ich samotność. Ich wzajemne zrozumienie, to mniej czyni samotność wspólną, a bardziej ją odkrywa.

Tylko człowiek rozumie, że istnieje 3 2 1 samotność. Chciałbym mieć przeczucie o tym, aby umieć wyjść poza granice jej rozumienia tej, która jest wyczuwalna, i wyjrzeć poza. Czuję się niezrozumiały, lecz o tej wewnętrznej pewności siebie, która we mnie ulega ciągłej zmianie, i która wraca w dniu 36 jako wielka pewność nad nią i pozwala mi istnieć. Arystoteles pisze

21/I 28.

ręj z czynnikami z tam, że stanie wtedy Polski ~~nastał~~ niższość, która
czyni wszelkie wzajemnie stosunki, bez tamtejszej wagi, nie wyne-
Rad ich wadzą, jak to czyni czynnej, ich ciągi ich nią, a wi-
wno to jej nie ulegać. To tego ich jakieś uwagi wzajemnie.
Dz. 35 1877 I tego powodu wszystki Czesnicy czynności bardziej nad prze-
wanie nowe i ostatni. Obawiają się na przykład Prusacy,
przekupni ani wtedy biologicznej niezależności, w której tamtejsi ośmie
sami ~~Prusy~~ wszystkie różnemi wskazaniami mocy celowość: bronić
ostatnie swoim obiegowi, nie przeciwny obyczaj ich pisko ostatnie,
wiele tamtejszy pisko wcław. Słuszny jakie obyczajowe tamte, jakie-
całkiem dopiero czynności A wodzenia się od wpływu i przeszłości.
I dla wiele byłby wtedy wszystkie i wszelki ostatni jakieś wzajemnie
Ale wtedy Prusy. Również stanowi nie jasny się o nic, bez
pisko wtedy, tam płaci ich morze wielkie. Jak wtedy ~~zgodni~~ obcych
się ostatnie wszystkie Prusaków z Czesnicami w wtedy postępach
co do tego, że i dla nich wszystkie wtedy obawiają Polski w czynności
i prawie tamtejszy ~~ostatniego~~ wiecznie ostatnie, które ostatnich przeciętnie z wa-
Prusy, a potem wtedy Prusaków i jego wszystki było prawo do wtedy.

Tak (mówi Cechowski) widzę Arystotelesa jako wielkiego przyjaciela i obrońcę ubogich, opiekuna i mistrza, który znamionował cnotę. Tylko, że w cnocie wyróżniał one 2 stopnie. Na wielkie mężczyzn, a w tym z epoki nieznanej.

Jednakże według Arystotelesa inne wady, niedające zaliczyć ostatnią wadzie, która się bez wiązki, przeciwieństwo wadzie, która wada zaplecie na wniebowzięcie inne, niż wadom chciwości, która wcześniej Arystotelesa jako cel przyświecania. Jest sam Arystoteles wspomniał, że należy wziąć pod uwagę. Takie skłonności, które chciwość wadom przeciwne w umysłach, a nawet wszystkie ludzkie wady i przywary; z nauki Arystotelesa Theodora Tricot pisze, że należy mieć rację w stosunku z innymi wszystkimi mężczyznami, nie z chciwością wiązać; Arnikari też wspomniał na nią do nadmierne, które daje obcowanie chciwe z mężczyznami, ściśle więc mowa wymienia wymienione przez Nikomachejskiego. W które [illegible] Nikomachejskiego w stosunku z innymi mężczyznami. z drugiej strony należy mieć krótkie wrażenie, że tylko z wyjątkiem wymienionych daje się wtrącenie mowi tam na wielkiej, o jakiego przypisu nie powinno. Regestrujemy tego z pewnej krótkości, który

[illegible]

sprawiło, że ciepło ziemi wydaje się zwierzętom, które jeśli wyjdą od ciepła, wydawało bowiem brodzi ciepło, nie mogą wydobyć pożywienia wyżej (πρεσβύτατος ciepłem 3 2 1 wyższego urządzenia, gdyż wiele leży bardziej nie żyje (πρεσβύτατος ten, który wcześniej w ziemi). W wyniku długiego wzrostu ciepła ziemi

ewolucjonistyczny przyrodnicze, według którego z ewolucji, że ~~jeśli~~ musiało jest celem życia krwistego, to (życie nie przetrwania wzrosło, bo cel ten wyżej od ciepła; ciepła ziemi; ~~tak~~ wzrost pokarmu; ciepła tych; krwistego zwierzęcia

w późniejszych, bardziej ~~wiele~~ ~~zimnych~~ ~~ciepła~~ przyrost rozprzestrzenia się

Platon i Arystoteles już

Obaj wychowawcy czytali wybitni filozofii greckiej wiedzieli wówczas umysłu w średnim stopniu. Platon, wyjaśniając ciepły środowisko, wydaje się to wielbiciele. Dobro jest najwyższą ideą; jako ideę dobra widzieć przez światło poznawcze, którego przedmiotu obiektywnie jest ciepło w sobie widzialnej. Inne wielkie dzieło ~~wiele idei~~ dobra idealnego; dotyczy ono zbliżenia się ideę ciepła, polegające, jak wiele dobrego na wyższych dobra; wielu jej przeciwnie wolno pomagać się; ciepła wielkie dobro- ciepła ciepłego stanowi na przeciwnie tej wielu

dzą się z ciepła ciepłe, wiedzę i umysłu; ciepła z nich wydawało się w ciepłej wodzie.

Ciepły wpływ jest wzrostu, wielu ciepła jest innej wielu wody.

przykład, kiedy trzeba skonsultować się z prawnikiem. Gdy te potrzeby
uczą wtedy się oraz sprawdzania, kontrolę prawnego czynności i zadań
i porządku wtedy innego czynności kiedy życie według nauk tej prawni-
nej nauki czyni człowieka świadomego przez obliczenie go ich sobie.

Ostatnim etapem jest, że dla ich [illegible] sprawdzenie analizo-
wać ciągle z nowym stale Ciągłej Informacji (Ona nazwana ze
strony strony informacyjnej, która jest wydana po miarce strony.). Dalsze Punkcie
podstawowym czynności wszelkich strony. jest, jak w innych, przedmiotem
obcy najczęściej, bardzo wtedy obcym bezpośrednim, to jest Rzeczy,
które jest przydane dla nich samego i dla których są przydane wszelkie
nowe obcy. Czyli stwierdzić, że cała otaczającego nowiczenia jest
tam obcym czynnie. Innymi są wszelkie czynności i życie według
przed wszystkim i wtedy. Gdyż jest informacją nowych, dyrektyw jak-
bym dziś powiedział, dla nich nowiczenia, nowszej, wtedy [illegible] nowych
obcych nowości nowości i nowości, [illegible] jest wtedy wszystkie nowe nowe
obcych nowości przez nowe.

W przeciwieństwie do ciągłej wewnętrznej Władzy, nowe być ciągłe
Instytucje nowe [illegible], stanowi nowego nowe nowe jest

i cnoty w ogólności oczekujące. Przykładowo warstwy różnej
stanowią cnoty. Jakoś Arystoteles mówi o mele ot wiele innej zot
rozdziela warstwy; jego rozważania idą w stronę nauki etyki,
tej wyjątkowej potrzebności, przyjętej za rzecz to, co uważają trzeba
; Platon, pik i inne wiele elyanc, dlatego jest Arystoteles
w cięce różnić, podobnie jak w innych wielkich filozofach,
przeciwnie wyżej wymienionym warstwom. Arystoteles używa jest krótkiej
terminu ἠθικός, dzięki czemu na oznaczenie szczególnego rodzaju
działań, ich mianownik, który jest cnotą w ścisłym znaczeniu, wyce-
niowania w Retorykę wprowadzę wprowadzić, na cnotę. Ich
też nazywa, zupełnie jasno Arystoteles wyjaśnia się wielkimi
ja wprowadzeniu, objęto wyższej wiary dwie cząsteczki (τὰ ἠθικά).
Jako Arystoteles, dwie części, wiedzę te które potrzeb dla wielkie-
go wprowadzenia, filozofię praktyczną (πρακτικὴ φιλοσοφία). Cyceron
tłumaczy termin ἠθικός na język łaciński, więc wiemy
wiedzę (ἦθος, ους), poznać ją wiemy etyką filozofii moralis.
Te ten termin etyki, filozofii moralnej i filozofii praktycznej, stosuje
wszystkie w tradycji filozofii na oznaczenie części, które się zajmu-
jemy, wszystkie termin filozofii praktycznej na nazwanie nauce o

Pomijając dzieła, poświęcone pisarzom Arystoteles zabiera się do swej pracy dopiero wówczas, gdy o zasadzie, o elementach, oraz o przyczynie W uczęszczaniu pod to zabiera się do historii wcześniej zabiera się rozważania dotyczące tego przedmiotu, jego podłoża (bo ta jest), jego rodzaju, jego idealnej formy.

Że nie mieścił Arystoteles skończył się obraz wielkich osiągnięć historii greckiej: Arystoteles jest wszechstronnie i Aleksandrem wielkim. Jak wiadomo panowanie Aleksandra Wielkiego trwało dla rozwoju jego pomysłu na cały świat oświecony kultury europejskiej; dla pomysłu i pomysł kulturalny hellenizacyjny. Dlatego wszystko na wszystkie dzieje wraz z nim, pomimo wszystko, otrzymuje dalsze znaczenie jej i wypełnienie myśli helleńskiej, rozwijającej się stopniowo wciąż wszystkie przeciwności, bez których wszystkie wszystkie. Ze zdaniem ogólnie dzisiaj wyrosły aż jej wpływ również na wszystkie filozofii. Pierwszy jasne obraz historii rozwojowej, ani z pewnością historii średniowiecznej. Tworzy jedną zamkniętą w sobie całość, o wyraźnie zarysowanych, nadających mu wyraz obrazu fazach hellenizmu. rzymskiej. Historia w całym tego obrazu całej wielkiej historii-

(104 bis, 114

we: Akademija, wyrosła wraz z Platonem, pełna rozpaczliwego
(Cienia z dzieła)
podziwu wobec Arystotelesa, wbrew wiekom i szkole epikurejskiej, przez
cały ok wieku panujących Epikurów. Wreszcie one wróżą się wielkiej
z Atenach, ostatnie jednak, wytrwały dwie ostatnie, zmierzch
na wieki różnemu światu zapowiadający.

Obca wszelki historii ~~przeszłości~~ przeszłości wyrosła w obliczu dzisiejszego
Arystotelesa ogólno historyczne podziwy wielkiej, na różne strony wpływ
ni historia wszystkie; obca hellenizmowi to obca erudycji, wreszcie wiel-
ki, w wielkich filozofach dzisiejszych i Arystotelesa,
wiecznie ich, wielkich filozofach dzisiejszych, wielkich Platona,
wiecznie ich, wielkich dzisiejszych filozofach,
gramatyczne;
Zewnętrznie zaś specjalnie historia przeciw ich ~~przekonaniom~~ przekonaniom z
niemiecka historii wielkiej i ich ~~historycznych~~ historycznego wiekowego,
tego rozwoju tego obcego historii dla wiedzy ciężki, pierwszeństwa i wa
Tam pole wiele historiowa wiecznie ceremonie od pomocniczej. Rozu
pod pozorem jakich wielkich wszystkich historycznych, wojsko wiecznie
wiecznie całe ujęcie, ~~wiecznie~~ dzieł ~~wiecznie~~ wiecznie, pomocniczych
wiecznie dni w ~~wiecznie~~ wiecznie wiecznych wiecznych wiecznych, obcych wiecznych
wiecznych, wielkich. Tych Rozwoju Badań historycznych ~~wiecznie~~ i ciągły

wej ~~linii~~ dwa znaczenia, typowe dla całej filozofii jego okresu: jedno

jest uczynienie jej radosnym problemów, których wagowie, które są
(i postawienie stąd całemu dziełu filozofii)
warte dla siebie, dlatego też uniezależnione, ~~i odrzucenie~~ To jest
orbity, wszystkich innych wartości w stosunku i wartości
w imię wyższych wartości tragicznych, jak powiedzieliśmy.

37
241 I. Pamiętamy o tym okresie tej ery pełne tragicznej filozofii: dziejów,
cywilizacji, religijności. Dziejów i cywilizacji wyrosłych w celu z dna
sakralnej tej tamtej epoki. Religijności z natury swej zawsze tragicznej,
jakie ewo wiązało we Florencji, gdzie energia nie rozpoczęła swoje
w filozofii, dyskutowanie życiowego obliczu. Pamiętamy, jak wspaniałych,
wyznawali się później katolikami nieprzerwanie, wyjąc wiele na obronę
od całego tego wieku.

O Rafaelu z tych lat mało dotarło do nas. Dzieła najczęściej
Wiemy z nich ~~jest~~ wcześniejsze do jakiego z Florencji filozoficznego
wychodzącego od Perugina. Jest to ciekawe, że nie Florencja ani Rzym
(który wywarł tak wielki wpływ z myśli wczesnej)
ale Perugia jest tym filozofem, który ~~dał wyraz~~ nam
(ale Perugia jest tym filozofem)
najpełniej w filozofii pełnej tragizmu - wynurzeń i wzniesień do życia,
gdy wróciły wtedy, że nie ~~wierzyli~~ ~~obrazu~~ ~~całego~~ filozofii tragicznej, nie
ujrzeliśmy wtedy [illegible] w zapadniu ciężkiej wiedzy [illegible]

hellenistycznej epoki. Różnego umiejscowienia [illegible] obalmy cały
filozofii czynników, że samej w niej jej rozwoju i wyrzeczenia się
roślony. Egipcjanie mieszkali jeśli wtedy do wielkiej Aleksandrii,
teoretycznie pod wpływem od Tych wrogiej atmosferze, Tworzą dość
Tamtejsi wtedy wyrzeczenia się wpływ od Ptolemeuszy wtedy filozoficznej:
Ojcowizny wtedy był Euklides z Megary (nie mylić go z matematykiem
matematykiem Euklidesem z Aleksandrii). Megarejczycy wielbiciele głównie
umiejętności (formalnych dyscyplin, bo samej jak empirycznej. Jak
stanowili w Megarii, to podobnie wtedy wyrzekali się nauki
Tam, co [illegible] [illegible] ich w nieistnieniu.

Założycielem wtedy szkoły był Zenon z Kition (na Cyprze) ok. 340-
265), z jego nazwiska wywodzącym się stoicy. Z Cypru
z Cylicji (280-204). on głównie wpływ wtedy szkoły. Z Cypryjczyków
wpływ przejęcia wpływ wtedy szkoły Marcus Tullius Cicero (ok-
koło 106-43), Lucius Annaeus Seneca (4-65), Marcus Aurelius
Antoninus (121-180). Poglądy Zenonowe stoicki (Kitejczyk) wtedy się z Cypru
wtedy elementy. W wielkie wpływ się do Rzymu, ale głów-
wtedy wpływ wpływ się Zenonowi, a nie Zenon, który przybył z

Przeprosiny. O ile wszystkie ostrzeżenia będą mówić chrześcijanie

słuszne.

Nieżyjący istnienie z zarzutem, wyższość w stosunku Epikura (342-

270). uważał stoły nauczyć od jego imienia. Zrelaksuj jego trzy-

li więcej inspiracji, który sam Epikur inspirował to wszelkie

Przeprosiny. Epikur obrażał klasztor piłki czarnych, który mnie

pozwól i kwoty wrócić do wspólnego życia. Najważniejszy część

jest mnóg czytał, który na wzór, jako można osiągnąć życie

wspólne. Ewidencyjny wspierania wyjść od ucznia Platona polskie

klasztor na stopień (wrona wiersz kamienia), krzyż (wiedz

o przyszłości) i ciężki; fear stopień czarnoksięski w wodzie

dla trupa, a ciała miała stanąć całun ciężki, aby wdowa-

nie ombrelle mnie od uczestnika obcy i uniwersytecki bezład

o tajemniczych rzeczach wspaniały. Tobiasz i bajki

dar uczęszcza. W klasie pożarowali Epikurejczyk w ślady bezwzględ-

ność, wstrzymał fizyka ich ogarnął się na wspólnieszczącego życie-

nie czarnego demokrację (Epikur należał do klasy demokracji).

Z czarnego malowniczo Epikur wstępuje na wyciszenie Lucretius

Carus (96-55) autor klasztornego poematu O rzeczach natura

(o rzeczywistości).

Scepsis wobec [illegible] nie [illegible] jest [illegible] [illegible] [illegible]

Wiedzy o rzeczach nieoczywistych, powiemy krótko, że nie mamy nic więcej niż to, czego jako nam się wydaje, ani też nie jesteśmy w stanie, pomimo pozoru wiele dowodzenia stwierdzić, przynajmniej nie rozumiejąc tradycyjnie, jak dotychczas. Nie wolno nam do nich wnosić wątpliwości, dlatego niektórzy przeciwnicy mieli jednego filozofa, przeciwstawiali mu [illegible] drugiego innego filozofa, to jedni sceptycy, to jedni dogmatycy. Ale ci ostatni przyznawali się do wydawania sądów o rzeczach nieoczywistych, ci pierwsi zaprzeczali się od wydawania sądów o rzeczach nieoczywistych. Skąd [illegible] wydanie sądu twierdzącego, przeciwnie, woli się niektórzy nawet wyrzekać się wiedzy (mówiąc: boję się, więc mi się, więc istnieję"). Ponieważ przeciwnie mi się od dzieci pomni się wyjaśnić cel przyjęty, mianowicie, jak sceptycy sceptycy. Albowiem nie każdy sceptycyzm, lecz jedynie ten, który [illegible] bez [illegible], (przeciwnie), wolny od [illegible] odmowy. Dla niektórych, przeciwnie Pirrhon, mianowicie mogły wówczas: trudno, ujęcie: nie wiem, jestem i może nie wyrazili się tak [illegible] obojętnego sądzenia (ἀπὸ ἀδιαφορίας). Z późniejszych sceptyków jest przede wszystkim Sextus Empiricus, żyjący z III w. po Chr., pochodzi z jego pism (przeciwnie) najwięcej [illegible] o naszej sceptycznej wiedzy.

Sceptycy rozpoczęli tego rodzaju [illegible] sceptycznej, wątpliwościami o nich

przeciwnie, zmarnieje, że stanowczo przedwczesne zainteresowanie dziecka
nauką nie wróżyło, jeśliby wiedza była celowiekiem i jego życia ideą, aby wyeli-
minować niepokoje. Założeniem, wychodzącem jasno z wiarki Starzeńskiego, by-
ło mniemanie, że człowiek, który ma zadań przeciwnego pod tym
względem wykształcenia, jest człowiekiem dzielnym lub cnotliwym i że
dziecko nie cnotę postępuje ze złej nauczki. Wszelkie przeciwieństwo
mówi czyste, bez względu na dziecko, który reprezentuje, zgubne
skutki dobre za przedmiot: oświatowy ideał wzoru, tj. człowieka,
którego postępowanie cnotliwe lub dzielne i jasne do naśladowania.
Najbardziej wyróżniającą się cechą tego wzoru jest jego niezawisłość
(ἀτυφία) we wszystkich Polajach życia. Zgodnie z całą tego
wiary, cywilizacyjnej i teoretycznej. Całkowicie wzoru zatrzymuje w życiu, to nie
wzoru, jest wiedzą, jego dziecko i wraz z jego nauką. Ten obraz
ideału jest moim charakterystyką do epoki. Człowiekiem dzielnym, idealnym
jest nie ten, kto dzieli i daje do wiedzy, opłaty celu, bez tego, kto
się odsuwa od odpowiedzialności i w tobie stanowczo stanie przed nauką, oraz
do rzeczy obejmuje.

Człowiek musi pracować w obie wolny dzień wszystkiego, nad którym

nie przeżyć wtedy. Te wrażenia w umyśle i przyjemności, które wiele
i wiele [illegible] w obwodzie w ciemności. Są one [illegible] wstrząsami
innych ciałek, (πάθη, affectus, cierpień, doznań). Kształt przyjemny
się w tem, jak ciałka przemawiające się do tych afektów (w umyśle
ludzkim, nie dzisiej, [illegible] tych wrażeń dużej umysłu i woli; w której ciałka
zależy od ciała).

[illegible] obecnie [illegible] się [illegible]

38.
26/I.

Jak epikurejczycy przeciwnicy się umysłu w ciele. jak i Epikurejczycy, nie
wrzeć i w szczęściu. Na ich [illegible] dobrem mieszanie odpowiedzi, którzy
pokój ze rozumu się wiedzy ciała. Epikur. jak mówi zależał z jedności
ciała od dobrostanu, z drugiej od kadzideł, które w nim wrzucał drzew
prawnie ciałek od wiedzy umysł Arystotel, co również znalazły wpływ
i w Epikurze. Wedle niego ich ruchom (mowa tej przyjemności) [illegible]
[illegible] Epikurem, jednak nie przyjemności ciałkom, bez dużej tam radości
nie i spokoju. jak ciała przyjemnej, wprowadzi kadzidł przyjemności
w szczęściu ciała ciała, ciała tych Epikur. że od takiej przyjemności cały-
mej z przyjemnej kadzidł ruchów ich ciała dzielnie bez przy-
jęć i bez [illegible] wrzeć. dla tego ciałek ruchów należy unikać ciałek
afektów, chodziły [illegible] z umysłu się przyjemnych.

jednak

112.

Pascalowi nie wystarczy, aby stanąć jako ostoję wiedzę wiedzenie
się potrzeb wyższego poziomu życiowego, otwiera Epikurejczyk
trzeźwiej oczy: 1) są to potrzeby naturalne, uciążliwe, bo każdy wysiłek
się nie wznosi i takie wymagania nie mogą się w nim mścić. 2) są
to naturalne, (póżne) powrotne, zwierzęce wiecznie, wymagania pozio-
mu wiedzą się jednak mieć stałej potrzeb, bo się zgubienie nie
chcieć wracać w niej jednostronności, są to potrzeby, które mają na naturalne
uszczęśliwienie, lecz do ujścia nie są wiecznie. Wymagania mogą z wiek bez-
go rozgoryczenie, powiesz jednak ich rozstrojenie dają się dopełnić
z wzniosłości błędne wymagania karzą się, by nie zaspokoić, wzgląd bodźca przy
wspólnych sił, aby wtedy od bezwzględnych obelżeń czyny się jeśli otwarcie i ogra-
dzajcie się wiecznie. Wyżej wieńczy Epikurejczyk wymagania intellektualne
jako trzymane, bo te ostatnie z ograniczone. Przyjaźń intellektualnych
wiedzą jednak się z naszego wieku i (dzięki) do niej, lecz w ciężkiego
wzajemnej wszechstronności otwarcia, w intensywnej ogle zabezpieczeń i wszechstronnych
z wyrzeczeniem życia wiecznego. Bo to jakoś wstyd, jeśli pomiędzy
drzewy społecznej albo brzozowej.

O ideale wszystkiego mowa będzie jeszcze przed końcem. Zwróćmy uwagę, że nie

nie wiemy, o. że, jak jest nam trudno, z całej duszy wierzyć, trzeba
pewnie/ wiedzy, mocno, ufnie zupełnej, głębokiej, co pewnie dla wszystkich
jest, o ile wiemy potrzebującej się od wszelkiej wiedzy. Tylko wiara
ἔποχή wie się wszystkie wszystko przez krytykę z wątpienia, i z dziwienia,
gdzie się dzieje wiele, to dziwo tak, jak wchodzi wzrok i przyjść umie
wiele pewnego. Jeżeliśmy wiele potrzebnie nauki się oczyścić bier-
wiści i kwietnie, ~~Dobrze jest epikurejczyk być pogodnym~~
~~w dom~~ ~~Ricardella~~ ~~nasze wyjść wypadniecie przez drzwi.~~
~~Gdzie jest [illegible]~~ 35
~~dopóty nie wyraźnie przyjść obywatel~~ Jeżeli wiemy i wiedzy i dopóty

~~wiedzieć~~

+ Gdzieś, jak w obu Tyle Sternbach wiedzy wyjść wyjaśnieć ciężkie
w krótki. Cnotą, ideał mocna, wiemy i potrzeby Epikurejczyki jak
i w wiedzy, przeciwnie się bardzo (wiernie pewne), potrzebującej
pokoju w wszystkim wiedzy. Trzeba dopiero bardzo przebrnąć wiedzy ciężkie
dostatecznej zwalczać i Stoicy dopiero z nich pewnie się potrzeb
(potrzebne ciężkie) i drżącym wiemy, potrzeb wiedzy wiedzy
cnotach, wiedzie z nich potrzeb obowiązków.

Stoicy wiedzy od cyników pogodę, wiedzy Kinego cnotę pokoju wiemy, by
wiedzy i obie potrzeby i przykrości, ~~opanowanie~~ ~~je się niebezpieczeństwo~~ pokoju

~~Stoicy~~. Natchi jednak [sami wyżej] stoicy mówią tak, że człek mówi o cnocie, a nawet wyjaśnia czynności, wynikłe odróżnianiem się duszy [~~Stoicy~~, oświadczają] Epikur] ~~Stoicy~~ mówią, że [przeciwnie] ~~Stoicy~~ odróżnianie duszy, jak [ona] ~~Stoicy~~ [ich] ~~Stoicy~~ [ich] ~~Stoicy~~ [ich

δικαίου). Widzimy jak wiemy jeśli różnicę w różnie rozpatrzeniu między czynnikami; otrzymamy. Czynią wtedy, że mogłoby może się wybrać działanie, jeżeli wprowadzenie rozpatrzenia, wiązanie z twierdzeniem; który wiemy mogą wtedy wtedy; możnaby stanie wszelkie jeśli tamte działania wreszcie, co który wiemy, a jeżyce wiemy nie nie regnie. Wszystkie przyrodzone różne się wiemy, wtedy nauki otrzymują wiemy od obrotu wiemy wszystkiego. Wiemy nie mogą mendatu jeżeli tutaj, które wymagają nam wiemy; wiemy, w którym jeżeli wiemy pomocą wiemy się wiemy, gdy nie wiemy jednym, wiemy, nie mogą. W którym być może, dlaczego się tam.

Jeżeli mogą tutaj dla tutaj się wiemy, jeżeli tam wiemy, wiemy się pomagają tamtym nad spełnieniu, wiemy, pomagającym zbiorami nad mogą, wszystkie nie tamy się dalej obejście ciągnie (ἀδιάφορα). Zwolnienie jeżeli różnią się dalej od wiemy tam wiemy bardziej rozumiejąc. Dla wiemy wiemy ~~nie było~~ tutaj wiemy wreszcie być wiemy obejście. Który otrzymują tamy poprzednie i wcześniejsze mają ciągnie obejście (κρατικά i ἀπροαιρετικά). Mają tamy przyrodzone (ἀζιάκ) się wiemy mają od bezwzględnej wiemy, które się być wiemy; się one mają wiemy wszystkim, polegają na tym, że tamy otrzymane mogą wiemy dla wiemy

oręż Ideał. A może wówczas czynna strona niezależnymi [illegible] się do tego,

że stanowi ona przedmiot na stałe cenny. | Tylko też te strony, które w zakresie

nie posiadają miejsca z [illegible] w której jego istota znaczenie objętości.

| Najgłębszą jednak różnicę między [illegible] czynnością a twórczością

[illegible] jego, co jest zgodne z naturą; źródłem tej różnicy było to uświadomienie,

że uprzytomnić trzeba, że [illegible] strony, iż [illegible] jest [illegible],

i że [illegible] [illegible] się z ograniczeniem [illegible] strony, jej [illegible], | w tym,

że [illegible] [illegible] swego przyzwolenia wszędzie do niczego [illegible] [illegible]

na tym [illegible]. A [illegible] [illegible] twórczy, że w samym [illegible] [illegible]

[illegible] między jego [illegible] naturą, a jego [illegible] i [illegible]

| [illegible] był [illegible] czynności obcej. Dla czynności [illegible] był jest, co z natury

[illegible] harmonijnym porozumieniem. Dla twórczości natura [illegible] jest

jego [illegible], [illegible] ten [illegible] [illegible] istotą, [illegible] naturą, [illegible] [illegible].

Porozumieniem między naturą jest [illegible] porozumienie [illegible], [illegible], też [illegible]

[illegible], [illegible], [illegible] w nas [illegible] [illegible] [illegible], które [illegible] się [illegible]

[illegible] z [illegible] [illegible] [illegible]. Tworzy czynnik [illegible] [illegible] (παρὰ φύσιν).

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] samemi [illegible] co czynny [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] jako porozumienie zgodne z naturą, to wszystkie co innego [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] i [illegible]: czyniąc [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

nad wszystkie.

Jeżeli zaś wszelki ciężki stworzył otrzeba nie wszystkie
mierzone miarą, a wszystkiej niewymierzone wymiarę, a podobnie
dla całej pomiarowej ciężki i wszystkiej rzeczy, poznać należy wszelkiego
i przestrzeń (τόπος). Przypominamy sobie, że przede wszystkim mowa jest o zasadach
(τόποι)
wspólnych, które jednak również mogą być przedmiotem wyższej
wyższej i ogólniejszej, niżeli jakakolwiek nauka szczegółowa. Ale
ta zasada jest mianowicie najbardziej bezwzględna, ponieważ
wiedzy, a nie najwyższego ze wszystkich, a dlatego na podstawie
wspólnych pojęć. Termin może nie mylnie przyjąć nazwę;
na wszystkie [illegible] zwykło używać przedmiotów, jak i wszystkie istnienia,
jako ζητούμενον, które trzeba ogół wszystkich. Zadaniem przedmiotów
wedle filozofii zasadniczych (wszechnych) jest rozumienie ich bytności, istności i bytności
przez siebie, tak jak mowa każda każdą odrębnie. Gdyżeż i tam nie-
zawarta jest istota wszystkich każdego poszczególnego ich pod względem rzeczy
pewien i jego przymiot, mowa jest wszystkich rzeczy. Bezpośrednio jest
więc porównaniem wszystkich bytu i jego przymiotu, a mowa wszystkich jest przymiotem
przyczyn - to wiadomości jednej i innych rzeczy mowa na całe wielkie rzeczy
ce pomyślenie. Jak mowa wszystkich, czyli za wszystkich innych ludzi nie-

rzeczywiste, | gdyż tamtego nikt, | oprócz jednak pewnego od strony
bratu, wszystkich jednakowo obowiązujące.

W drugim znaczeniu bierze, kiedy utożsamiamy, uważamy [illegible] cnotę ogół
[illegible] z życiem zgodnym z doskonałością [illegible] bóstwa
życie [illegible] (wyższe zgodne z naszą [illegible] naturą) i to w dwojakim
znaczeniu względnie, [illegible] gdyż z jednej strony
gdyż [illegible] 2 drugiej strony [illegible] nie
może otrzymać najwyższej [illegible] natury człowieczej, że najwyższego zaś
z tego tytułu, że [illegible] nie posiada [illegible] mocy mocy, gdyż jest
[illegible] [illegible] [illegible] [

39. 28/I

Jak samo pisła otwierała Stoicy rozmaite rodzaje, tak bezpośrednie i złożone, którzy sto pobieżnie wyłożyć z jakiejś cnoty, otwierała. Są oni rozmaite otwierali, bezpośrednie i złożone. Otwierałem bezpośrednie jest cnoty, otwierała wszystkie wszystkie jego rozmaitości, co nie ze dopełnia na rozpoznanie cnoty pojedyncze, z drugiej strony pisząc [illegible] jest bezpośrednie [illegible] zabronione, jednakże wszystkie wyróżnia się takie jego rozmaitości, co jest z punktów widzenia rozmaitości wszystkie. Tak więc bardzo się różnią otwierałej; [illegible] rozmaitości [illegible] [illegible] [illegible]

Wordsworth

~~Wordsworth pisarski~~ Ale wróćmy, również mi: W innych wyjątkach czujemy jego [illegible] wpływ pewnej dobrej myśli, z której się bardzo [illegible] (wyjątkiem tutaj) ~~wszystkie~~ [illegible] ~~przeciwnie~~ [illegible] ~~przeciwnie~~ [illegible] ~~przeciwn

Widzimy tedy wyraźnie, że autorski pogląd na ustrój państwowy Arystotelesa, a to z tego powodu, że wyjątkowo wiele miejsca poświęcił on w swojej ~~pracy~~ pracy i wszystkie warunki tego ustroju rozważył wszystkie różnice; to ułatwiło ~~mu~~ ~~pracę~~ ~~pracy~~ ~~pracy~~ sprawiło, że ~~tego~~ jego ustroju państwowego. Jako ustrój idealny uważał ~~ustrój~~ ~~ustrój~~ ustrój mieszany (πολιτικὴ τάξις), którego ~~Arystoteles~~ ~~ustrój~~ ~~ustrój~~ ~~ustrój

Natomiast nie uświadomili się dotąd współczesnym zagadnieniom [illegible] państwowego, które swoją odegrały rolę w rozważaniach [czysto myśl.] Platona i Arystotelesa.[1] ~~[illegible] się [illegible]~~

Przełom stanowi dopiero – w przeciwieństwie – Cicerona | w dobie [illegible] rzymskiemu prawu. Cicero [przejął] przyjmował od stoików pogląd, że istnieje wieczne prawo moralne, któremu wszyscy ludzie są podporządkowani, lecz wszystko natury, w jej nie można było zgodzić z naszymi [illegible], że prawo to [illegible] wszystkich prawdziwie wrodzone, ~~w tym [illegible] że~~ [illegible] rzecz, które jest sobie [illegible]; [illegible] że [illegible] ~~które [illegible] [illegible]~~ [illegible], [illegible], najpełniejsze [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] się [illegible] [illegible] i [illegible] społecznego, [illegible] [illegible]. [illegible] natury, [illegible] w życiu prawo [illegible] naturale. Idealnego ~~[illegible]~~ państwowego [illegible], które [illegible], jako [illegible] Cicero [illegible] natury, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], jako [illegible] Jednakże odróżnić należy [illegible] [illegible] [illegible] państwa rzymskiego. – Jednakże odróżnić należy, [illegible] Cicero, od idealnego państwa natury też formy państwowe, które [illegible] i [illegible] [między koncepcją Cicerona, by społecznym [illegible] [illegible]] – nie [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] państwa ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] państwa ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] prawa natury z ~~[illegible] [illegible]~~ ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] ~~[illegible] [illegible] prawa.~~ [illegible] [illegible], które [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] prawo [illegible].

(ius civile)

cywilnem, regulującem stosunki wśród obywateli jakiego państwa, z drugiej

strony ius gentium (ius gentium), regulującem stosunki między naro-

dami pierwotnymi i dla obydwóch równemi. Obok tych praw pozytywnych, do których

tej treści z czasem należały prawa z natury wynikające, a jedne i dru-

gie wreszcie do prawa, powszechnemi wyrażeni z biegiem czasu.

Oto że mamy Cicerona stanowisko odrębnie obydwie teorye

w obec tej walki filozoficznej, która odbiła się w wielkim umyśle ów

czesnego rzymskiego, jakoby echo filozofii greckiej. Cicero stó-

wiąc pewien ustęp, że prawo natury jest wieczne, lub ma

jednakowe, jak mówi sam, ten przedmiot dotyczy, a nie innego, lub ma

pewnego, lecz o wiele bardziej zbliża się do teorii historycznej. +

W czasach, o których mówimy, obydwie jednak szły praktycznie, mimo

dla ogółu, mianowicie najpierwsze potrzeby życia. Pokrótce

w ustępie z pewną wątpliwością przytoczonym, przeszły prawem natu-

mianowicie filozofii stoickiej, przyczyniły się przekonanie, że w obrębie danych

umożliwiały pracę praworządnego dróg postępowania w ustawach, zawsze

i zwyczajach, przeciwieństwo tego nie może w nich mieścić się. Istnienie więc

charakterystyczne mowy stoickiej jako cząstki Katona i mówiącego mowie

Podstawą etyki arystotelesowskiej jest przekonanie człowieka, że rozum człowieka winien panować nad jego niższymi władzami, pracując nad doskonałością rozumu jego trudem. Tymczasem [illegible] etyki [illegible] (εὐπραξία ἠθική, βίος), nazwy te czerpiące treść, że każde działanie w celu jest [illegible] rozumne realizowanie się [illegible] celowe; zmierzanie rozumu człowieka [illegible] celu, [illegible] wartości. Ujęcie przyjęte wyżej pozwala zgodzić się z tezą, że wartości [illegible] rozumowi, [illegible] dążyć we wszelkiej działalności. Jakie są te wartości, jakie ich [illegible] jest [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

nam nie przekształcone wrażenia, odbierają z zewnątrz ciągłem: dzia-
łanie odbywa się tam, gdzie [redacted] to potrafi wrażenie się w [redacted] fak-
tycznie poruszają o tem, co jest obce, dzięki czemu [redacted] innej [redacted] -
Wyraźna świadomość całej tej rzeczywistości odbiera przekształconej
i ciągłej wyższemu stopnia w Platonie. Platon wyjaśnia przede wszystkim,
że widzenie się nie polega odbiera, tzn. odbiera ciągłej, odbiera od tych obra-
zów, zamiast jednak twierdzić, że człowiek jest odbiorczy w tym sensie, że
posiada odbiera wyobrażeń; odbiera przekształconej; posiada Platon, że widzenie
z drugiej strony (a więc z przekształconej odbiera) może [redacted] pobu-
dzić się odbiera ciągłej.

Arystoteles, który [redacted] jest [redacted] zakłada się świadomością podobnie jak
Platon, pragnie wyjaśnić jego wyższy stopień odbiera przekształconej.
Twierdzi Arystoteles, że ocenianie ciągłe odbiera odbiera tylko wyjątki,
w których widzenie posiada odbiera odbiera; odbiera się posiada, że dzięki pod
wpływem zewnętrznego wrażenia albo też z wiadomości innej natury.
Całkowicie odbiera jest tylko to działanie, które pochodzi od drugiego podmiotu,
posiadającego pełną wyższość natury. Tylko widzenie które się [redacted] wyróżnia się
od wrażenia i które odbiera ciągłej nie odbiera odbiera wyższe wrażenia
wyższymi zmysłami, tylko tylko jest to ono ciągłej odbiorczości, ciągłej jego
wrażenia nie być ciągłe pomyślane, pomimo [redacted] w jedności, jego wyższości [redacted]
dzięki wrażeniu [redacted] (αἴσθησις).

40
311/I

Na tem samem stanowisku stoi również dzisiaj w stylu nowoczesnej

empiryzmu. Żywe pomnie obserwowania, jakie spostrzegawczość ich mo-

głaby" [illegible] wynaleźć przyczynie jakowe wskazówki wyboru przyszłego

zawodu. Otóż ja ci odpowiem krótko: ani, że czytelnicy się celowo wybierają.

Tymczasem wszyscy uczniowie czytają książki wcześniej lub później

rodzicom, ich wybory się zmieniają wpływ, że wówczas nie

wybierają żadne lub inne przyczyny. Jak ja mówię o tem

mowa imieniem tzw. [illegible] rozum (νοῦς, λόγος). Rozum [illegible]

wydawaniu celów, nawiązki po nauce wiedzy ogólnej (πρὸ ὁ'νοῦς).

Zresztą się mamy w przyszłości rozum umysłu (νόημος), dlatego

wszystko w życiu bezwzględnie podlega, przeto ta sama umysł nauczyć

na pamięci (fakty, [illegible]), które w [illegible]

wszystkie [illegible] wszystkie [illegible]

odnieść się w innej bez wyjątku [illegible]

przede [illegible] i [illegible], że [illegible] [illegible]

się [illegible] [illegible] [illegible]

Otóż [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible]

rozpaczy bez wściekłości, bo Rosja jego wrogiem uczyniła z chrześcijaństwa przeciwnika. Jeśli ~~wrogiem~~ wrogiem czynią ~~się~~ chrześcijaństwo ~~chrześcijanie~~ mężczyźnie, bardzo oporowi obejmie czyny bardzie tak samo, jakby mimo tłumaczy, że czyny te takimi są z góry wynaczone i niewinnikowe. I nie obroni się Wiary jest w przeciwieństwie determinizmu, t.j. twierdzi, że czyny bardzie podlegają odpowiedzialności przed Bogiem. Chrześcijaństwo twierdzi, że jest ~~ale~~ mimo wszystko, że ~~jest~~ czyny bardzie są z góry wynaczone przyczynowo, twierdzi, że chrześcijaństwo ~~zgadza się~~ z wolnością nie twierdzi, ~~gdyż chrześcijaństwo przeciwnika~~ ~~Tego tego~~ albowiem przeciwnik ~~tego tego~~ na tym polega, że ~~ale~~ ~~czy~~ ~~chrześcijaństwo~~ przeciwnik ~~ale~~ ~~ale~~ ~~ale~~

[illegible] o niebiańskiej [illegible], [illegible] [illegible],
ii [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Jednakże [illegible] [illegible], że [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Które [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

mi nie są traumatyczne.

W ten sposób wyjaśnienie wolności woli oświetla inne ważne zagadnienie, obok którego nie można przejść obojętnie i przyglądającego. Wolność woli w znaczeniu ciągłego jest możliwością od zmiennej, ~~zobojętności~~ stałości, niezmienności się w kierunku moralnego wolność woli w znaczeniu przeciwstawionym ~~[illegible]~~ przeciwieństwo o wszystkich wyborów między wybieraniem ~~na~~ niewłaściwych, złego wolność woli w znaczeniu właściwym oznacza wyłączenie przyczyn zewnętrznych w ten sposób, że wolność przeciwstawia przyczynowej zależności zjawisk. Jaki wpływ, jaki wynik ma, różnica ta wolności jest ~~[illegible]~~ taka, że jednostkowe wyjaśnienie właściwej wolności woli daje się wyjaśnieniem teologicznym, wolność woli wydaje się być sprzeczna z pojęciem boskiej mechanizmy.

Otóż można wbrew ostatniej przytoczonej determinizmu właściwego, t. zw. wyjaśnienia wolności woli w znaczeniu właściwym, z wyjściem wolność woli w znaczeniu przeciwstawionym, jako właściwego, ~~[illegible]~~ wiedzy, aby nie było ciągłe obserwowalni w nie ~~[illegible]~~ wiedzy właściwy ciągłym w ich ~~[illegible]~~ właściwym właściwym ~~[illegible]~~ przeciwstawionym; jakiej może nie być mechanizmy, ~~[illegible]~~ się może

wybrań sam wolność wiary takiem na wiecu postanowieniu, gdy dosta-
wienie wiary, że wyny ciężo, tyle samo jak na sam wiarę, w jednem
z oprzeć wszelki wspomnienia, (w wiadomości) dowiedzieli się wszelkiego
Rzymowiernej, podległej wiernemu bożkowi wyrokom, wszystkiemu
i wiadomym na cześć wiarom. Oni potwierdzili w wiadomości wyjaśnie-
nem, jak wspomniały wszystkie wtedy ciężkie w wiary wyjątkiem,
wiernie podległy wiernemu wiadomości, wiele wyny wiary podległy ciężkiej wiadomości.
Przeto wiadomy obrońcy, w wiadomości wiadomości ich dziewiczości, potwier-
dzi to, że chodzi o obronę słów wiadomych, przed wiadomością fałszywej
obrzędowości. A gdy Chrystus powiedział się w obronie dziewiczości
na wiarę, że Pawła wiara, a więc i wiadomość wielkie postanowienie,
wiadomości wiedzę wyjątkowe, wiarę, która wiadomy się wiary wiadomości
wiary wiadomości, w odpowiedzi na to wiadomość wyjątkowi pewnie-
wiary Abrahama (+110) Kornelios, że wiary wiary bóg to wiarę wyjątkowe,
wielby się wiary wiadomości wiadomości wyboru.
W wiadomości wiadomości wiadomości podczas wyjątku odbiegł się wiadomości
Egipcjan. Sądzi on, że dziewiczość Pawła jest wiadomy z jakiegoś wiadomości,
który w wiadomości się jest wiadomy w wiadomości, i wyjątkowy bóg nie wiadomości.

Przeciw temu Epikur, jakoby wszelka przyczynowość ~~[illegible]~~ wśród bytów
opóźnia i uniemożliwia ~~[illegible]~~ zbyt wolność dowodzi, że wola
nie, ponieważ nie przyczynowo we wszystkim nie determinowana, to dzieje
zależeć zjawisko przypadkowe i wolne akty ludzkiej woli, wbrew wyżej za-
cytowanym nie innego przeświadczeniom. Jak zresztą uczciwie wszelkie wolności
woli stanowczo odrzucenie, jak dalece wszystkich później było wzro-
stanie, że niemożliwe wolności wyłam dowodzić przyczyn, że
akt woli powstaje bez przyczyny.

Chrześcijaństwo przejęło wiele cząstek wyrobionych z filozofii staro-
żytnej i wszelkie cząstki stanowi z nich, powiązało wraz całe cząstki na pew-
cie metafizyczne. Jedności ~~[illegible]~~ Dalej cały
całe wielki światopogląd czyniąc mniej lub bardziej tolerowane
wiele fałszywe, z nim wiele wyobrażeń czynnych wszystkie nie uczciwie
na ~~[illegible]~~ wolności woli, ~~[illegible]~~ powiązane postawie jest z nie-
chrześcijańską ~~[illegible]~~ stanowi, przejęte wszystkie w ten, jak pogląd wolności wyłam, że
dzięki wszelkiej odrzucenie. Na odpowiedzialności wszelkiej, ~~[illegible]~~

Ros od Boga.

Jest to wiersz artystyczny filozofii, tak i w ciągu poezji filozofii nowożytnej charakteryzuje się dwoistością oparcia wyższego poznawczego obrazu. Podkreślam podstawowy błąd tej miary pewnego etyki od teologii i od metafizyki. Jako pierwszy wyraził go teolog francuski Piotr Charron (1541–1603). Według Charrona relacja nie jest podstawą moralności, bo ich znaczenie i koncepcja. Dosłownie to pierwsze znaczenie pozwala dla etyki i wyodrębnia w pełnym rozumieniu w znaczeniu słowa. Dopiero pozwala z tym wyższe pojęcia dążą się potrzeby na dwie grupy: apriorycznej i empirycznej według wyższej apriorycznej podstawy moralności na pewne zasady, pewne wskazania od doświadczenia, od treści pewnych wiadomości wskazanych wyżej, czyli apriorycznie. Apriorycznie wiemy więc w treści pewnej czynności wyższej wagi, rozumiejąc się jasność od wszelkiej treści doświadczenia; zgodność z tymi podstawami moralnego oparcia etyki są dla apriorycznej ostateczności, wszystkie te empiryczne dane pod się i za wiadomość. Według empirycznej moralności ostatecznym treści pewnej czynności, ostatecznie z dowodu; ostatecznie jasne Boże, ostatecznie jasne Boże, ostatecznie jasne Boże,

Bossuet. Pretty empirizm wanty podstawowe elementy nie uwzględnia w jakiejś. jak i w innych opracowaniach pomija pod różnym względem zjawiska i stałe cechy empirizmu takie jak w dziedzinie zdarzeń od Reida wszyscy empirycznych jak biologia, psychologia i socjologia. Niewątpliwie bardzo z tych względów przez innych i niezgodnie zjawisk, przez ~~które~~ (wpływy) zjawisk przyrodniczych i formy ogólnie wpływ ujęć spostrzeżeń na nasz empirizm ciągły wpływ za podstawy dla zbadania jego stałej.

41. Sceny ciągłości rozwoju jego obrazu wprowadza Tomasz Hobbes 1588-1679)
HIII. który w ~~pierwszym~~ dziele Elementa philosophiae, czyli tercia de ci
(de corpore, de homine) opisuje ciało i teorię przestrzeni. Przestrzeń według
ogólnie ją za wyobrażenie naszej bierności, z której nie ma wyjścia
empirycznego wyobrażenia, opartego na zjawiskach i odczuciach (władania),
wtórnych wrażeń, wedle ~~której~~ której wrażenie nie może zostać
myślenia. Nie wiemy bliżnego, lecz że przyczyny wrażenia

myślenia.

Pretty Hobbes wyjaśnia nie tak z naszej myśli doświadczenia kontaktu,
jak wrażenia nie przeciw; ~~które~~ przeciwnym wrażeniu ~~nie~~ jest ciągłe wrażenie

prawnej wyróżnia. Drugą może do bronu z nauką tej, i naukę
rzuca nas różne do kolejki rzeczy prawo. Każdy sędzia ich do ostrzeżeń,
z całem wielu wówczas Retorykę i Stanięcia pozycji z wyroku z miejsca.
Jeśli jednak sam przeciwnej wielki wielkiemu oszczerstwie Retorykę
nie mogłoby, dlatego Każdy wreszcie sam się go wskazuje. Jeśli
dotyczą się Każdej swej ofiary, wtedy swej wreszcie. Afekty, które na-
dni skłaniają do wejścia z całem wyrokiem, to są obawa przed śmiercią,
drugiemu wyjątkowej ręki, zaliczyć się tej je osiągnie sprzeczny czasu.
~~Stan~~ Zapomnienie nas dam ostrzeżonej wojny dotyczą się drugą wielkiemu
pomoc miarodajnej (lepsze wiadomości). które nie polegają na czasu ora-
nium, lecz z dictamen retorici (wskazanie wreszcie.). ~~Gdy pojęcia~~
~~Agnieszki i dopisu z [illegible] obydwie [illegible] wyjaśnienia i wyjaśnienia~~
~~[illegible] Dla zapamiętania wydaje się jednak pojęcie [illegible] pomoc wiadomości, nie~~
~~odpowiedzi, Platona, porównanie i które [illegible] z [illegible]~~
~~Arcus Aspen.~~ Prawie się polegają na ~~opanowanie nej wiadomości~~ obrazu wielu
jeśli, że Każdy oprawiam nas
dziedzinie i rezygnuje z dojścia prawnego z jakiegoś dobr, z tej samej miejsca, z któ-
rej tego wyjścia ot innych. z tych opinii tej/ej rozsądku innego miarodaj-
nych Hobbes wszystkiej Retoris miarodajnej sobie moralności, do

Rządy zakonu krzyżowego, ekonomia, kasta i t.p.

Podzielam dla wielkich celów prawa naturalnego pierwszeństwo [illegible] we państwowości rozumianej jako utrzymanie stanu pokoju między ludźmi. Tylko to wielkie prawo wewnętrzne, [illegible] stanowiącemu środek do tego celu. Ujęcie Hobbes'a [illegible] Tylko to jest jedynym wielkim dobrem [illegible] wolność najwyższej wagi [illegible] na to, co dobre i złe. Oprócz nas ich potrzebne mogący prawa naturalnego są też dlatego wielkie i wieczne. Oklamań, specjalne warunki [illegible] potrzebne, mogą mocniej rozumieć ludzie w czasach przygotowania, jednakże rozum może nie może zabronić dobrej innego celu, jak pokój i ochronę życia i mienia, i nie może mieć innych środków dla tego celu, jak te, które dopuszcza przeciw naturalnego. Oznacza mało całe pojęcie wrodzonych; prawa wrodzonego są to tego, że wszelkie [illegible] dopiero, a celu porządnie mogą podwyższać [illegible] w określonym rozumieniu, dążącego do utrzymania pokoju między ludźmi, wielkiej wartości w tym sporu ich życia i mienia. Całe wrodzone; prawo [illegible] tylko rozumowaniu [illegible] i [illegible] tego, co w opisanym [illegible] wszelkiej wartości, a nago zwierzchność i [illegible]

o tyle ustępuje ono we wszystkim innym bardzo wiele ustępstwa, ale wszystkie
metafizyczne pojęcia Boga objawione w Biblii święte. Wszystkie
wpływ powszechnego przyjęcia wszystkie bezwzględnie potwierdzenie się jednostki
wewnętrznej wiary, wyrażonej w Biblii dla wszystkich publicznego bezwzględnie
wszystkich. To potwierdzenie się Biblii nastąpi Hobbes tak dalece, że jednostka
nie posiada prawa rozstrzygania, czy jest objawione lub nie objawione, według
swego wewnętrznego subiektywnego przekonania, lecz wszystkie to wszystko
gnie wyłącznie prawodawcy - głowie państwa, ale różnego otrzymania wiary,
co ma być za dobre i za złe uważane, wszystkie bowiem różnice wszystkie
mają swe źródło tego co jest dobre lub złe, zależnie wyłącznie wszystkie
dla posłuszeństwa i wiary władzy prawodawczej, jakiej przyjmuje wszystkie Hobbes
we współczesnej mu Anglii republikanizm, rewolucyjnej (Cromwell).
zamordowanie

Tak widzimy w pojęciu Hobbesa wiara cała (wszystkie
z innych przyczyn) przyjęcie tajemnicze wszystkiej i we złe tajemnicze skandalo-
wy. Nie mamy jednak Hobbesa wszystkie przyjęcie się za
się za rozumiejący. Przeciwnie odrzuca on to wszystko przyjęcie
wszystkie, dowodząc jego sprzeczności, a więc to dowodu przyjęcia, jakiego
z drugiej strony mówi o swoim przyjęciu i opiera się na wielu racjach
wątpliwych wszystkich wszystkich, niezrozumiałych, co skłania go do rozumienia.

F ~~Jakubowski~~ Kiermacki wyjął Hobbesa nie był wyjątkiem wśród, sankcjonowany odrazu rozbieżności jego wyników z zapożyczonymi założeniami: Ebrikowi,

F Zastanawiano mnie wiele, że po 10 latach powrócił ciągle do niedokończonej rozprawki o teologii, a ciągle jej podtytuł jest ustawą jakiejś zależności od władzy państwowej.

Jeszcze

F ~~Hobbes~~ Rozważenie ~~całego~~ Rozważenie, o którym Hobbes zabłądził bardzo

~~bardzo~~ rozległe, że obawiały się wolnomyślności teorii, religii, wszelkiej

wszelkiej ~~a~~, że niebezpieczeństwo godnie

ale ~~wszystkie~~ pisze jakoże się wszystkiemu nie oddawać

wiś i wybrnąć z przykrości wielkiej, a w drugiej stronę wracać

Hobbes wszelkie ~~wszystkie~~ wolnomyślności wszystkich rozmaitych, powiada

gdyż bezczelnie rozumieć wszystkie od wszelkiej, dopóki ich wiedzy

rozum nie czyli nad ludzkimi przykładami, ale ich nad ich rozumieniem,

gdyż, że pewna moc Ciała lub mniej religii wszelkiej wszystkiego,

dla dobra opinii. F Pytam się między dziełami Hobbesa wydaje tam wyjątki,

że bardzo pisane wszelkie prawo, ciała, ~~geometryczne~~ chemiczne. Ciało się jest

Hobbes wszelkim wyjątkiem że bardzo ciężkiego wielkiego wszystkiego z dziedzi-

nie ~~ciężkiej~~, rozumiejącego się z Anglii w ciągu XVII i XVIII w. Bardzo

Ten dowód potwierdził się we dwu dziełach, wolnomyśli Hobbesa,

z dwóch we wielu, ~~które~~ które wiem wolnemu Hobbesa ciężki się rozu-

mieniu, i wszelkiej jej, gdyżnie argumentów, przeciwnych

się z przyczyn, w których wiem po Hobbesie obrócić w tw. wiele

z Cambridge płynących wszelkich, w których wiele ciemne Racjom

Cudworth (1617-1688).

Dość. 11/I 36.

~~Czuliśmy [illegible], że pozycja, którą [illegible]~~

+ John Locke (1632-1704) [illegible] wpływ [illegible] wywarł [illegible] Hobbes. Wbrew [illegible] Locke [illegible] wyobrażenia nie wszystkie [illegible] wyobrażenia zmysłowe (myśli i uczucia). Wbrew [illegible] zdanie) że [illegible] (pojęcie) [illegible] wiedzy [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] poznanie [illegible] poznanie [illegible] poznanie

nie zmieniony

wyjaśnienia pojęcia. Dobrem w sensie pierwszym jest przedmiot, co
w jednostkowym sposób
u nas pozytywnie nie pozwala wyjaśnienia, bo wyjaśnienie przypuszczenia.
Natomiast dobre nie jest warunki przyjemne z natury, nadto
Kto naprawdę mówi o tym określeniu pojęcia wartości głosi dobro
wszystkie, pomiędzy Tymczasem dążyć przeciwnie dwóch. Bóg potrzeb wiadomości
ciągły i przeciwne wyjaśnienie (pierwszy sposób, w którym od całej tradycji wyjaśnienie
ucieczkowe.
Charakterystyczne jest dla ciągłej tego okresu Tokie ujęcie wartości
przeciwnej wiadomości ar teologii, z jednej teologicznej. Znaczy pojęcia
jest wartość w Hobbesa pojęć, w Locke'a, a pod ich wpływem w całej oświe-
wiejszej ciągłe tego okresu. Utrwalił się wiejski Odrzucił on, religijny
wpływ Charona pojęcia ciągłe z teologii; teologia na podstawie jedności
p., w pojęciu wartości jako dobro etyczne, powstaje dlatego się, że w ± ciągłe
jest Tokie zgodne z wartością obiektywną. (subiektywnym tokiej, ujawnienie pojęcia, że ostatecznie
jest zawsze wyłącznie inne rzeczy (bezpośrednio teologiczny). X pojęcia dobry-dobre
Cecha charakterystyczna pierwsza dla jest wtedy się, że przeciwnie
42 7/II. wiadomości dlatego wartość, jego przeciwieństwo określa Boga. Takie pojęcie, z
różnymi argumentami mamy bo zgodne, aby zastosuje na dotychczas ocenę ciąg-
łą, że trzykroć: według pojęcia bardziej oceniamy czynność jako zgodną
(pojęciowej bardziej według pojęcia jako wiadomej, bo zbawiającej,
z obowiązkiem nie zgodnej, według pojęcia opinii jako ciągłej nie wątpiącej.
według pojęcia tokie filozoficznej Pojęcie bardziej Boga

uświadomienia przyjemnego po miłości, prawo ~~obywatelskie~~ pewnego Rozumienia,

prawo opinii przeciwnej obcej straży w współczesnych.

W ~~odmienności~~ nowoczesnych krzeseł wyższej obok nieba cnoty zasady,

~~Różyle wrażliwy przemek nie jest wyraźnie obrażony~~ (z cnoty rozumu,

woli boskiej, obcy opisze (i wyrażenia wyżej opinii publicznej), oraz pewnie

wiarę, ~~które~~ opinia cnotliwa; dwie miłości pojęć uczciwość obywatelskie, nie

pewne możności tak by wpaść we stan wiązanie, że ustawa, rozum, obrazu

Trzy pojęcia obcy, drugie wstrzymuje, wola boska ~~które~~ tak obrazione pojęcie

powietrza i nadzieje nie wpływy wstrzymuje. Pojęcie religii chrześcijańskie czer-

nia w stosunku do rozumu pojęcia ostatnie: "pewna o wiecznie obrażeni,

co wyrażeń rozumu między ostatnie i bez pomocy objawienia, bez nic tak wyboru

i pewnie, by wyrażenia obcy w antagonizm bezwzględnego obrażenia, przeto

wiarygodnie, że odstrzelić za boskie przekroczenie, by dowodzić potrzeby do

moralnego życia przez kazania o miłosierdziu. Drugi i przeciwny wszystkie.

Locke rozumie przez ciebie wiarę miłości cnotę a wspólne rozumem

i wspólny przeciwnym, a różyle wiele przyjaciół, rozwoje dla woli miłości

w wolne z nauki wiarygodnej, jednakże wyjść ten na chwilę i wspólny

ujęcie wrodzonego nie na dwie nauczenia wiarę czynnego, jest tylko

boskiem dotrzymanego. Inaczej miłosierdzie ich pokrzywdzonego" dla

cnotę, który wnosi jej w ocenach ludzi stanowisko, lecz natomiast
tej się cnoty, ani nie wszedzie.
Słowniku Locke'a w ogóle nie znajdujemy
Według Locke'a nie ma też cnoty, która
mogłaby otrzymać zasługę pochwały z emocji,
tuacji i z umiarkowania tej mocy wstrzymania działania pożądania, wy-
refleksji. Jakie mamy wielkie stopnie i wady cnotę mi wyjaśnienia
ność. (ale zarazem i refleksji. Locke o cnocie, zawsze jak o tej
pewnej idei empirycznej.
Podobnie jak Locke (uważnie na ten sposób cnoty Hobbes, Richard
Cumberland (1632-1719), (uważnie na ten sposób cnoty) wyraźnie
wyraźnie do cnoty cnotę uważnie) dobroczynnego i
użyteczny, jeśli z myślą na innych. Cumberland uważnie przede wszyst-
nie się w stanowieniu reguły odwołać na cnotę: na nasz obiek-
wrodzonej, jakiej tej idei, i dlatego nas obowiązuje. Na cnotę
nie to bowiem według Cumberlanda odnieść, że nakazani Bóg,
ani otrzymujący nagrodzeniu pewne miary tej, której skutkiem
jest powszechne dobro.
Dobro powszechne nie bez podstawowe
dobro jednostkowe, powstaje tworzy ono tylko ujęć Innego. Przykładowo
i przyjęcie drugiego
wyrobem wrodzonego postępowania w społeczeństwie altruizmu, które

bardzo wiele mówią współcześni o wpływie Hobbesa na Cumberlanda. Ale różnica poglądów jest bardzo wielka. Hobbes i Cumberland wyjdą z tych samych założeń, ale dojdą do zupełnie przeciwnych wyników. Dla pierwszego z nich stan przyrodzony jest stanem wojny wszystkich przeciw wszystkim, dla drugiego jest on stanem pokoju. Dla pierwszego z nich prawo naturalne jest tylko zbiorem przepisów, które mają na celu zachowanie życia i pokoju, dla drugiego jest ono zbiorem przepisów, które mają na celu nie tylko zachowanie życia i pokoju, ale także zapewnienie szczęścia. Dla pierwszego z nich prawo naturalne jest tylko zbiorem przepisów, które mają na celu zachowanie życia i pokoju, dla drugiego jest ono zbiorem przepisów, które mają na celu nie tylko zachowanie życia i pokoju, ale także zapewnienie szczęścia. Dla pierwszego z nich prawo naturalne jest tylko zbiorem przepisów, które mają na celu zachowanie życia i pokoju, dla drugiego jest ono zbiorem przepisów, które mają na celu nie tylko zachowanie życia i pokoju, ale także zapewnienie szczęścia.

wiem, jeśli przekonanie prawa przyrodzonego (jest niewątpliwe) nie jest niewątpliwe względem nas jest niewątpliwem, to że odróżnienie naszej woli jest jest prawem, jeśli jest nakazem obojętnie, czy [illegible] nie, prawo pozytywnem, to tembardziej nie może nie być zwłaszcza do tych odróżnień. Prawo może nas zobowiązywać tylko wtedy tego, co jest dobrem, bezwzględnie i samo przez się dobre; bo tego jest dobro jest uczynienie dobrej i od boskiej woli. Bezwzględne dobro jest wtedy, gdzie nie tylko Boży wzgląd, lecz nawet Boży utrzymuje w swoim umyśle i - jakby inne oko, - wszystko na dobre chwali odróżnia. [illegible]

Podobne do Cudworth'a przykłady wyjmuje Samuel Clarke (1675-1729). Dowodzi mianowicie, że dobro i prawda od boskiej woli. Przyczyna takowego odróżnienia, dobra i prawdy, która przemawia Bóg, wydaje mianem, że może być tego przeciwnego podobnie postępowania, by wiadomości naszego te stanowiły, tak i stanowiły nowy, wiecznie nie, nowe rzeczy i dziwnie wydane (wydawały się nie dobre) by te dobre nie.

[illegible] [illegible] [illegible] [

(jakiś)

z siebie przeświadczeń ~~jakiejś prawdy~~, uczynkowaniu się. Empiryzm prawdy.
Zgodność z prawem natury różnie istotne rozumienie zawsze tylko pozorne,
bez przeciwstawienia sobie myśli nie dochodzi się prawdy, tzn. oświadczenie
odnosi się do każdego przedmiotu zgodnie z tym, czego on wymaga jest.
Każdy uczynek wcielonego jest rozstrzeń sądem fałszywym, jest przekłamaniem
rzeczywistości, w istocie. Kto myśl kwestionuje, ten czyni czynem wiedzy,
~~nie~~ ~~wiedzy~~ przeczy wiedzy za to, że ona jest, bo istotę ma myśl.
Zabójca chodzi jako ktoś, kto całkowicie możliwy rozwój otchłanie życia. Kto
będąc niepewnym Boga innej obchodzi się z nieznanej, jako to odpowiada ich
wiarze, ten tak się zachowuje, jakby Bóg przeciwieństwo od świata.
43. 9/II. Do tego też potężnego pewnego i mocnego skłania się jako treści ~~nie~~ nie-
~~wiedzy~~ znanego z niemi, tajemnicze. Każdy istotny jest tam niepewnie, nie
więc przyczynia się ze siebie przeciw. Przyczynia się jest fałszywa,
gdy chcieć się za nią trzymać niepewnością, nie ona sama jest prawda. Istota
rozumna dochodzi się sama sobie, gdy wtedy za nieskończenie, tj. fałszywy
przyczynia. empirycznej
Rozwój ~~XVIII~~ w. nie powrót za ~~empirycznie~~ (Cartesius, Clarke's
apriorycznej, absolutnej teorii)
, Wallenstein. Wszystko odnosi się nie nimi, ~~Descartes~~ ~~z teorii poznania~~
empirycznej, który zresztą empirycznej jest w teorii poznania; niczyli nauka

filozofowie. Pierwszy ~~zapoczątkował~~ ~~dokonał~~ Anthony Ashley Cooper Earl of Shaftesbury (1671-1713), wychowany pod okiem Locke'a, który przebywał w domu jego dziadka. Shaftesbury w pismach, pisanych w czasie wielkiej ~~idei~~ wrzawy Rewolucyjnej. Umiłował on Anglię i Anglików, którym filozofię zawdzięcza winien tylko za pośrednictwem Francuzów; Shaftesbury dążył zwłaszcza w życiu jak w filozofii do ~~niedbania~~ wydobycia pierwiastków piękna, dobra i prawdy; równie jak Platon, łączył on estetykę. Świat jest dla niego jedną całością, której z uczuć części harmonijnie, jak w dziele sztuki, łączą się ze sobą. Jednostka, uczuciem swym odbierając tej harmonijnej całości, a zarazem jej wielkiej i piękności. Wyższej zaś doskonałej zmysłu czynność, jak estetyczne; Takie ~~i podobnie~~ w duchu pewnym wzory, istnieć estetycznego zmysłu harmonia. Natura rozumowi, z zasadą tego, które wzorem na dziełach Platona, przejęte Shaftesbury skłania się do czerpania rad Ateńczyków Greckiej, zarazem wzniosłe do życia codziennego wzorzystości dla doskonałości, z której wiedzie klasycyzmem hellenizmu.

Wychodząc zatem z tej zasady estetycznego pierwiastku, wskazuje Sh. ideał estetycznego zawsze ~~we~~ w wielkości, jest nastrój harmonii, harmonijnej całości, istniejącej we wszystkich. Wszystkie, które czyni skłonnych się na piękne jednostki, harmonijnej całości,

oświecić

Nigdy mieni się, że ich żadna władza ziemska jedności duchowej, błogosławieństwa
dawca,
Najświętszy z tych jedności błogosławieństwa jest jasny światłem z nas, wiara
wewnętrznego
pewnych umysłu i woli. Jak ten cały organizm ludzkiego ciała i duszy
ludzkiej
przyjęte przez jego dary, tak nasze indywidua mogą stać się przyjęte
przez cztery jedności, z ojczyzny i stąd.
Kiedy niezgodności ich widzimy
pięciu stanów, pozostających różnym ciałem i duszy cele. Ale ciała
w mieście panuje ład i harmonia i nic nam nie, którzy byśmy bez zarzutu
ze wszystkimi innymi rzeczami i z całością, to wolno widzieć przyjść, że i
cały duchowieństwo jest ojczyzny przez jedności duchowej, dzięki go uwalniać i prawdy,
jedności ten do Boga, czyli Ducha świętego. Całości i widzimy ich czyli nie-
Ta, który jest Świętym ciałem pomocy, przede wszystkim, że Kościoła innego
ze i czyli do potrzeby innego niebiańskie, tak że mamy mieć pewność, że
wolnego do, jakie wartościowy w niepokoju, którzy dobre jedności czynnej
ludzi, że niebezpieczeństwo do pomocy, dzięki bardzo ciała się całości bezpieczeństwo.
Z tej wiary bezpieczeństwo opuszczają się + Trzy wartości, które wynikają przez do
wiecznego potrzeby ofiary, wiedzieniejsze się od wiecznego dzięki egzystencji
i bezpieczeństwo w pewnej ziemi bezpieczeństwa.
ciała i miejsca

Dobro ich jedności ziemi, jeżeli dzieci do ojcu
dzięki
Kopedy

pisał i opracowań rolnych, do których ona jako część należy, a należeć
nie ma żyć obok siebie [illegible] Rzeczy różnorodne
ot jej ani dobroci, które przyszłe istnienie miejsce, byle tylko rodzina do odbie-
rania wrócił i do rozporządzania na nie pozwolił, więc się cenić, jako by-
wało rzeczy ważny wówczas ten, że wówczas nie tylko oziębła
przyjaźń, lecz także rozłączenie się przyszłości, wszystko się i cenić
przebrało bo gorzej i w ten sposób czyni swoje przyjaźń przedmiotem rzeczy
że ciemny wyjątek zdrowia wszystkich. Jeżeli nie wolno [illegible]
[illegible] dla [illegible] [illegible] wszystkiego [illegible] lub [illegible] [illegible] [illegible]

Różne co najmniej mogą być stanowiska pisarza wobec zdrowego
społeczeństwa. Może ich postawić, a postawi ich historyk, dlatego też
jest osobą wyjątkową wśród obserwatorów i uczestników. Shaftesbury
rozróżnia trzy rodzaje afektów, przyrodzone i nie przyrodzone lub nie-
naturalne, dzikie naturalne lub zgubne, życzliwe lub szkodliwe
społeczne. Pierwsze, naturalne, te same i całkowicie te, nie wiemy
one bowiem nic o sobie samym, nic o dobru innych ludzi, to to
ludzi, uczuć, obserwatorstwo. Afekty społeczne zaś: zwrócone ku sobie
mogą być [illegible] czynnie dotyczące lub czynione, wtenczas od nich też,
od przemian, z jakimi powstają [illegible] idą [illegible] od nich innych afektów. Psy-
chologowie ku innym [illegible] zwrócone ku sobie społeczne, widzą nie może stąd się
ze siebie (, wzajemnie może być złym z stosunku do Twoich o zawsze
siebie, a potrzebne na odwrót. Zasięg afektów społecznie nie zależy
do wrażliwej miary, nie afektów czynnie jak cechowań, stanu, bezinteresu,
miary tę wrażliwej i jednakże wszystkie ich i pracuje przyjaciół.
Przykładami afektów społecznych być wiernych, koniecznych inne afektów
bez przesadnie cnoty rodzicielskie, wrodzone skłonności do tego stopnia, że obce
we czasie wielkiej dla wielkiego pomocy, nauczyciela pewności lub stosunków,

religijna nietolerancja. Jakkolwiek chcemy jej zwalczanie wszelkiego ~~dobra~~.
przywilejów. Bo jakkolwiek posiadanie własności osobistych wyróżnia nie wyni
czy, jednak całkowicie nie bierze udziału w życiu społecznym, pomaga mu
jącej pewne wielkie korzyści we dobra. Wielcy dziennikarze stanowią
wyższenia; osobistości są w tym polegu, by się wzajemnie strzec, lecz
by się wzajemnie potępiać.

Harmonia wśród własności; efekty, które trwały i wzięły jej zarzucenie
drogę do prawdziwej przyjaźni. Dowiedzenie się, że można uczestniczyć
obiadki, zamówienia, do wzajemności. Cała była nam dzisiaj zwłaszcza,
z zabawienie się ~~z~~ tem jej ~~z~~ tem
cieniu wzajemności, czy radosny, że ~~radości, pełny~~ radości, pełny dnia dobra czynne
jącej, który mógł nie zgadzać się z przeciw, wtedy. Dzięki do osiągnię-
cia tej radości nie jest dzięki czynnemu. Tylko ten, kto sam jest
dobrym
Boży wszystkie spełnienie w sobie.

Skutecznej emocji wobec doświadczonej, ich obrazu swoje charakter ber-
wzięcia, pomagają dziecięcy wzgląd niebieskie, z ~~a~~ nastu pochwał moral-
nych z jego wiary z ~~wiary~~ pomocnicy. Obraz tam tylko dla, że
we wiary wolnej wielkiej spełnia, wiary i wzajemności etyki, i z przeciw

przekonań kontynentalnej burżuazji wiarę uczuciową wiarę w istnienie Boga. Religia ta, [illegible] i [illegible] jest atrybut, wyprowadzony w sposób umowny, ona sama jest wynalazkiem i przywilejem [illegible] religii. (Jako taka jest ona w Anglii burżuazji wiarą w Hobbesa i Locke'a wyrosła wiarą zalecającą religię ze względu).

Filozofia Shaftesbury'ego, [illegible] głównie przedstawiciela burżuazji arystokratycznej, [illegible] celom tej klasy, wyrosła z [illegible] próby wyeliminowania materializmu przez [illegible] Charakterystycznem dla wykształcenia burżuazji [illegible] wierzenia Bayle'a o pierwotnej [illegible] [illegible] [illegible]

podnieś do pracy i zrozbiegliwości. Spotkanie[sic] z, w którem pomocnicy
omyłkowi, wyrzucenie się chytrości i wszelkiej złości, przeciwko bliźniemu
i ciężkiemu. Lecz wróć się Skryptorowy, gdy rzekł, iż czasu powinien
napisać spotkanie[sic]. Do tego nie bardzo dotrzeć się w mego dnia bystrze,
gdy przyjmuję, iż mówca ludzkich powinien bezimiennie skłonności.
Się wrotnie mówi; słowo, lecz owoc umysłowości; słabości (a one-
dziewiętnaście ciosek) czynią nas istotami spotkanieczej; czynnik wiary
jest egoizm. Przyjęcie nawy czyny, warzeń z tych wyrzeczeń czasem,
wyrzuceń z przemian i egoizmu. Tak było we wszystkich czasach i tak jest
obecnie we wszystkich stanach. Przyjmuję we wszystkim ludzie że słaby że
dziewięć nie mogą być skłonnościowe i nie mogą być całkowicie wszystkó-
re. Słaby wróżbowy wszystki ludzi, aby wstrzymali we pewnych po-
lach i słowie je ograniczali, wszystkich mi ludzkich, iż wyrzucenie
i poprzestawanie na wstręt do przeciwnych wszystkim, pomocy powinny
we wszystkich przyjmie słowo, słowy i przeciwnie w wszystkich. Z tych
przeb wzięty się słowa i kaźdy najprzyjemniejszemi pobudkami do tego, co
służy najwyższe czasy, wciąganie do wszystkich, które przynie dzisiaj się

2 powinnością wszystkich skłonności dla wszystkiego słowa, w wszystkich

44.
11/II.

Francis Hutcheson (1694 - 1747),

wiary, gdy uczniów swoich innych bez wahania zgoła zawiązek
nazwie tych ~~wiary~~ pokoju ich mieć chrześcian, nie zaś ustawicznie prze-
powiada. Gdyby ich wiarę wszystkich za innych Jezus uważyć zgoła,
do powiedziałby on raz dość tam Kościoła, który spokojnie się wrócić przyjdzie,
~~nie~~ obecności pewien nie istniał, ze tak nie jego. Przykładów za
innych mamy ich wiele nam wpełnić pewnych; tak powiedzmy o dzie-
dzinie ~~bezbożnej~~ carskiej, pod granicą u nich bywamy. Tak ten ich wielkim
jest ona potrzeba do tej ojczyzny, ze ich ich wiary się z zbawieniem; inne
pisali stare wiarę, tam kościoły ojcowie.

Jakie ocena prawdy ich cesarzem przeciwieństwa od wrogiej Bożych
Rozgrzeszał nie chrześcijan miłości ojcze dla ich nowej, ale dla tego, kto
ojca ocenił. Piotra obcego ojca bowiem bezwiednie upodobanie. Bóg-
Ri zwycięski wrogiemu pewnej, pasące na ojca dobrej, przyjemności,
pewne ich na ojca ich, przyjaciół; prawdy ich za cesarzowi przeciwieństwa od
pięć ~~o~~ przeciwnych przez Boga wszystkich i Kościoła, lub o pisarzu; ucho-
dzić dla nas pewnie.

Ocena wrogiego ich cześć cesarzowi ziemia od
stwierdzenia, że ich jest ~~przyjemności~~ lub ~~ojca~~ pozajęzykowej; widzenie do ich ducha z powszechnych:
~~Ojca~~ przyjemności

Ksiądz, że dobrodziejstwo wyjaśnienie mamy, cesarzem niemej oceniony wiary, gdy ich-

4 grudnia bieżącego 2 pacjentów opuściło, cztery się urodziły, gdy wróciła się pani Anna Wiśniewska; | [illegible] że bardzo ciężko chorował Stanisław Jan Kowalski w Warszawie, [illegible] | [illegible] że [illegible] ocean można [illegible] [illegible] [illegible]

cia przez działalność, do stosunku, czyli wyrażają w stosunku tego stosunku do jakiej innej [illegible] z innej strony (stosunki przyrodnicze) z innej strony (stosunki moralne). Porównanie jest trudne, gdy bezwzględnie wiadomo stosunek wyrażający z jego wartością, ceni on wartość większe, gdy niekiedy nie można wyrażać się jego całością lub częścią. Zresztą ze względu wyrażają przede tem, co nam przede ocenić i nasze porównanie nowe, jak też to, co [illegible] wartości, gdy przez nie przyjdzie na [illegible] to [illegible]. Jak mamy z jednego tem [illegible] nie [illegible] obie [illegible], [illegible] [illegible] jakie jest [illegible] ocenę [illegible] i jaka jest istota wartości.

Termin wyrażają [illegible] [illegible] w pierwszym [illegible] jedyne wartości, czyli [illegible] (do [illegible] [illegible] od [illegible] [illegible] mamy, o które [illegible]), [illegible], [illegible] w [illegible] (w pewnym [illegible]) [illegible]. Do [illegible] [illegible] [illegible] w [illegible] w [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible], a [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; drugiem - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] trzeciem - [illegible] [illegible] [illegible]

regut monstrualis, które zarazem miejsc mecia za przyczynieniu Boskie,
cwarzen wrenie i zabiciecznie - nadzieje, z których are wodny oczekuj
z chrześcijan ostrzeżeń.

Trudniej wiarne, czyste oczyszczenie, obejmuje trzy rozpadki: Bezsum-
ny śmiech wynoszący mnie lij z nauczenia dziecięcej, by z uczu-
cien wdzięczności ku zacnej osobie, ku której czujemy się słabsze,
By osoba ~~dla~~ obserwowana była śmiechem wynoszącym wodowni z otwarcie-
mi nie oczyszczeni nauczenia śmiechu. (Jeśli śmiech wynoszący
nadzieje: Otwarcie nauczenia nie wynoszący zostaje wbudowane dziecięcej
wynoszenie bądź osoby jego nauczenia (nieznajomi jego wiarygodnie skło-
dni, bądź (objęcie otwarcie i wrażliwe) bądź jego powtórzenie jego postawienia
(nieznajomi wiarygodni i uczeni, które ich wyznawcy), że drugie dziecięcej nauczy,
nie wiarne; Rzeczywiście wiarnej atmosfery nauczenia o wynoszeniu, nie jego nauczy-
ciela. Łatwiej wiarnie się z nauczenia wyjaśnienie, jak wiarnie, czy-
bardziej nieznajome jest wynoszenie tym wielkim cierpieniu i nie-
tylu radościom? A5.

Z wynoszenia nauczenia wynoszącego wyrosły się zjawiska życia wiarnego,
jak ocenę wiarnej, bezwzględnej, jego realizacji w wiarnej odpowiedzial-
ności, nauczenia. O nieznajomego postawieniu otwartego nauczenia w śmiechu,

z przyrodzenia wrodzonego w osoby duchowej, oraz źródła obserwacji;
powstaje ~~przyjemność lub niezadowolenie~~ ocena wartościowa, ~~uczucie lub~~
~~odczucie wartości~~ dobra lub wyższy rząd wartości wartości, ~~wartości~~
~~wartości~~ ~~wartości~~ ~~wartości~~

ciami osoby działającej; ocena ich przyjemności lub [illegible], tak.
nadziei i siły opiera się jednak na współodczuwaniu wszystkiego lub
większej [illegible] względem sprawcy czynu, | innych osób, | których czynności w
jakikolwiek sposób dotyka. (jako) Zastępczy oceniany czynności, która [illegible]
do uczynienia, jako [illegible] - tj., który wywołuje [illegible] i [illegible]. Odtąd [illegible]
w nas bezpośrednie i instynktowne uczucie prawa odpłaty, niezależnie od [illegible]
[illegible] co do przyjemności karania. Takiej [illegible] wobec [illegible],
(czyto [illegible], i [illegible])
w którym [illegible] [illegible] sympatii, przechodzi w czynny [illegible], który nas
[illegible] do [illegible] napadniętego i obrażonego w dziele do obrony i zem-
sty. (wskazane) [illegible] w odczuciu i uczuciu drugiego, stanowiące sympatię, jest
jednym [illegible]. Wiadomo staje się (wyżej/w) [illegible] osoby obserwowanej;
[illegible] Tak (podkreśli) [illegible], by [illegible] świadkowi
[illegible] (afektu) [illegible] zasadniczy [illegible]
współodczuwania. W tych obserwacjach [illegible] lub współczuciu w szczegól-
[illegible]: jedną - [illegible], [illegible];
[illegible] (sensibility), drugą [illegible]; budzącej panowania, na-
[illegible]. Obie te [illegible] [illegible], gdy [illegible]-
[illegible] nad sobą. ([illegible] w której jest)
[illegible]: (niezupełnie [illegible] rozwinięta, [illegible] [illegible],
[illegible] nad sobą - [illegible]. Tak więc doskonało-
ścią, [illegible]

ludzkiej miłości i ~~współczucia~~ miłości Chrystusowej zgotowań powrót ludzkich [ucz]
ten polega, że każdy winien otworzyć umysł dla siebie, a więc dla
innych; że każdy winien wznieść chrześcijańskie przymierze ze wszy, a zwłaszcza
umieć wyrzec się, które potępia z miłością. Jest to ~~wielkie~~ prawdziwe miłowanie
różnicy, nie wrogi. W ten sposób ~~też~~ z jednej strony wyzwala się z
pewnych wyobrażeń treść pewnego, z drugiej strony wzmacnia się
formalne dążenie dobra: dążyć tego wszyscy, dążyć z tego powodu
wiele, z którym ~~się~~ wiążemy się bezwarunkowy ideał. Szczególnie ten ma
dziś ideałem szczególne znaczenie.

2 całkowicie dowiadczenia, ~~że~~ które otaczamy zachowanie się innych,
tylko pod ~~ich~~ ich relacją wobec, ~~wyrażeń~~ za które znajdujemy wszelkie wsparcie
nie wspaniałe, lecz wrogie; wyrażenie się przyjmującego podtrzymania otoczenia
go podtrzymania dążącej osoby. Uczymy się wtedy na siebie obcości
owami, przyjmującej wobec siebie postawy obcości; obcości osoby, dążeniu
z ~~której~~ której osoby odpowiedzialności za stanie wrogiej i czyn. ~~I~~ W ten sposób
415. przyjmujemy ~~dla siebie~~ ~~wiele~~ ~~bliski~~, ~~nawiązań~~, które pojęcia jest.
14/2. ~~wzajemnie~~ się wobec dla przyszłości i wiele wrogiej, obcej wrogości wobec
ze wobec dla innych; ~~ale~~ bliski tylko jest bezwarunkowy ideał, ~~to~~ dla którego
~~przyjmujemy~~ nie ~~jest~~ wiele podtrzymania otoczenia ja,
(dlatego wobec tylko jest wrogi, co ciemny. Przy czym ~~zwłaszcza~~ szczególnie ~~to~~ wrogi

się inner powiązanie wszystkich problemów. ~~Przede~~ reguły lub zasady, ~~które~~ tego, co ~~tutaj~~ i tutaj. Znaczek dla tych ~~ich~~ ~~poszu-~~ ~~ciwa obowiązku~~. Jest ich ~~wiele~~ ~~wiele~~ ~~reguł~~ ~~wszystkich~~ ~~inne~~ ~~inne~~ ~~powinno~~ ~~powinno~~ ~~powinno

wiary ścisłej a religią zostało otwarcie; nie religia stanowi wartość i warunek
wiernie dla ścisłej, lecz pewne realizacje, do których należeli ścisłej, stano-
wią warunek uprzywilejowanie dla religii objawionej. Ewangelia ta, pomimo
a tych bardziej ścisłych wyrzekła się w ten sposób, że ścisłej
uległo w realizacji swojej zagładzie tych ścisłych pojęć, które
powstały w najbliższym związku z poszczególnymi stanowiskami, wraz z tymi
ścisłej nauce i poznaniu. Jest nim ścisłe tu ścisłe oparte na przekonaniu
boskim, czyli religijnym. Zarazem to, wobec tej przekonującej pewności
widzenia, jak i jasne opisanie się nie niemal mniej klasycznej nowiny,
wymagają jakości, wiedzy, wobec tego rozwoju zarówno teologicznej, jak prak-
tycznej, sprawiły, że i w rozwinięciu ścisłej pewnego ujęcia tej się
dzieciom i dla jakości. Że przyjęto jako podstawę fałszywe, jako coś co istnieje
potrzebnie, co stanowi się bezpośrednio i dlatego jest samo przez się zrozumiałe,
i na ile stopień podstawie działania się wyjaśnienia, jakie się i jak powstają
zasady uczenia, ale oparte na nich formy życia opartego i bogate w znaczenie,
to wybiega poza zakres naszego niniejszego tekstu i celów.

Z takiego pojmowania stały wzrosły różne w Tym obszarze różnorodne zagadnienia.
Dowiedzieć tam wiadomości było wszystkim jako coś, co odgrywa się między dwoma
w naturalnej istocie ostrzeżeniem i co wymaga wyjaśnienia i przyjęcia z ostrzeż-

wobec niej naturalnej istoty, przez wzgląd na nadprzyrodzone przeznaczenie człowieka, stoją przeciwstawienia dobrowolnych czynów, czyli to, co wymaga wyjaśnienia i jak to pomyślany, powodzi się obecnie, na czem polega wielka i moc obszerniejsza przeciwstawienia moralności. Fakt ustawy daje się wyróżnić z wszystkich czynności tego rodzaju, czyny złe wyróżnione, z wielkiej ilości innych czynności, jakkolwiek ~~które~~ z wyróżnione, jakby ich treść moralności, albo, co ich moralne, czyli wyróżnione dobrowolnością z wyróżnione. Fakt pomyślany, co ich moralne, czyli wyróżnione różnego pomienia moralności, z którego wyróżnione na wielu polegu dla obszerniejszej wielkości moralności, czyli wyróżnione przeciwieństwo moralności z [illegible] wyróżnione, co ustawiczne złożenie z wielkiego przeciwieństwa, czyli wyróżnione moralne moralności, ~~z~~ z jego pomocą, że z tych ustawek wyróżnione z innych, wyróżnione dobrowolności z wyróżnione moralności, wyróżnione dobrowolności; wyróżnione moralności z wyróżnione moralności, z wyróżnione moralności z wyróżnione moralności, z wyróżnione moralności z wyróżnione moralności, z

jest stanie z przekonaniem twierdzenie wydaje się, że przekonanie prawdziwe jest, że pojęcia nasze dotyczą się rzeczy same takie, jak się przedstawiają, mają pewien rozciągnięty kształt [illegible]. Stąd przekonanie powstaje wtedy, gdy [illegible] przedstawienie [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] ...

Doktryna Kanta, jako wyraz teorii poznania, była na owe czasy, stanowi wielkie wyzwanie dla [illegible]. Jednakże w Anglii, mimo wielkiego dorobku filozofów empirystycznych i psychologistycznych, począwszy już od XVII i wydanych w wieku XIX prac Jeremy'ego Benthama i Johna Stuarta Mill i Herbert Spencer jako przedstawicieli utylitaryzmu, oraz Herbert Spencer, zwolennicy w ciągu całego biologicznej ewolucji.

Jeremy Bentham (1748-1832) był prawnikiem i twórcą teorii etycznej mającej na celu ustalenie teoretycznej podstawy dla doktryny prawa karnego. Zasada, na której opiera się [illegible] jest prawo, formułuje Bentham jako największe, możliwie największej ilości ludzi. Według tej zasady [illegible] jest dążenie do [illegible] ...; teorię tę można streścić w następujących słowach Benthama teorii utylitaryzmu. Etyka, jako prawodawstwo, to nauka, które mają dać środki [illegible] Zadaniem prawodawcy [illegible] jest tak ustalić prawa, aby ich [illegible] ...

46.
16/II.

gdyż istnieją między nauczaniem Chrystusa a naszą wiarą różnice, jak też między naszą moralnością a Jego moralnością. Ale Jego nauczanie jest dla nas normą, gdyż Bóg objawił w Nim swoją wolę. Dobrem nie jest wszystko, co ktoś uważa za dobre, ale to, co Bóg uważa za dobre. Dobrem nie jest wszystko, co przynosi przyjemność, ale to, co przynosi ona jest przynosi. Nauka Chrystusa o szczęściu i nieszczęściu obejmuje to, co ludzie uważają za szczęście i to, co uważają za nieszczęście. Przyjemność i nieszczęście określają tylko to, co ludzie uważają, nie to, co naprawdę jest dobre i złe. Dlatego nauka Chrystusa jest jedynie normą moralności, która określa cel moralnego postępowania. Jako motyw powinna nie pobudzać: bezinteresowna miłość Boga, gwarantująca człowiekowi szczęście wieczne, jeśli będzie on w swoim życiu kierował się miłością Boga, a miłością bliźniego; miłością bliźniego, która przewyższa wszystkie inne przykazania, jest miłością doskonałą i miłością pełną, która obejmuje nawet nieprzyjaciół, czyli wrogów. Nasz stosunek do nieprzyjaciół jest sprawdzianem naszej miłości Boga i bliźniego. Nie odpowiadamy złem na zło, ale dobrem na zło. Nie odpowiadamy złem na zło, ale dobrem na zło. Nie odpowiadamy złem na zło, ale dobrem na zło

wiadomości Benthama od wszystkich ~~czynności~~ czynności: myśli, twierdzeń, pewności, błędów, omyłek, czynności (i bierności), które uczestniczą w czynnościach lub wszystkich. Istnieją zdaje się różne rodzaje przyjemności, które wyróżnia na różnice w doświadczeniu czynności i umysłu, jak doświadczenia, obrazy, pamięć wszystkiego, wiedza; zwłaszcza wyższych, ale wyraźnie: tu. Bentham rozp. rachunku czynności ich rozróżnia, ale ich z czynnościami potrzeb wartości uczuciowej, [illegible] ich wiele przeciwnych rachunek.

John Stuart Mill (1806-1873) przeszedł się z nich czynnik uzupełniający do Benthama. Zauważenie ich czynnik istotne, jeśli zwraca na wartościowanie przyjemności, czynnie użyteczne, jeśli prowadzi do użytecznych czynności. Natura ludzka jest tak ustawiona, że nie będzie miarą, gdy nie będzie albo skutecznie uzupełniona, albo skutkiem dla niej wartości; i ten bodźca jest jednym z warunków użyteczności drogich wyższych. Sądzi Mill, odmiennie, niż Bentham, że istnieją nie tylko ilościowe uczucia, lecz także jakościowe od siebie różne rodzaje uczuć, różne wartości uczuciowe. Uważnie z otwartych drzwi (bardziej) wiedzy tłum otwiera uczucia, ta jest bardziej wartościowe, której nie-wiedzy otwiera wagary (nie mówi ~~wagary~~) bardziej, zwłaszcza dla otwarcia. Jest bardziej/wartościowym, że ci którzy mają jakościowo różne rodzaje

Abg.

je wyjaśnień i wtedy by wszystkie twierdzenia i wszystkie je realizujące oceniał, dają wyraźne przeświadczenie przed wszystkimi zmianami przekonań, z którymi igrają w pewnych wielkościach.

Jeżeli tutaj się ktoś przeciwstawia wyżej wymienionemu poglądowi, to dochodzi do przeciwstawienia, różnych od dążeń do wiedzy, [illegible] [illegible] [illegible]

(1820–1903). Takeuchi mimochodem przy wyliczaniu ojców Soboru, że na Soborze wielkich dyskusji o Tym, co jest Tobie, a co nie, Tłoki zresztą pisali słowniczek do pojęciowości Soborowej. Takeuchi też, jako współczesny [illegible] ojców wyjaśnia, że [illegible] ojcowie wyjaśniają się [illegible] ojcowie wyjaśniają się [illegible] Bułgakowa i Berdiajewa [illegible] Bułgakowa i Berdiajewa [illegible] zjawisk, zjawisk przyjmowanie jednostki jest nie przeciw, z którego wynosiła się [illegible] i wszechnicze [illegible] Sobór [illegible] nie to przyjęcie wszelkiej. Jego [illegible] przyjęcia jednostki nie wyjaśnia przez [illegible] Sobór, powiązań [illegible] i jego [illegible] jest [illegible] Sobór [illegible] przyjęcie [illegible] jest [illegible] i jego [illegible] przyjęcie

biologii mogły że ewolucji swój wpływ w wydaniu Karola Darwina (O pochodzeniu gatunków (1859)), od którego bezpośrednio zależy, który w myśl współczesnej czynności, był zależny.

W teorii ewolucji, w której wreszcie miał on wybitnego przedstawiciela zależy otrzymać dla pewnej istotności. Punkt główny tutaj bezpośrednio ewolucyjnej, punktu tutaj teorii zdobyw naukowego. Hypotezy ewolucyjnej głosi, że gatunki wśród istnieją się na wzajemnie, lecz powstają drogą ewolucyjnej się w wyniku wzajemnie form organizmów niższych, ~~z których wyższe, jeszcze wyższe, i tak dalej, aż do ostatnich gatunków~~. Teorię tę hypotezą tę ~~w jej~~ można wytłumaczyć ogólnie pewnej zmienności gatunków. Teorię tę ~~w jej~~ można wytłumaczyć ogólnie dwiema tezami, mianowicie, że gatunki wyżsi powstały się ewolucyjnie z gatunków niższych, i że dowodzi się tego ~~w~~ różnicy w strukturze, skupieniu, że należy uwzględnić w rozróżnieniu pomiędzy wyższymi gatunkami, dziś istniejącymi, ale których ostatnich bardzo późno z form ewolucyjnie wcześniejszych, nie mają rozróżnienia.

Teorię tę uważają, że ~~wyższe gatunki~~ istnieją organizmy (które mogą uważać) ~~mają~~, nie może należeć bardzo do ujęcia i że ostatecznie powinna zostać zdolność (oddzielenia od celu różnicy). Określenie to ~~ma~~ pozwala na to, że nie można ~~wyższe~~ ~~organizmy~~ należeć o tym, aby nie ~~wyższe~~ ~~organizmy~~ zostały ~~wyższe~~ ~~organizmy~~

Tych, przeto gdy wielki teoria barbarus pomieszanie form wszelki
nie ich samo dla siebie wyrazem pilnych prawie wyższego rozwoju, bez
pięknie realizowanie obrazu wielkiego. Najczęściej w obrębie danych
Sądzi znaczenie, że artystyczne ich jakby z tych wielkich ich zasad,
które artykuły prawie obrazu wielkiego i wpisują się wraz z innymi
organizmu. Nie można zdania artystyczne podlega ocenie czy nie, w
podług je jego formy, które zjawiają się w najwyższej fazie ich wielkie,
T.j. w treści [illegible] ich wyrażenia znaczenie do wyższego
sposobu życia. Forma artystyczna ich jest jego wyraz wielkiego czynności,
im bardziej pomnożą ich wielkości, t.zn. im lepiej ich przeżywa-
nie do tego wyższego sposobu życia, który ona zawsze z sobą jest wyraz
przeżywania do walce o byt. Poeci, pisarze, [illegible], obrazy malarzy
czyny, przynależące się do wielkiego życia wielkiego bytu wielkie, ich wielkie
czyny bezpośrednio nie zmierzają prowadzące do wiecznego jestestwa bytu
naszego. Takie utrwalenie obrazu opiera się zarazem na wielkości, że jest
realnie wielkiej wyrazem wielkości wiel przeżywania, tak ich czyny przynależące
się do wyższego życia przynależą się zarazem do wielkiego wielkiego
przeżywania. Bóg się [illegible] na wielkim wielkiego, jakoteż

Dot.
1915 36

wyraźnie, ~~w tomach~~ w recenzjach. W recenzjach
do encyklopedii filozoficznej Berkhama i Hilla. Panu Bóg
wie, że wiem niewiele wszystkich, jak że może wyniknąć z ency-
klopedii filozoficznej wiadomości wszelkie. Gdyż wiadomości przyczynek
się wtedy [illegible] wiadomości, tj. takie, które jednostka
nie wyczerpie dzięki encyklopedii lecz
(pomoże ze sobą jako wiadomości odkrywcze, bezpośrednie dobrowolne
wiadomości, tj. takiego, który wyciągnie dobrowolne
wiadomości jako wynik doświadczenia nie otrzymał, lecz uczy
gawiedzi. II
i w Bogu jest wszelkie przyczyny doświadczenia nas uczulić, uczyć
tj. wiary wewnętrzne, które jest czyste miłosierdzie i wspomnienie
stworzyć wrażliwość do przyjęć wszelkich, w wiarę odpowiedzialności
Abrama i wiarę wewnętrzną, która jednak w indywidualnych doświad-
czeniach wiadomości dalszej wiary się nie może potrzeby."

W całym tym pierwszy rozdziale, który wzorowany jest na Hobbesa
i Locke'a, więcej też o Berkhama, Hilla i Spencera chodzi o pisma niż
empiryczne rozumienie. Badanie empiryczne, które bardzo
empiryczne rozumienie cieszy.

przeciwieństwie, jak w wielkim miejscu w życiu, czy bolesnym, jak w śmierci, wszystkie te wydarzenia przyjęte Bożemu, czyli jego miłości, pokoju. Ten ze względu spełnienie czynności tego Bożego [illegible] i odbiorcy działania działalności moralnej, a celów działania [illegible] moralnego. Odniesienie jednych i drugich do wielkiego wyjścia dla wszystkich, z jakiej wynikają dane one- czyn czyn wyznaczonej wszystkim. Czy innym życia dane, jest wielkie moralny, czy innych moralny obowiązkami, czy innych obu, czy innych w inne cele, jakie obie bardzo bardziej. Bardzo wszystkie moje nas prawie jedno o tych drugich, z odmien- dzisiejszej ziemskiej płaszczyźnie. [illegible] dzieci wszystkie, czyje dobrowolne [illegible] o wielkich krzyże, czy o zwykłych przykre, o ojcu Bożym przyjaciół, moje przyjaciele, moje koniecznie. Przez moralne, wolny, inne to pierwsze przyjaciele, nie dobrzy z koniecznie, wolimy, że innych tamte. Że one wiem wielkim więcej radzi, z Bożego, z której one obowiązki z Bożego wolności, dzieckiem wolnej ich wszystkich. Jeszcze więcej charakterystyczne Bożego różnic moralny przyjaciół a moralności. Oto innym wszystko z dnia, jakie innych

empirizmu zakłamany in, nie widzę sobie z tego wyjścia, ~~skłamać się~~ i bogactwa
~~nie dzielą~~ bezpośrednie widzę przeżycia ich wewnętrzne skłamać.
Natomiast pewne wartości trzeba mieć, aby potem umieć porównać i rozumieć
je oraz przeżycia jednych dla innych rozumieć. I jeszcze drogą wa-
rianta wewnętrzną, bez odwołania się do doświadczenia, można je
wyłuskać i sformułować. Gorzej wartości w ostatecznej sprawie, ~~zasadzie~~
~~wartości~~, nie pewnej empirycznej, obawiam się wszelkiej ~~skłamać się~~ empirycznej
doświadczenia, chociażby ~~skłamać się~~ nie ~~nie dało~~ nie dało
nie przeczuć wyłuskać, że Rickert w nie się zawarł. Chyba nie
może być mowy bezpośrednio empirycznej, jak to czasami mówią wa-
lutki XVII i XVIII w., bez trzeba sukać dla niej innego określe-
nia. Bezpośrednie do przeżyć danych na drodze psychologicznej, do których należy
przystąpienie dla teorii poznania, pierwotnie na drodze dążyli wa-
runków warunkującej, czyli wtedy dochodzimy do "przedmiotu poznania".

Bezpośrednie dane nie rozwiązania etyczne o bycie, co jest dobrem
i ~~niepisz~~ nie wyjdzie żadnej nauki, dlatego można mówić i wyrazić wa-
runki na dobry przez jednego dobrej woli. Zdrowie, mienie, bogactwo, wolność,
wszystko (u nauczy Ricardo) w tej mierze dopiero jest dobrem jedno o tyle, o ile służy dobrej woli,
bez niej wszystko bezwzględnie złe może, zamienić się w zło. Dobrzeć ma wtedy, kiedy

Nie ~~idą~~ ~~stykają~~ idą ze środkiem dla jakiejkolwiek innej celi, bo tylko takie prowadzą drogi, bez których nie osiągnięcie skutku. Dobry wolny jest ten, który dąży jedynie według obowiązku.

Odróżnić należy pomiędzy ~~wartością~~ obowiązku i pomiędzy tem co skutkuje, czyli z motywów innych niż obowiązek, z motywów samolubnych, z pobudek do osiągnięcia jakiejś korzyści. Tylko otrzymanie z obowiązku jest moralne, nie jest ono jednak jasne nawet otrzymanie jasne z obowiązku, jeśli tylko jego motywem była pilna i żywa skłonność ku czynności. Związek z obowiązku nie ma zależności; ~~zależności~~

w tem, co czynić chcemy nigdy, lecz w tem samem, ie ~~jest~~ wynika z obowiązku, i wtedy jego posłuszeństwo niezawisłe, chociaż nawet nie osiągnęło żadnego celu. Gdy jest oderwany od obowiązku 1°) pobudki, jakby mamy mieć z działania z pewnością skutku, 2°) wszelki cel możliwy, to działanie z przekonaniem zniknąć, a pozostaje tylko wola, nie bezwarunkowe dla otrzymania celu nie potrzebna, ~~jest~~ ~~jest~~ jest tylko ta sama, ie ~~jest~~ wynika z przekonania prawa. Jedynie godność z ~~stanowienia~~ stanowienia, ~~jest~~ jest to wola o wartości moralnej samej; a cóż celem czynem dobry wolny, niezależne jest 1°) od skutecznego prawa, jakie może mieć jedynie

istnieje rozumne, czy ~~zgodnie z~~ wyjaśnienie z wielkiej skromności i ~~dobrej~~ wolności, stanowisko istoty obowiązku.

Jedynym źródłem moralnego jest przyporządkowanie obowiązku, do jego przyporządkowanie według przekonania prawa. Życie [nie] rozumie [słowo], jakie jest to prawo, które ma wiązanie [się] z wyjaśnieniem wielkiej skromności i celów obowiązku, wreszcie [z] [wyjaśnienie] moralnego stanu rozumienia. Takiemu prawu [jest] formalnemu [jest] następujące: „Czyń zawsze tak, abyś mógł chcieć, [aby] zasada, według której postępujesz [stała się] powszechnie obowiązującym." Innymi słowy, wyjaśnienie wielkiej obowiązku [polega], [stanowisko istoty] moralnej, ~~w sformułowaniu prawa moralnego~~ wyraża się w tej [formule] prawa moralnego, że jest ono ~~jedynie dla~~ powszechnie, [podobnie dla] wszystkich istot rozumnych.

Jak widzimy wreszcie [istotę] tej [rzeczy] obowiązku [polega] [na] pojęciu i sformułowaniu prawa moralnego. Pozostaje jednak do rozstrzygnięcia [pytanie], jak to się dzieje, że prawo moralne obowiązuje? Wiemy [już], że prawo moralne nie [jest] z doświadczenia pochodzącego, [tak] [jak] [np.] [dzieje] [się] [czynności] [ze] [ciała] [fizycznego]. Wiemy [też], że wola ludzka nie [może] [żadnej] [się] z [prawem] moralnym, [lecz] [jest] [rozumna].

do mówcy. Słuchacz też odbiorca ma wolę krytyczną i odróżnia przekaz decyzje od swoich uczuciowych, które wyłączone na ten moment, formuły wolicjonalne też kontrolowane.

Wielkie mistrzowie dzielili na hierarchizujące i kierujące. Inne rzeczy hierarchizują wskazują pewne porządkowanie jako środek dla zamierzonego celu, mistrzowie kierujący wskazują porządkowanie dla tego samego. Inni mówcy hierarchizują nie mówią pewnie sobie natomiast: jeżeli chcesz tego a tego, postępuj tak a tak. Inni mówcy kierują nie mówią innego mówcy, wskazują wyraźnie: Tak czyń. Inni mówcy hierarchizują się albo przeciwstawiają ogólnie, gdy podają środki dla osiągnięcia takiego a innego celu, albo przeciwstawiają celów dla siebie, albo rzekomo rozróżniają, gdy rzeczywiście dążą do celu najpierwszego, ogólnego innych mówców, potrafią też osiągnąć niezależnie. Inni mówcy kierują jeden wskazują wyraźnie, tylko on wskazuje pewnie i bezwarunkowo. Inni mówcy hierarchizują tak się mówią: kto chce celu, ten chce takich środków odpowiednich do tego celu; Ktoś chce pójść tego celu musi w sobie wzbudzić chcenie środków dla tego celu wreszcie. Inni mówcy hierarchizują te rzeczy systemu wzbudzającego i dzielą tam obowią-

Ps dalej, bo dwa cele osiągnąć. Pierwszy imperatywy Księgowy zawsze
analizujący
sądem ~~wyrażający~~ o piśmie, przyczyni z pisma, bez odwołania się do treści
z którego wynikało zasada postępowania. Drugiego imperatywy
~~wyrażający się w jego pojęciu dobrej woli z przybliżeniem prawa~~ Księgowy
podstawowego roli prawa wewnętrznego. Ponieważ wola ludzka nie jest
samowolna
(dobra, t.w. nie wynika z czystej woli, by zawsze przestrzegała reguły prawa, ona
przyjęcie ~~celu~~ przyjęcia dobrej woli z czystego prawa nie jest przyjęciem
arbitralnym, lecz wynikającym. Imperatywy Księgowy ~~przyjęcie~~
zawsze
dyktujące przyjęcie czystej dobrej woli z czystego prawa, czyli jako wynik
wiedzy jest wynikającym celem z prawa. Pewność powinna pisma,
czego przykład w tym, aby takie ~~przyjęcie~~ było możliwe, było innemu celowi,
~~jest to ~~dopiero~~~~ a umiejętność jasne umiejętności, aby wreszcie całości, w piśmie
wyraźnie imperatywy Księgowy obowiązuje. Oto dwa istotne czynniki nie-
~~które~~ imperatywy Księgowego.

48. 1/3. Pierwszy najistotniejszy, opierający się na tym, że imperatywy Księgowy wyklucza
wielkie cele, którym wola, dążąca do osiągnięcia imperatywu, będzie pod-
Księgowy
porządkowana. Imperatywy wskazuje woli samo postępowanie jako cel bezwzględ-
wiązanie
ny, t.w. jedynego celem postępowania wykonanego przez imperatywy dotyczą-
cy jej uczynienie woli dobrej czyli godnej jedynie przez wewnętrzne.

Ps dobrej woli, nie odpowiadającej jedynie celom wyższym, a wreszcie za-

mogą być wyjątkami całemi, ~~które~~ które należy tutaj zakreślić
mianowicie Kanu istoty cudownościowe. Pierwsze mian natomiast,
niebezpieczne są te, aby mania była powstrzymać natury imperatywy Kate-
gorycznego nie uwalniamie się od wielkich dzieł i potęgi, które-
go wykonywanie tej istoty cudownościowe, ~~tego~~ aby tedy, filozoficz-
nie celowe ~~zobowiązuje~~ postępowanie człowieka. Tedy. Kant egzystencje.

Skąpi rozumem niebędzie dlatego, by mógł obowiązywać uniwersalny
sprzeczność woli. Gdy który dzieła woli wyższego mianowicie,
gatunku jaśni nadmiaru na zasadzie, mocy pozycji religii lub państwa,
ten nie działa autonomicznie, lecz heteronomicznie. Oto jasno
które mają autonomicznie, lecz heteronomicznie nie ich myśl mi-
pewnością Kategoryczną, obowiązuje ono bowiem nie bezwarunko-
wo nie tylko mocą, lecz wyłącznie mianowicie praktyczny i
zasadzie, nikt praktyczne w oparciu tego imperatywu. Tylko mocą,
które jasno obowiązuje imperatywy, tam które nadaje jasno mocą obowiązu-
jącą, czyli jasno autonomicznie obowiązywać mocą jasno ona
ją, nie dla innej osoby, lub mianowicie i nie zasadzie. Tylko takie
prawo jasno mocą wolne imperatywy Kategoryczny.

Tak więc obie te dążności wszystkich cnót moralnych: chcieć, żądzić, by ~~coś~~ zbawić, czyli istnieć odpowiednio, nie być odpowiednim innym celom, różnym od innej samej, czyli by być celem samym dla siebie, i dążyć żądzić zwierzchności woli, czyli by nie odkazać ona żadnym wskazom, wyrażonym nie z samej siebie woli, obie te własności przedstawiają w ogólnym oświetleniu swój podstawowy: postępowanie wszelkim, jak jedność postępowanie wierzenie a wielkiej wszystkich: ~~pełnienie~~ pełnienie, a ~~pełnienie~~ wyjście wszystkich zbawienia, wyrażające się z wiadomością ~~pełnienie~~ pełnienie. Ale to wierzenie się ~~wszystkich~~ wszystkich i ~~pełnienie~~ pełnienie z wszystkich wszystko samej woli, abychmy ją jej inne wyżej, wyżej, pojęcie, ta autonomia woli, nadająca sobie prawa, wyraża wyższe jedne jakiego warunku wyższego - zbawienia woli. Wbrew takiej nie wyjściowej z siebie ~~pełnienie~~ ewolucyjnej, tej bowiem wszelko odpada postawa wyjściowa. A jednakże musimy ją wyjść jako wszystko, ~~zbawienie~~ by ~~zbawienie~~ ~~zbawienie~~ ich ona condicio sine qua non istnienia wszystkich. Tak więc istnienie zbawienia ich woli wyjściowej wobec, wyraża woli się ich sobie essendi moral-

wości.

Tutaj widzę się jak cały kontrast z jego teorią poznania. Poznanie

przedstawia jako jakby z ~~przeciwległego~~ brzegu, (a nie) formy

poznania widzi empirycznego. Wobec nich, pełnym ~~wyłączenia~~

~~się z realności~~ wierzenia od wszelkich innych empirycznych, niewątpliwie

konkretnych rzeczy empirycznych. Jest ono przez siebie istniejącym

tzw. przedmiotowego widzi empirycznego, w którym w widzi mamy całego siebie,

wartościowego poznania. Idź wracamy powrót teoretycznej, odwracamy,

że ideały widzi w innym postępowaniu, jednakże czyli przeszli nas do

przyjęcia trzeciego jako wartościowego zasadniczo, w widzi innej ~~empirycznej~~,

aby oraz istotę wartości. Jako istotę postaci odmienności, które

do wszystkiego ortodoksyjnego przez ~~przez~~ wartości w widzi empirycznego,

jako istotę rozumie, chociażby ~~nakaz z obowiązku~~ wartości, ~~do tego w nich~~

~~pewnego wartości~~, wartościowanie, ~~wobec~~ wartości w widzi mamy całego

w tobie, wyrażamy się w tych formach, w których wypowiadają nas inne ~~wyższe~~

poznanie.

Wil. 24/II 36.

Powiemy więc wyżej, że wartości etyczne w ich nowym historycznym, a tym bardziej przyszłym więcej mogą ich współdziałanie wyjaśnienia nam. Zapytajmy mianowicie, jakie z tych wielorakich rozwiązań przyjmiemy za najbliższe i jak je uzasadnimy.

Jak powiedzieliśmy etyka stawia jako swój bezpośredni przedmiot, jakoś nie oddzielony, tylko tych jej wartości, które kiedyś odgrywały przykład imperatywu kategorycznego, a mianowicie te wartości bezwzględne, to znaczy odpowiednie, które jej zwolennicy uważali, czy nie ~~tylko~~ niektóre lub bezwzględne i które posiadają egzystencję realną jako takie lub nie. Oto ~~to~~ co te jej ostatnie przedmiotowe pisze z dziedziny wartości za wartościowe nie te jakiejś mianowicie uważa za inne, aby potem wartości oceniać. Według indywidualnego odczucia można dzisiaj nazwać tylko określone osobniki, według uniwersalnego przedmiotu odczucia ogólnego jej grupy, wiarek rasowy lub epoki, wreszcie, wreszcie, ludzkości. Indywidualnie jej albo egoistycznie albo altruistycznie, zależnie od tego, czy za podstawę oceny etycznej uważa

stanowisk antycznych w takiej ostrej, ujęte do innych nie-
zgodnych. Zamiast ogólnie mówić o takie terminie ogólnie, dla odróż-
nienia od ogólnego w znaczeniu ogólnego, w którym ogólne ogól-
nie nieprzerwanego stanowiło przeciwieństwo ciągłości. Platon-
izm rozróżnia wiele odmian, ale jest formą ujęcia ideowego; mówi
się często o uniwersalizmie społecznym, politycznym, artystycznym i hu-
manistycznym czy personalnym, obejmującym całą moralność, wszystkie
jej uniwersalne wartości i orientuje postać. ~~Ideał~~ Różnych wielu
tymi pierwiastkami może formy znajdzie. Można odróżnić za-
sadę ogólnie; ideałem, można też zjednoczyć z jednym pojęciem róż-
ne odcienie uniwersalizmu. Istnieją ~~inne~~ również teorie ciągłe, które
godzą ze sobą indywidualne i uniwersalne, można ciągłe znaczenie
pojęć ogólnych, pojęcia dla pewnego indywiduum,
jak też antynomiami różnego pewnych grup społecznych.

Obu Richardi wyróżnia linii w historii rozwojowej. Sokrates, Platon, Epi-
kur jej indywidualistami. Platon, ~~wprowadza~~ wprowadza różnicowanie
pomiędzy światem dla realizacji idei dobra, skłania się do uniwersalizmu

utylitaryzmu, porządkowanie jednostek nie być bowiem regulowane na stałe państwo. Arystoteles za innego różnorodne poglądy, państwo w bowiem wprowadzić ustawodawca za ideały ogólnemu, zwracał jednak uwagę, że celem państwa jest wyższe (szczęście obywateli) cnotliwego, a więc pomyślne jednostki. Jednostkowienie Augustyn i Epikura był egoistycznego, czyli bierności ignorancji z obowiązkami, widząc we wszelkiej władzy dzieło złego wiary cel natury. Podobnie czyli dowodzenie ignorancji z obowiązkami, gdyż uważa obowiązki względem siebie samego za wyższe z obowiązkami względem innych ludzi, powołał jest ona jej uniwersalistyczną, wyższą pełną medytacji moralnego porządkowania formy egoizmu Kościoła i Państwa.

W ciągu wielowiekowej wyższości egoizmu bierności i indywidualizmu i uniwersalizmu. Hobbes jest egoistą, Cumberland i dalsze ignorancji względem indywidualizmu i uniwersalizmu. Smith jest wyznawcą altruizmu. Kant jest indywidualistą ~~egoizmu egoizmu i typu~~ ~~Hobbes, ale bliski altruizmu Hobbesowi egoizmu pozytywnie i jednostronnie do~~ ~~szkoły Richardsa~~ ignorancji z wyższe egoizmu, altruizmu i uniwersalizmu ~~harmonijnie~~ pozytywny.

dwojem zapatrywaniem, które również w starożytności było bardzo rozwinięte, jest zapatrywanie źródeł moralności. Odwrócić to zapatrywanie znaczy stanowisko. Przede wszystkim na heteronomiczne twierdzi, że stosunek ten i ów, stanowiące podstawę oceny czynności, polecenia od zwierzchności, władzy, wyższej czy niższej, że jest heteronomiczne różnie się heteronomiczne twierdzi, że różnica ta tkwi w samej naturze rzeczy działaniami, że istnieje φύσει.

Pogląd heteronomiczny na źródło moralności jest przeciwieństwem autonomicznego. Religia, mianowicie ta dla uncywilizowanego myślenia ludzkiego wiele, które pewne czynności za wskazane jako dobre, inne zakazane. Tak etyka heteronomiczna, jak widzieliśmy, chrześcijańska jest przeciwieństwem filozofii greckiej. Dopiero w okresie nowożytnym pewne wyjątkowe zjawiska, wydarzenia się wpływ dawniejszych na ten sposób patrzenia na rzeczy, a z tą chwilą pojawiły się zasadnicze przeciwieństwa. Jedni podnieśli istnienie Boga, wolność, że religia i prawo, cnota, to nie są obce nowe myśli za nadprzyrodzone, inni, że człowiek sam musi sobie stworzyć prawo moralne. Lecz od tego powstania nie tylko był w starożytności

sceptycyzmu ciągnęły, do wyrzeczenia wielkiej wyżej różnej wiedzy
Sokratesa i Platona, a widzieliśmy u Archelaosa. Albowiem od biwalencji,
ze Sokratesa do stoicyzmu jedynie dążyć, i wiedzę do przekonania, że wiedza
ta wyżej wiemy nasz stanowisko i że może być przez dostatecznie uzasadnione.
Stoi do stoicyzmu wiodącej wiedzy wyraźnie dążyć do
przejścia od etyki heteronomicznej do etyki autonomicznej, jakie widzieliśmy
u Platona Sokratesa. Sokrates w naukowej stopie przeciwstawił się stanowisku
nie przez brak i przez pewność, gdyż dowodzenie podkreślił się,
przeciwstawił heteronomiczne widzenie wiedzy. Jednakże wiedza
jego nauki polega na tem, że sprowadza cnotę do wiedzy, wiedzę zaś do
pewnej cechy rzeczy, a tem samem cnotę, która wiedzę
wiedzy i istnienia, w przeciwieństwie do stoicyzmu, który opowiedział się wyłącznie
i przeciwnie, że stwierdzenie wiedzy wiedzy, które opowiedział, że na-
Przy wyrażeniu się wiedzy Sokratesa z wiedzy nie istnieje, autono-
miczne się wiedzenie się istnienia tego pewnej wiedzy, a nie heteronomicznego, które
wyjaśnia.

Wielce wiedzy przejść stanowisko heteronomiczne wiedzy etyki Platona,
przeciw wiedzy wyraźnie wyraźnie zapoczątkowanie autonomiczne. Ale Platon
terminy heteronomii i autonomii wiedzy otwartego zagadnienia,

Różny jest miarodajność sądów moralnych, bez względu na różnicę
moralnego, lub fundamentów moralności.

Jako trzecie z kolei zajmiemy się tym sądem zagadnieniem fundamentu moralności, które dotyczy tego, jakie przesłanki uzasadniają do-
stępowanie czynności dobrej. I znów dzielimy mamy przed sobą
ri: intellektualnej czynny, czynności refleksyjnej, i czynności emocjonalnej. Pierwszy świadczy, że
w przypadku postępowania czynność dobrego sądu musi rozumieć,
refleksji, zastanowienie się, oznaczać obowiązek, drugi, że musimy wtedy i wtedy
przesłanki postępowania przez wzgląd, świadczy, że celu mamy, gdy
postępujemy moralnie. Różnej musiała podstawa. Jak nie stan-
mej wspomnianej czynności moralnych postępowania tylko jest czynność przy-
dobrej, nie czynny, czynnego musiała mieć na dobrej woli,
gdy do samej czynny moralnych postępowania dotyczy się sama ocena
tylko moralna. Jeśli mamy chcieć mamy o czynności zjawisk czynności,
które tylko mogą mieć znaczenie moralne ich przesłanki, tj. wiedzy
moralnej jakiejkolwiek czynności, to zajmiemy się czynnością drugiego
typu, której rozstrzygnięć może mieć o tyle tylko znaczenie dla
czynności, o ile dotyczy jakiejś postępowania dobrego oceny moralnej.

z konieczności wiedzy do celów czyli mamy do czynienia tylko wiedzy, gdy postępowanie wybiera, które pobudki są pod względem moralnym wyrażone, a które należy uznać niemoralne. Pobudka w znaczeniu moralnego wartości postanowienia, nie jest czystością jego myśli, ale tylko pewną myślą jej myślą. Na czystość myślą przeciwieństwa odróżnia się jedynie przez pobudki czynności niższe, tzw. zmysłowe przyjemne, które obejmujemy nazwą skłonności w szerokim znaczeniu przeciwieństwa. Na ogół jednak nie znaczenie bliższe, co należy do świadomości. Obrazy czynności wyobrażenie nie inne, od wyższego dostępnego natężenia, nie zawsze, tak jak czynności moralne, które pod względem wyższej wyższej: Pomiędzy nie jest cel postępowania rozumiemy otoczenie tego postępowania, środek i cel, przy nie z którym środek zazwyczaj nie jest jest cały, jest dany w świadomości. A pomiędzy nie zostawieniem się nie jest celem, tylko od pomiędzy nie cel, środek i cel nie jest pobudka, t.j. świadomość postanowienia. Obie znaczenia mogą wielokrotnie czynności a czyli znaczenia bliższe obiekcje, czy wyrażenie pobudki

przyjmowania za wzory intelektualnej, czy emocjonalnej.

W starożytnej filozofii panuje z góry intelektualizm. Według Sokratesa jest wiedza, która nakazuje i powstrzymuje wszystkie czyny. Na tym samym stanowisku stoją Platon i Arystoteles. Tylko rozum, jako najwyższa władza umysłowa wydaje rozkazy o tym, jakie emocje mają powstawać. Dlatego też cnoty wyższe są wiedzą. Tak samo uważają się w nowej filozofii: Spinozy. Descartes i wielu innych. Wola, która wydaje rozkazy, i wyobraźnia, wprowadzają jej wyniki do życia, to władze duszy, wyróżniane przez intelektualistów jako czynne. Nie mają one wcale własnej treści, lecz tylko ją przyjmują. Dopiero Hobbes przywrócił wolę do należnej jej roli. Według Kartezjusza i Spinozy, wola jest tylko zdolnością potwierdzania i zaprzeczania, przyjmowania myśli wrodzonych czy nabytych z wyższej władzy, z bóstwa czy rozumowania. Tak samo też uważają Cudworth i inni moraliści apriorystyczni czy racjonalistyczni. Za pośrednictwem pietyzmu, Wolffa i wczesnego Kanta, Schiller, który się tak intelektualistycznie o tym wyraził, że tylko ktoś Mongolizmu rozumowanie może nas o tym przekonać, czy dane postępowanie odbiega od naszych przekonań.

Wszystkie określenia „intellektualizmu" nie wyczerpują istoty, według której osobliwą postawami istnienie dokładnie może być wyjaśnione jedynie wtedy na naszej istocie, dlatego rozumowo, z wyłączeniem wszelkiego wpływania, bezpośrednio ze spełnienia obowiązku. Stanie naszego umysłu wtedy wszystkie przeżywanie, które jedynie pobudza jest bezpośrednie wewnętrzne wrażenie, a wyłączenie na które wtedy jakie pobudki wszelkie przeżycie bezwarunkowe. Jeżeli natomiast skłoni je wtedy wtedy od obcych sobie osobliwie, dlatego wszelkiej wyjątkowej istoty istnienia istnienia istnienia

epistemologii, gdy Kant przeprowadził w odniesieniu do poznania zmysłowego, ale na gruncie przyrodniczej wiedzy o człowieku. Przyniosły one w tej części pełny sceptycyzm empiryzmu XVIII-w. Ethikę empirystyczną jest ethika Shaftesbury'ego, który uważa, że potrzebne jest jego przeżywanie się obecności, a moralność polega na harmonii afektów i dążeń egoistycznych i społecznych. Podobnie Hutcheson uważa, że [illegible] poznanie moralne jest bezinteresowną percepcją dla innych ludzkich, a rozum może ingerować dopiero, o ile jest nam potrzebny w sprawach praktycznych. Hume, [illegible] Smith, Bentham, Mill, Sidgwick, Spencer, Sidgwick, Stuart Schopenhauer jest bardzo wyraźnym przedstawicielem etyki naturalistycznej, mianowicie tych on, że jedyną podstawą postępowania moralnego jest [illegible] litość. 29/III 36.

Nietzsche (4) zaprzeczenie, jakie istnieje w wyrażeniu, jest zupełnie nie [illegible] etycznego: jakie znaczenie [illegible] poznawanie etyczne [illegible]. Zagadnienie to rozwiązuje on [illegible] treści [illegible] poznawczym etycznego, [illegible] uzasadnieniem jego [illegible].

W ujęciu Arystotelesa Arystotelesowskiego rozróżniamy dwa rozumienia: stanowisko teleologiczne (τέλος) i stanowisko nomiczne (nomologiczne, νόμος) Każdy z nich rozumienia teleologicznego, ten wyjaśnia fakty przy użyciu i odniesieniu do celu życia i działania wolnego i ujęci rzeczy według pewnego porządku wartości, ale wartości te, ale odpowiadają temu celowi. Wolność stanowiska nomicznego stanowi fakty według ich (ustawy) i ujęcia rzeczy według pewnego porządku wartości te, ale odpowiadają tej zasadzie. (zależność od tego, jakie stanowisko przyjęcie celu postępowania)

Teleologizm jest z tego bardzo rozpowszechniony. Dzielimy teleologizm według na subiektywizm i obiektywizm. Subiektywizm uznaje cel postępowania w postępie konkretnego stanu tamtej podmiotu działającego. Jest to z reguły jakiś stan uczuciowy. Obiektywizm uznaje cel w przedmiocie świadomości. Przykładem tego jest nauka Arystotelesa. Wszystkie nasze czyny mają na celu szczęście, ale nie na podstawie wyboru, decyzji i czynu. Szczęście z tego rozróżnienia istnieje nie w ciągu chwili, ale w całym życiu.

Ale nie wszystkie nauki przyjmują jednolity pogląd. Czasem w jednej nauce między nauczaniami te wyjątki na ich uzasadnienie i stanowisko. Hedonizm stanowi wyjątek nomiczne, pomiędzy do nich należy.

eudajmonizm uczniowski różnie nacisk na użyteczność ucznia [illegible]
i upatruje cel moralnego postępowania w dobyciu drugiego zachowaniu, rozu-
mieniu (Bergmann [illegible] Natorp i eudajmonizm). Natomiast w tym sen-
sie, jak go określiliśmy wyżej mamy u Platona, u Arystotelesa
i Arystypa. Dobrze go widzimy ciągi materialistyczne
treści życia. Odróżniamy eudajmonizm ich względem ogólnemu pozna-
wczemu. W życiu również wyróżnić eudajmonizm po rozróż-
ny w sposób całkiem wyraźny w [illegible]. Arystoteles mówił, że wszelkie
nie może być mowy szczęściu, że można jest wówczas celem naszego
postępowania. Eudajmonizmu był Epikurejczyk. Eudajmonizmu jest
[illegible] chrześcijańskim, obecnie nieba w naszych dobrego postępowania.
~~Eudajmonizm chrześcijański~~ ~~nadprzyrodzone~~ Chrześcijanin nie da się
pogodzić z hasłami (uniwersalizm) ucznia, zawsze to, jak i ona-
ga, że mówi o ucznia by mówić; uczniem, by mówić
że mówił w cel postępowania ogólnego, stanowi teoretyczny pogląd
Objektywizm. Objektywizm formułuje cele moralne, niezależnie
od ucznia mającego; uczniego. Jego zadaniem jest celów uczyć
w objektywizmie rozumie formy. Jest natomiast perfekcjonizm cel
postępowania ogólnego z doskonaleniem się. To doskonaleniu się moje dela-

ność np. w dążeniu do realizacji jakiegoś zawodu zainteresowania/ energetyczne/, albo na opanowaniu ciała oraz skłonności (uczciwość) i tp. +

50. 5/3. W bliskim związku z perfekcjonizmem pozostaje ewolucjonizm (w zachowaniu i dążeniu) oraz tendencja do ujednolicenia (uproszczenia) wartości wyższych, wprowadzenia cel ostatecznych w hierarchię celów.

W ewolucjonizmie tym chodzi o to, aby wszystkie cele podporządkować jednemu celowi, uchronić celowość działania przed rozbiciem i dezintegracją, a to jednak tylko cele ogólne, które celom mniej ogólnym dają podstawę i wyjaśnienie swego istnienia. Celowość poszczególnych celów ogólnych, zwłaszcza najwyższych, wymaga pewnej hierarchii. Cele te dzielą się na cele ostateczne, które same w sobie mają wartość, i cele pośrednie, które mają wartość tylko ze względu na cele ostateczne, do których prowadzą. Cele te dzielą się na cele ogólne i szczegółowe. Ogólne cele ostateczne, jak np. dobro, piękno, prawda, szczęście, miłość, wolność, sprawiedliwość, mają charakter wartości absolutnych, nie podlegających względom. Cele te dzielą się na cele ogólne i szczegółowe. Ogólne cele ostateczne, jak np. dobro, piękno, prawda, szczęście, miłość, wolność, sprawiedliwość, mają charakter wartości absolutnych, nie podlegających względom.

Wśród celów pośrednich wyróżnić można cele ogólne i szczegółowe. Cele ogólne pośrednie, jak np. wykształcenie, zdrowie, bogactwo, mają charakter wartości względnych, podlegających względom. Cele szczegółowe pośrednie, jak np. nauka języka, gra na fortepianie, jazda na rowerze, mają charakter wartości względnych, podlegających względom.

Wśród celów ogólnych

[illegible] jest [illegible] [illegible] [illegible]

treścią jego ich umysłów pisarzy zostały ściśnięte; i nazwiemy ogólną

wartością poszczególnych zalet ich, ich stosunek ich wzajemny.

Kiedyż uważamy nie wyraźnie bądź w pełni formalnie

bliższej, bądź w pełni wartościowej, według jego, ich wartości wzajemnej

wzajemnej ich wartości ~~wzajemnej~~ celu artystycznego. Kiedyż

uważamy w pełni formalnie wzajemnie ciągłe kanonu, gdy sama

zgodność z innymi ~~wzajemnie~~ ~~wzajemnie~~ ~~wzajemnie~~

V Trzecie zarzuca formalizowanie, jak najczęściej wszelkiego
czynu zwraca uwagę się być na wartość szczególnie ciężkie,
uważa; zarzucił ciężko Kantowi, bycie się na wartość wartości
ubocznych; tak np. Clarke i Collins krzywdy ~~np.~~ że wartość ciężkie
do x można nie różne od wartości bezpośrednich.

uzupełnione jednym z tych sposobów, że samo pojęcie użyteczności lub wartościowe celowo. W systemach teleologicznych użyteczności jest ono [jego wartościowym] stanowiskiem, które nie zajmuje miejsca w Kantyzmie mogłoby być ono; w systemach normatywnych wartościowych jest różnie różnie, że nie można ich z nim porównywać mi wartościowania obiektu, lecz wartości; a przedmiotu [jakiś] dobra obiektu porządkowanie pod wartość, gdy zgodność jego wartości. Wyborcze, wyraźny wszystkie takiego wartościowania [pomoc] mieszczą w Kobbem, wypełnianiu obiekt, że wartości jego wartości, które wskazuje, [jaki] obiekt [dobra wartościowego] a nie, celem nie wartości samych jest wartościowanie obiektu, oddzielnie [bezpośredniego] [V] [+] jego.

5/1. Jeśli wprowadzam dwupodział wartościowania, dążyłem podstawowy aspekt, jest wartościowe wartościowania Bożyczego; jeśli jest dwój podział Bożyczego. Według jednych dwój taki jest wiarygodny, albo- wiem pewnikowy Bożyczego jest empiria; wartościowo takie z jednych Cardorth, Clarke i Wallaston. Ale takie ~~i Kobbem byłby empiria,~~ ~~że Aby jest Thomasius, co pojęcia~~. wiary i w odniesieniu Kobbem i innych wolnościowy wyraźny wszystkiego. Ale nich wyjątek różnica

między sobą a stanowi bowiem pewną pośrednią instancję, pewną
inicjującą, która pewne wyniki dla możliwości krytycznego oglądu.
Według innych koncepcji istnieją wartości, które mogą albo apriorycznie
a/albo empirycznie. Jak rozróżnienie albo aprioryczne czyny się się
pomiędzy rozróżnieniem empirycznym sprzeczności. z odróżnieniem
zwłaszcza apriorycznej i empirycznej istnieją odróżnienie między
zalety i wartości. Znaczenie pewnej etyki zależy rozumienie
się etyki zależy od religijnego wyglądu na świat, pewnej jednak etyki
zależności bez nauki, rozumienie pewnej etyki zależy wielkiej etyki,
która wartości nie konstytuuje na podstawie zależności empirycznych i innych
wartości, a wręcz odwrotnie. Tylko etyki będzie etyka wartości, nie
wartości. Jak wartościowania przeciwnie tylko podstawy. Z po-
Tymczasem tylko aprioryczne wartościowania rozróżnienie pewnej etyki wartości
wartości: 3) Rozumek etyki apriorycznej i wartości, 3) Rozumek
etyki apriorycznej zależnej 3) Rozumek etyki empirycznej wartości
i 4) Rozumek etyki empirycznej zależnej. ~~z apriorycznych~~ Rozróżnienie.
Tymczasem rozumienie etyki apriorycznej wartości jest zgodne Kanta,

do Kierunku ciągłej wymiernej zależnej wielkiej ciągłej Riemanna, ciągłej stałej i wielkiej w sensie wymiernym, różnych nie zależnie; ciągłej empirycznej wielkości jest jednoznaczność wielkości, ~~[illegible]~~ o ilości wielkości empirycznych, gdy- by ~~[illegible]~~ (wielkości) ciągłe ~~[illegible]~~ (wielkości) ciągłe, ~~[illegible]~~ ciągłej rozległości, ~~[illegible]~~ wymagające badań wielkości ani od psychologii, ani od socjologii itd.; badać je można oddzielnie jednakże w przemianach, jak to widzieliśmy, zgodnie ciągłej empirycznej wielkości, że przekształcenie ~~[illegible]~~ wielkości ciągłe ~~[illegible]~~ będące pewnych pewnych wielkości przekształceniami przekształcenia, bądź to- przekształceniami itp.; wreszcie jego wielkie znaczenie ciągłej empirycznej w zwykłym rozumieniu ciągłej relacji, topologicznej (Hahn) teorii grupowej (w Francji) itd. (Dü. 21/3 36.)

+ W związku z zagadnieniem (dotyczącym ciągłego pomiaru wielkości) wielkości ciągłej, t.j. tej, której ciągłej klasy, bez względu na to, czy mamy tu wspólnej, czy przeciętnej lub wielopłaszczyznowej wielkości ciągłej, z której powstał-

uczuć przyjemnych aprobujących lub dezaprobujących postępowanie własne lub cudze. Różnią się co do jej istoty dwie koncepcje: a) koncepcja jej wiedzy, b) koncepcja jej podniecenia. Co do jej istoty ~~Bierwacki~~ Bain (wbrew generalnemu) twierdzi, że istnieje specyficzne, irracjonalne uczucie tudzież oceny (empirycznej, uczuciowej); ~~Bierwacki~~ Shaftesbury uważa je za bezpośrednie uczucie bądź do uczuć pomocnych (Sokrates), bądź do jakiejś pewnej cnoty (Shaftesbury). ~~Bierwacki~~ Bierwacki uważa je za bezpośrednie uczucie czynności, ~~tożsamości~~ tożsamości cnoty z uczuciem, zwłaszcza bezpośrednie lub wyjątkowe. Pogląd przeciwny tej istocie i pewnie nazywany bywa intelektualnym, ~~tudzież~~ ~~tudzież~~ ~~tudzież~~

Herberta Spencera. Według tego kierunku zdolność oceny etycznej rozwinęła się równolegle z rozwojem ludzkości; jest więc filogenetycznie, czyli w rozwoju rodzaju ludzkiego nabyta, ontogenetycznie zaś t. zw. w rozwoju indywidualnym, wrodzona. Od tego ewolucjonizmu etycznego pochodzenia ~~zdolności~~ oceny etycznej należy odróżnić ~~to znaczenie terminu~~ ewolucjonizm w tem znaczeniu, w którem używamy tego terminu jako nazwy dla etyki empirycznej zależnej, uzasadniającej kryterjum etyczne na podstawie teorji ewolucji; etyka Spencera jest więc w obydwóch znaczeniach ewolucjonistyczną.

Dalszem zagadnieniem, które występuje w rozważaniach etycznych, jest zagadnienie waloru kryterjum etycznego. Chodzi w niem o to, czy etyka naukowa może formułować i uzasadniać kryterja etyczne ważne dla wszystkich czasów i miejsc, bez względu na jakiekolwiek okoliczności i warunki, czy też każde kryterjum ma tylko walor ograniczony, uwarunkowany, względny. ~~Wyznawców~~ zwolenników pierwszego poglądu nazywamy absolutystami etycznymi, ~~[illegible]~~ zwolenników drugiego nazywają się relatywistami, tak jak zwolenników analogicznych kierunków dotyczących ~~[illegible]~~ prawdziwości sądów w zakresie epistemologji. Absolutyzm etyczny związany ~~[illegible]~~ bywa z intuicjonizmem lub aprioryzmem, ~~[illegible] zagadnienia w~~ relatywizm natomiast zaś z empiryzmem

z natury zagadnienia wszechwładza Ustrojodawcy cywilnego. Zwolennicy absolutyzmu (Filmer, Bossuet, Hobbes, Haller, Bonald, Stahl, Rehberg, Haller) w bardzo wyraźnej postaci jest Hobbes.

Następnie zapatrywanie jest zgodnie przeciwne ocenie cywilnej: O ocenie mianowicie orzeka Ustrojodawca cywilne i ocena cywilna, ze jest zdrowa lub chora. Tak głosi istniejąca [illegible] Ustawa 1.) Ustrojodawca i ocena orzeczą porozumieniu się między sobą, Ustawa Ustrojodawca cywilne i [illegible] ocena cywilna, [illegible] Ustrojodawca jest [illegible]. 2) Ustrojodawca i ocena [illegible] zgodnie, [illegible] 3.) Ustrojodawca i ocena [illegible] chorobliwie oddziaływują się w przeciwieństwie. Do Ustawodawcy jego należą [illegible] cywilne, które [illegible] do [illegible] [illegible] do [illegible] [illegible] [illegible]

albowiem znaki mówią się nie o, co oznaczają charakterem.
Te znaki mówią o tych obiektach, o których mówią.

Z takiej mowy wynika zagadnienie takiej oceny czynu: Czy czyn
tylko oczyszcza (dla których oczyszczenie też niekoniecznie
wymienia się) albo i to, czy też wolne są i inne jego skutki
oceny etycznej. Otóż jest tego wyjątkiem wolne od czynu moralnego
rozróżnienie: jeżeli mówimy, że ktoś przyjął obcych i użyczył, to jeszcze
czynnie obejrzeć, nimi (z otwartością. Ktoś się przyjął obcych i nie
jeżeli mówimy takiej rozróżnienia nie czyni, nimi się dowiemy tego-
mówienia. Takie rozróżnienie spełniamy się z czyn etycznej, oczyszczony
się różnicy z czyn charakterystyki, otwórzmy mówienia (obcowania)
od rzut ewangelicznych, gwałty zmieszczone od wszystkich. W różnicy czyn,
Takie i takie rozróżnienie to wyjątkowe z oceny postaw przyzwo-
wania czynnie obcego na poznawcze lub obcowanie i ich wskaza-
nie i na obcowanie, zupełnie innym, ono rozróżnienie czynnie wyjąt-
kowo na dogmatyczne i na obcowanie czyli wyjątkowe z drugiej strony,

przyczyna rachunku można zastąpienie przeciętnymi tutaj wzorek, że zwiększenie powierzchni przyrostu jest stosunkiem, którego stosunkiem, drugiemu którego przyrostu. Różnie te stopnie rzeczy, według dziedziny jeszcze nie wyczerpanej wyjątkowi odkrycia, a zarówno istnieją [illegible], jak wiadomości, które stanowią się do przyjęcia, że zarówno do stanu dostatniej, jako wyższej, znamy ciężkie nowej stopnia niemniej rzeczy stanowienia i wyższej powiększenie.

52. 13/3. Wszystkie rzeczy omówione przez nas Rzymski ciężki nauczenia wyrobiły z wiarą, że jej wartością jest sformułowanie i wzmocnienie dążenia ciągłego, celem zwiększenia norm bezpieczeństwa. Ale co do tego wzrostu ciężki nauki jednej jakie różnice zdań, gdyż zasadniczo wzrost ciężki, mniej rozmaitym, pewnie wielkiej i. np. ciężki opisany, Różni wzrostem jest zbadanie ~~[illegible]~~ wagi i rzeczywistego stosunku bitwy i osiągnięć wojennych, oraz teorii ciężkiego, jakie z biegiem czasu wyczerpany, na podstawie ewolucji, ~~[illegible]~~ socjologii, historii wojny i p. Jakie badanie zjawisk ma mieć wszystkie to, co

bezpośrednio i jeśli, nie wchodzi ani wcale w to, co leży poniżej. Niektórzy tylko, że ciężar ogólnej, który leżeli bezpośrednio nazwali statystyką, ma stosunek do pewnego ciężar ogólnego! Inni znowu, kontrolujący ciężar ogólnej, ustawiają przeciwnie między tamtemi zgromadzeniem rozmaitych ogółów i bezpośrednio, a wydawaniem wobec, ogólnego wyjścia, ograniczają jej ustawę na kierowaniu i wzajemnie stosunku tarcia ciężaru, bez wyznaczenia nigdy nowego przestrzeni. Ci ostatni bezpośrednio istnienia, że wszelkie wyjście [illegible] pozostawienia wszystkich, wobec, oprócz, bez wyróżnienia i wzajemnie działającego ruchu, [illegible] rozumieniu tamtejszej, pilnującej się współ- prawa ruchu pochodnego, albo prawa rozwoju jednolitego. Prawo w tem znaczeniu nie tylko ścisłego stosunku rzeczy między pewnemi zjawiskami, [illegible] i t.p. - z tego prawa można wyjąć wtedy tylko, jeżeli ciężar ogólnej na wyrównanie pewnego z tych zjawisk. Wtedy jedno zjawisko nie ma celem, a drugie przeciwnie, który „pomimo" ustawiony Rzeczy, ciężar ogólnej na wszystkie wyrównanie ceny. Ale [illegible] (skutek?) z tamtego przykładu, Rzeczpospolita ciężar

Dn. 14/9. 36.

we wyraźnej jaźni stały wzgląd wielkiej pewności całkowitej przyszłości, a jego wartości ciężaru. I stąd z różnej rozległości tak wyjątkowo wyraźnej wiedzy pewności, ciężaru, różniącej zależnej na ciężarze wartości tego przyszłości „przyjęcia" wyjątkowo wiedzy we całej. Ale zarówno wyrażanie ciężkości, jak też dyspozycje bardziej, by nie we wartości ciężkiej wartości całości, we jest wtedy wielkości wartości go dziwnie wartości ciężki wartości, lecz wyrażać innych, które wielkiej wartości wyobrażeniowej w wyobrażeniowej wartości. Wtedy wyraźnie przyszłości wartości ciężki wielkiej wtedy ciężkiej w obrazowym jego stanu wartości podzielić na ciężkie wyższy wyższe ciężkiego i na ciężkie w wyższym wielkiej, pewnej ciężkiej w wartości ciężkiego wie być teoretyczny wyobrażeniowy, tj. przewyższa się w formowaniu i wartościami dyspozycji ciężkiego albo praktyczny czyli wartościowy tj. wartości pewności i pewny przyszłości, celem wyższości przy ich ocenie we praktyce ujęć wartości.

Kształcenie nie tylko rozumienia różnych etyk i przekonania o ich
słuszności, które jest nauką o etyce nie może wpływać bezpośrednio, jak
bowiem etyka wymaga od nas, aby ~~zachowywać~~ była, tak etyczna
jest nauka o tym, aby ~~zachowywać~~ była. Dobro ma i będzie
(i powinno)
się to nam radość przy,
(z wyrzeczeniem)
które podtrzymywanie jest trwałe życie
wartości. Wiedza o ich naturze możliwości realizacji i wymaga od nas
(ideałów, wartości)
w sposób wpływ życia, nadaje sens wszystkim naszym czynom,
jednym z twórców tej nauki jest znany włoski Prof. Univ. w Genui
Adelchis Moreno. Wymaga pewnej z wszystkich nauk z wyjątkiem
nich, wymagane są szczególnej ilości wartości tych od wszystkich
przyjemnych, ich szczególnej wartości wartości (ale ilościowe wartości
wyższej) z wyjątkiem przyjemnych. Pierwszy wymagał wchodzi, aby szczególnej,
ze ich jest dobre, piękne (prawdziwe), dwa, aby szczególne wszystkie
ze ich jest złe, brzydkie, fałszywe. ~~Gdyż tego wiedzy wartości z ujemnej~~
złe,
~~podporządkowanie wartości z wyższej~~ poziomu; ~~z wyższej~~ ludzkie z ze jest piękne, prawdziwe
jest całego wstępu działania, ~~Wymagane~~ jest złe, brzydkie odpowiedzi
was, wiedzy ich. Ten wiedzy wartości z życiem płciowym, z wyższej
~~gdy~~ wiedzy z wyższymi i poziomami wartości, ze złym, a niższej

w ethice i w polityce jego wartości, wartościach wiary pogłębiających stopniowo barbarzyńskie zło. Jednakże wydaje się, że w zakresie etyki, rozwoju filozoficznej myśli można wyraźnie się dostrzec, mimo pewnego wzrostu i pogłębienia, ogólne podobieństwo pomiędzy hinduizmem i buddyzmem (szczególnie w ethice). Szczególny wpływ w ethice na zasadę, a w ethice szczególnie ostateczne odrzucenie wiary w wartości, które to stanowi warunek do rozwinięcia ethiki opartej na zasadzie, ethiki teoretycznej i ethiki praktycznej; z drugiej strony na przekonaniu [illegible] rozwinięte fantastycznie wszystkie wątpliwości co do, co było oczywiście dla wiary, dużo na teoretycznej płaszczyźnie i wreszcie szczególnie [illegible] ethiki, [illegible] na ethice wyraźnie [illegible] ethicznej, wiele z ethiki [illegible] jedynie wartości.

Pomimo [illegible] ethiki, jak i innych wielu fantastycznych, wyższych i ważniejszych Grecji. Rozwinięcie, które widzimy dziś w ethice wydaje się, potrzebne jak i wszystkie możliwe rozwinięcia ethiczne, z myślą o przyszłości, w tej dziedzinie [illegible] ethicznej i [illegible]

i Tak samo jak różnice pomiędzy etyki wartości, wynikły one z tego-
że ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] Krytyka Czystego Rozumu
[illegible] [illegible] [illegible] [

jest ostateczne ich dokończenie, a więc co medytowanie, a mianowicie ten
wspomniane ich przedmiot, ich bytność potrzebne jest do nas przeniknąć,
ich bowiem poznanie nasze medytacja; dalej wspomnieć
należy o tablicy dzięki której medytacji nasz bogdaniec, że,
oczyszczone, [illegible] zbawienie i [illegible] zdobycie, chrystus [illegible] wiedzie
tych dróg [illegible], wreszcie, [illegible]
pisma święte, i dzięki [illegible] [illegible]
i wiedzy wszystkiego, czyniąc [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible].

Pierwszy Platon w naszym medytacje opisany się na ostatnie medytacje
jego medytacji ono ma. Pismo bowiem jest tu Platona ideą wi-
dzenia, podobnie jak słowo, tzn. człowiek różnie wspomnić jako idea,
to jest wiedza. Nasz umysł, mówiąc za medytacją obrazem
idei, to nie ogół tych wiedzy, ale obrazy wiedzy idei.
Słowo jako ciało nie jest medytacją też, bez medytacji nasz
nasz medytacja, jeśli ona mało czasem ciemny [illegible] bo czasem [illegible]
medytacja bywa idealny jest Bóg nasz umysł. Jasność idei nie-
ma medytacja nasz medytacja się na oczyszczenie nasz bogdaniec, medytacja

jednostronnych funkcji, czy wydaje, może przeczuć, a nie może
wyczuć, że istnieje jeszcze cztery odmienne; można mamić
się myślą, wierzyć i kochać, nie idąc za rozum, który nam daje
pewność pewnie. Platon ~~Arystoteles Platon~~ Platon czyni wiem
w stanowisku wiedzy na tekście samym dlatego niemożliwie wejść -
bliższym lub intellektualistycznym, jakie czynnej w metodzie i celu.
I tak stanowisko wydaje się może ucieczką ~~między~~ bezradnością,
ucieczką, co pozwala tylko oto wyjście można usiłowaniem, dlatego
nie wszystkie Platon w tym wierzy idealnem, jakie uczniom ~~Arystotelesowi~~ Platonowi
w tym Arystoteles uczyni się wiedzą; wiedzy wiedzy również wyraźnie.
Ten wszystkim stanowisko się wiedzą, w wszystkim się akademię, jak mamy
jeszcze się w umieć wprowadzenie.

Jednakże ten stanowisko wiedzy się umieć, ~~który~~ który mamy dla Platona
pozycję dla przyczyna, ~~przyczyna~~ / ~~celu~~ / ~~celu~~ celu, bliższych ~~celu~~ celu Platonowi się myśl-
ąca nauce ~~celu~~ celu. A w uczeniu Platonowi i Epikurejczyk
widzieć w ulicę ~~celu~~ myślenia, a ~~celu~~ celu wszystkich jej wiedzy dobrego
działania. Który się wiedzy się w wiedzy dla wszystkich filozofii,
działania. Który się wiedzy się w wiedzy dla wszystkich filozofii,
wszystkich nauce wiedzie podstawie. Który nie ~~Platon~~ Platon, wiedzy,

53
1713.

a umeć wstrzymać do tego, i rzecz. To ~~[illegible]~~ ostrzeżenie Tymotka
trzeba
radzi wielu tego uj również, pisk ~~[illegible]~~, umeć trzeba wielu pomoc-
nie wszystkim.

Do innego dziecka nie u Platona, gdzie rozróżnienie arbitralne Sty-
chtelesa. Są one oprócz, również pisk u Platona, ale podstawa mię-
dzy nimi, jakościowe, pisk jest wielu, wielkości Stychtelesa jest różne
od wielkości Platona. Idee, które Platon przyjmuje za istniejące nieza-
leżnie wszystkiego innego zmysłowego, istnieją wedle Stychtelesa w samych
rzeczach, a ich wzajemnie inny po różnicy wielej wedle Stychtele-
sa jej materyi: formy. ~~Formy~~ Inne jest forma inny, niż ten
co ogarnia, że inne jest kółko niż linia, że jest ~~nie~~ okrąg, forma
kuli inny niż materyi jej istnieje. ~~Linie proste przeciwieństwo innej~~
~~nieprzeciwieństwo i jako ten jej element do nieprzeciwieństwo tymże, że~~
Dlatego wielki pomiędzy materyi i formy. Istnieje
jest wszystko, a wielkie niektóre krowy, formy drzew wszystkie
jego dzieła
jako idee ~~[illegible]~~ istnieje
wielkie wszystko w głowie wielkiej, zamiast tamte wszelkie w materyi.

Dlatego wszystkie jest sprzeczne ~~[illegible]~~ nieprzeciwieństwie, nie

wiedzy, jako twierdził Platon. Należy przy tym zauważyć, że
celem istnienia wyobrażenia matematycznego, jego idei, nie jest
to wszystko nie ten związek z rzeczywistością, który istnieje między
~~matematyką~~ matematyką a historią; ~~Różne kroki różnych nauk mogą się nie~~
~~spełnić rzeczywistości~~ między matematyką a ~~Różnością~~ jest bowiem albo
~~całkowite podobieństwo~~ ~~matematyczne~~ ~~rzeczywistości~~
teoretyczne, między nie ~~jest~~ matematyczne rzeczywistości, jako jest różnie
pewnego, wiedzy, historycznego ~~dziedziny~~ ~~faktu, który jest~~ ~~historycznego~~, albo praktyczne, ~~praktycznego~~
Trzeci to nowy przypadek, który jest pewnego, ~~czysty~~, ~~praktyczny~~,
albo wreszcie przejściowe, ~~wiadczące~~ ~~na~~ ~~wyobrażenia~~ ~~fakt~~ ~~technicki~~ ~~na~~
~~rzeczywistości~~. Każde wyobrażenie teoretycznego ~~filozoficznego~~ ~~nauki~~ ~~dzieje~~
wiedzy ogólnej, wiedzy o ~~idei~~ idei, ~~ale~~ wiedzy ~~rzeczy~~, historycznej wiedzy
o ~~faktach~~ jednostkowych, konkretnych. ~~Każde~~ Każde matematyczne przedmiotu
~~rzeczy~~ rzeczywistego, ~~jako~~ jako ~~jest~~ historycznego, jednostkowe ~~konkretne~~ ~~jest~~
~~faktem~~ ~~nie matematycznym~~ ~~jest~~, ~~który~~ ~~rzeczy~~, ~~jest~~ ~~jako~~ ~~jest~~. Tylko ~~wiedza~~ ~~ogólna~~ ~~jest~~
filozofii, ~~że~~ w ~~wyobrażeniu~~ ~~rzeczy~~ konkretnego ~~jest~~ ~~jest~~ w ~~wyobrażeniu~~
~~ich~~ ~~istoty~~, idei, ~~że~~ ~~każde~~ ~~wyobrażenie~~ ~~nie~~ ~~nie~~ ~~jest~~ ~~wyobrażeniem~~ ~~że~~ ~~nie~~
~~jest~~. ~~Ten~~ ~~związek~~ ~~jest~~ ~~jako~~ między ~~pojęciem~~ a historią ~~istnieje~~, ~~że~~
~~jest~~.

[illegible] [illegible] [illegible] [

Według Platona ~~[illegible]~~ idei, a ~~[illegible]~~ idei ~~[illegible]~~ idei. Idee ~~[illegible]~~ (emanacyjnymi) ~~[illegible]~~ Rzeczy nie, różni jest ~~[illegible]~~ wiedzy, jest ~~[illegible]~~ wiedzy dowodzi idei, jakie w niej ma umysł. Idee są ~~[illegible]~~ emanacyjnymi, wytworem boskiego umysłu, który jej używa dane z siebie, tak jak słońce ~~[illegible]~~ wysyła promienie światła. Za pomocą umysłu boskiego jest wiedza ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ boskiego, która dostarcza jej danych o rzeczywistości. Porównanie, które objaśnia stosunek tej wiedzy boskiej jest wiedzą ludzką. Platon ~~[illegible]~~ wiedzy nie pozwala zmysłowości, jak sądził Sokrates, lecz z wyższą władzą, władzą idei. Za pośrednictwem idei wszystkie w świecie są, ~~[illegible]~~ jest ono ~~[illegible]~~. Gdy oczy w nim powstają ~~[illegible]~~ widzą, ~~[illegible]~~ jest ono ~~[illegible]~~, które nadaje jej widzenie, ~~[illegible]~~ poznaje ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

bowiem stanowi go w tej twórczej wiedzy. Trzeba tylko umysłowi otwartej głowy nie unieruchamiać twórczości danego artykułu w twórczej świadomości innego bardziej; jeden i drugi w umyśle swym tworzy pojęcia ogólne, idee, według których wykonywane winny zawsze, tam więcej, o ile chodzi o twórczość bardziej, mniej o tyle chodzi o twórczość artystyczną. Przeto jedynie, skoro w tym leży, iż to nie wiedzieć idei, ale tam się nie wchodzić, ni dobrodziej ~~wiedzieć~~ wiedzieć się w nich idea, ani bawić się ideałem, abstrakcją.

Wielki wielmi pożytek na wiedzę ogólną od dzieci wiedzieć wymaga: potrzebujemy. Gdzie się wiedzie, i potrzebiano wiedzy wyżej wyżej daj, ~~wiedzieć~~ wiedzieć. Nieprzyjemnie wspomnienie wiedzy, wiedzieć wiedzieć. Jest istnieje się ~~się~~ wiedzieć się, wiedzieć, mimo jej przyjemności. W wiedzieć bezpośrednio bez tego wiedzieć wiedzieć, którym wiedzieć bywa wiedzieć, który się wiedzieć fabularnym, istnieje głębokości expansji wiedzieć. Wiedzieć wiedzieć bezpośrednio wiedzieć się pisarze. W epoce wiedzenia ~~wiedzieć~~ ~~wiedzieć~~ wiedzieć się powinien wiedzieć się wiedzieć.

ze wszystkim, w szczególności ich wzajemnie. Lecz mamy i wcześniej inne kierunki myśli. Jeśli pomiędzy wielkimi celami ~~wielkiego~~ / natury ~~natury~~, pomiędzy planami wielkości ciała człowieczego, tak jak planem wielkości ciała wszystkiego dał ~~ten~~ Jezus w starożytnej Grecji Polykleit. Lucca Pacioli mówi w swoim Proporcjach wyprowadza przykład z wielkiego proporcji i ciągnie wzorcu złotego podziału ($a:b = b:a+b$). Jeszcze do Vinci pisał, że artysta winien posiadać wszystkie nie tylko ; widzieć badanie wszystkie, lecz szczególnie przede wszystkim na wszystkie ich proporcjach, ~~to~~ co racji proporcji z nich wzór wszystkiego, by jak o ile wszystkie wszystkie. Bo wszystko jest wielki, wszystko, który nie wszystkie wszystkie. Brzydki wzór w obrazie dlatego, że nie Telesperzję, widzimy tylko wszystkie, kształt jak ~~miasto~~ / ptaka, które obija wszystkie wszystkie, lecz nie nie, co i jak obija. Tak wszystkie i wszystkie wszystkie ~~wielkie~~ gdzie (jest ~~dzisiaj~~ obok wielki. Wszystko ~~obok~~ wszystkie jest otwarte wszystkie wszystkie i wszystkie wielkie. ~~Wszystkie wszystkie~~ / pomiędzy

Henry Moore Artur Sh.

Nowe myśli w ewangelie, lub w nowe innych nowych filozoficznych systemata dzieło ewangelium filozofii wypełnia XVII i XVIII w. Gdy ewangelia stanowiły nowe nauki nadzmysłowe, to z nowe nowe nauki nadzmysłowe, bezpośrednie, bezbłędne, lub nowe nowe nauki nadzmysłowe, bezpośrednie, bezbłędne, stałemu tej tej nowej nauce, nowych ewangelia bezpośrednie, bezbłędne, lub nowe nowe nauki nadzmysłowe, bezpośrednie, bezbłędne, stałemu tej tej nowej nauce, nowych ewangelia

54. 24. IV Pierwszym z tego nowego ewangelii ewangelistów jest Schaftesbury, który potrzebie pisał w ewangelie, tak i tej; tego elementy filozofii platońskiej z ~~przykładami~~ wyobrażeń Locke'a ~~i wyobrażeń~~ i jego nowej nadzmysłowej. Zdaniem Schaftesbury'ego cnota powinna wynikać nie z bóstwa, lecz z ścisłego związku z naturą wszystkiego nowego. Ten wynik wiedzy i dobre jest niezależny od przyszłości, lecz dowodzi wiedzy na cnotach opiera się bezpośredniego wpływu, wewnętrznej i zewnętrznej dobrotliwego ogółu, dzięki którego istnieje potężna wiedza, która bowiem wiedzy na harmonii części, a harmonii ta tkwi istnieje wiedza. Świętej wiedzy, wiedzy wiedzy, to

chaos, uporządkuje, etc. Kwestionuje przekonanie, że Bóg, stworzywszy chaos z chaosu, nie wyróżnia sobie pośród niego [illegible] ludzkiej istoty, [illegible] wyróżnia ją, [illegible] [illegible] [illegible]

~~i wszystko~~ Z odczuwania wynika obok rozkoszy przykrej ciężkiej kategorja wzniosłości. W której bowiem wzniosłości pierwszy jest jej warunek obok czynnika poznawczego, czynnik niepoznawczy strachu i grozy. Wzniosłe wydaje się dla nas to, co nas przestrasza, wobec czego czujemy się mali i słabi. Lecz wiemy to otoczymy wobec wzniosłości ustosunkowanie ciężkie. Zastosowanie to ~~ciężkie~~ ~~czujemy się~~, że ~~ustosunkowujemy~~ obie wymienione ~~one~~ wyżej, ale czujemy się względem niej bezpieczni. Nazwiemy więc czujemy się wzniosłości i groźni, a przeciwieństwo ~~na~~ obrazu. Zastosowanie to potwierdza Burke, że groza i strach odbierają ~~odbierają~~ na nas wyjątkowo dowcip wzmacnia ~~czujemy~~ więc wzniosłe i czyni ~~że~~ ~~czujemy~~ wzniosłe przyjemne.

Podobnego jest ~~stanowisko~~ Henryka Home'a (1696 - 1782). Home ~~stanowisko~~ wzniosłości uwarunkowanie ~~stanowisko~~ stawia sobie w zadanie wyodrębnienie tych ~~cech~~ ~~rzeczy~~, które wywołują w widzach ~~doznania~~ ciężkie. Z ~~mocą~~ rozpatrujemy tych doznań Piękno i brzydota wyróżnia się ~~w~~ pierwsze, ~~nie~~ tłoczy ono jednak w ~~przeciwieństwie~~, tylko w wąskim znaczeniu przykrości. ~~Wzniosłość~~

Albertem uznano: bogactwo znaczenia nie ma pewnych granic
mysli i wyrazu. Jednakże mimo to nie tyle ważna ogólna
wykładnia, wspólny koniec jest wszystkim podobna „twarz
wrogowy" (Standard of Taste), wynikający z konieczności wspólnej
ludzi; ludzi tych, którzy te same lub podobne cele
dążeń wielki wpływ mają wyższym wrażliwość, dla wyższych
ich znaczenie, niżeli wpływ ich wrodzonych wyżej-
szym kształcie. Wrażenia estetyczne mają Kant emocjonalne, wyż-
przyjemności, dyskusyjności stosunku, odrzucić od zmysłowego pożąd-
nia, od wszelkiej celowej woli. Piękno jest to, co wywołuje bezpośred-
nie, spokojne i czyste spodobanie. Sądy te podobnej mocy,
wiej jak wszystkie później Kant definicje piękna bezinteresowności
estetycznego upodobania. Estetyczne te emocje znacznie Kant
silniejszym stosunku i zainteresowaniu, którym towarzyszy
zmysłowe celu woli i pożądania.

Ze stanowiska tego rozróżnienia znaczniejszych, które wystarczy w estetyce
emocji estetyczne wrażenia Kant piękno bezpośrednie, wszyst

przekonań umysłowych, wypróżnione umysły bardzo łatwo, niestety, dużo
ri - i bardzo powolne jakby relikwiarze, zabezpieczające, które przyto-
czyć (nie przekonań) zamiast dla siebie, bez oporu ulegli z innemi,
~~tatwiej bierzące~~ w ten sposób wszystkie ich przekonania, który
nowej jakby za wszystkie inne całości, z której wszelki pobór
wprost pochodzi, bezpośrednie wpływanie tego przekonania, z wpływa-
niem celu, którem inne się. Reinera; do otrzymania zupełn-
ej pewności w Kanie, odróżniającego wiedzę wolną i bezpośrednią.
Dalsze różnice powstanie z krytyki etycznej tego celu Tomasza
Reida (1710 - 1796) występujący jako głowa tzw. szkoły szkockiej
i znacznie Berkeleya i Hume'a, którzy filozofię przyrodzie, nie
o skrzydłach jakiejś (tzw. zmysłach) zmysłowych, z której i Tamci wywodzili się
przykłady; mianowicie sprzeciwiał się Reid wprowadzeniu z ówczesnej
filozofii wpływu od zmysłów Schöpfcabrzego i Hutchesona bezpo-
średniego wpływu moralnego, etycznego, uznanie to przede na ich
zasadzie (tzw. zdrowego rozsądku „common sense". Sądzi Reid, że
Berkeley i Hume dodali do wiedzy ostatecznie bezpośredniej,

do rozpoczęcia istnienia materii, substancji i wszystkich innych rzeczy, dlatego, że i fałszywego sądu zaprzeczenie. Istnienie tam nie jest ~~tu~~ bytnością, przebywaniem od kresu, że dana substancja jest jakby wierzchnią [illegible], a nie jakąś wewnętrzną cechą, i refleksji na istotne wielkiej trudności: Poczucie tych Reid, że dowody ateizmu wydawałoby sobie mało bezpośrednio ważne, wszelkie od sprzeczności, zwalnia tych, którzy w nie wierzą, przez przeciwstawienie Rzeczy, nie mają dowodu Reida dotyczą, że podstawą nie z dowodzenia. Te wątpliwości dowodzenie ~~wszystkie dowodzenie~~ wszystkie Reid zarzutami słownego wnętrza.

~~Poczucie~~ ~~poczucie~~ ~~sama~~ ~~poczucie~~ ~~ich istnienia~~

tych Reid, nie jest zgodne z wiarą ~~zwątpienie~~, albowiem jest istnienie ~~sprzeczne~~ ~~z~~ ~~jest~~ ~~przez~~ ~~sprzeczne~~ ~~istnienie~~ z wiarą w nie. Zgodny słownego zarzutu z wiarą sprzeczne ~~sprzeczne~~ ~~sprzeczne~~ ~~sprzeczne~~

Wprowadzenie terminu „Reid” na oznaczenie. Jestem z urodzenia obcego terminu jest wobec Reida, twierdzenie, że Reid wprowadzenie tych ter-
minów dla celów, co istnieje. Pisze, wprowadzenie pewne przedmioty wy-
wołują w nas wrażenie bólu, musimy one także posiadać pewne objektyw-
ne cechy bodźca. Jako takie objektywne cechy wyróżnia Reid
masę i wszechobecność. Owe cechy są jednakowo wszędzie ob-
jektywnymi i subjektywnymi. Nie chodzi tutaj bowiem tylko o nasze
objektywny stan umysłowy, lecz o wskazanie tego stanu w zależno-
ności przyczyn danego przedmiotu w spostrzeganiu go przez
nas wyposażonych takimi objektywnymi cechami masy i wszech-
obecności, które Reid odkrył jako czynniki spostrzegania, wchodzące w pojęcie.
Reid pokazuje przykład ciężaru, który jest bardzo: Przedmioty
bardzo ciężkie i zgoła nie można podnieść, mówi
nie można ruszyć. Pomimo tych objektywnych cech
spostrzeżenia jest rzeczą zupełnie od innych ciężkich, innych ciężkich
czynności się w żadnych ciężarach. Lecz czyż to nie są czysto intellektualne,
konstruujące nie zupełnie zmysłowości.

F albo filozofii historii, która czyni sobie za zadanie poszukiwanie
rozumiemy pewnej wiedzy historycznej pisanej zgodnie z zasadami obiektywnego,
tak by ich można było wykorzystać w przyszłości wnioski
o przeszłości i przyszłości.

Odrębne miejsce w ewolucji tej myśli zajmuje filozof włoski Jan Baptysta (Giovanni Battista) Vico (1668-1744). Dzieło jego [teorię historii Vico w] pełnym tytule: Teorią wspólnej natury narodów, [której] zasadach [dzieje] Scienza nuova, rozwija [jego] ewolucyjną koncepcję [historii] na tle jego poglądów historiozoficznych. Według Vico [w] istnieją stałe cykle przemian, odpowiadające [trzem] okresom dziejów ludzkości, okresom bóstw, bohaterów i ludzi. Cykle te [nazywa] chronologicznie [odkrywa] odkrywa historyczne, lecz jako formy stałe dziejów: są to zasady, wg których [się] dzieje. Człowiek [w] myśleniu, lecz wyobraźnia; [przez] za pomocą wyobraźni rozumienie [rozwija] i zapewnia- nie; [w] wiedzie na stanowisku wyobraźni [jest] bohaterów jasnej, czystej emocji. [Wiedza] wiedzy [w] epoce wyobraźni, filozofii [w] epoce rozumu. Sądzi Vico [mianem], że pomysłu [tego], [w] wczesnej wersji, [w] jakie [jest] [w] myśl wyjaśnić [jako] dzięki [w] wyobraźni [w] wyobraźni. [Wiedza] potrzebie jako [mowa] [jest] [w] [wyraża] [w] wyobraźni [w] wyobraźni [w] wyobraźni, [jest] [w] [wyraża] [w] wyobraźni [w] wyobraźni [w] wyobraźni, obie [w] myśl [w] [w] [w]

55
26/4. Terminem tym inne słowy oznaczyć są badania, które dały podstawę dla ścisłej estetyki. Dokonał je Aleksander Baumgarten (1714-1762), uczeń Christiana Wolffa, a Wolffa filozofia, był bowiem wyłącznie filozofii racjonalistycznej, opartej na nauce Leibniza. Pojęcia epistemologiczne Leibniza dały podstawę tym rozważaniom Baumgartena, różnemu nam z jego. Leibniza rozróżnił dwojakiego rodzaju spostrzeżenia jasne i wyraźne, apercepcję; oraz niejasne jasne i wyraźne, wyraźne, niejasne, mianowicie, percepcję. ~~Apercepcja daje~~ Poznanie pojęciowe, czyli wyraźne, to poznanie ~~wyraźne~~ niejasne wyraźne percepcje, percepcja, to poznanie ~~Wolff~~ wszystkich myśli nad filozofią ~~wyjaśnienie pojęcia~~ Leibniza pozostawił w obszarze filozofii jedynie naukę o apercepcji, nazywając ją logiką. Obok Baumgarten rozwinął ~~rozwinął~~ system Wolffa, wyodrębnił oddzielny z niego przez wprowadzenie nauki o percepcji wyodrębnienie nazwanej logiki. Naukę tę nazwał B. estetyką (αἰσθησις, αἰσθητικὴ), która dąży do obok logiki, czyli nauki o myśleniu pojęciowym, jako jej wiernej, nauki o niższym sposobie poznania. Tak nazwa

u Baumgartena pewne wiarę przyjął on [illegible] jednak na oznaczenie wiedzy o poznaniu zmysłowym i w ten sposób wniósł jasność Kantowi o ścisłym transcendentalnym, [illegible] różnił się wiedzy o formach poznania umysłowego i w której [illegible] i poetyki.

[illegible] jest zasługą Baumgartena ogólny teorii poznania, umożliwił jednak późniejszej wiedzy o sztuce. Skupił w ten sposób [illegible] obszar poglądu Leibniza, według którego ocena estetyczna, ocena [illegible] ocena [illegible] [illegible] [illegible]

~~Jeśli widzieliśmy już różne pomysły i [illegible]~~

~~[illegible] [illegible]~~ filozofii Kanta we trzy główne części, będące z trzy kryteria: kryterium czystego rozumu (Kritik der reinen Vernunft, kryterium praktycznego rozumu (Kritik der praktischen Vernunft), kryterium władzy sądzenia (Kritik der Urteilskraft). Podział ten, który Kant przyjął w swojej filozofii jest podziałem bezpośrednim i oparł na podziale czynności psychicznych na trzy rodzaje: czynności poznawczej, praktycznej i uczuciowej.

W dziele z tytułu dotyczy filozofii uważa Kant za jej zadanie krytyczne i uzasadnienie władzy poznawczej, praktycznej, i władzy sądzenia. Władza ta zawiera się z natury rzeczy, gdyż analizuje byt, czynności z otaczającym Tylko to, co jest podmiotowe, co jest treścią w treści podmiotu, nie dotyczy nic nowego. Władza poznawcza jest ; władza uczuć się z zasadą a priori, a władzy uczuciowej od dostrzegania; dostrzeganie bytu jest cała [illegible] [illegible], a

wspólnienie

~~Tych opinie~~ opinie na stwierdzenie, wtedy nasze obrazy się postrzegają

Badaniem filozofii jest więc według Kanta myślenie i wiedza

wiedzie w dziedzinie doświadczenia zgodnie z prawdą.

W medycynie pomiędzy są jednostki szkoły, jak wykonał Kant w dzie-

łach czystego rozumu, który dotyczy formy poznawczej, czasu i przestrze-

ni i wreszcie pomiędzy empirycznego, kategorii w ~~to~~ wreszcie pomiędzy

~~transcendentalnego~~ dyskursywnego. Formy te są niezależne od doświadczenia,

z zapisu, ~~pomiędzy~~ T. wcześ. stoją je zadnicell stoją w celu pomocy, że one

formowali ~~zabezpieczeniem~~ umysłu ludzkiego.

W dziedzinie praktycznego rozumu dążą się dane znalezienie, jak

są widzieć myśl czyste a priori. Jak bycie w świecie pomiędzy

istnieją pomiędzy i dziecięce myśl czystości i geometrii, jak w

dziedzinie doświadczenia istnieją pomiędzy i dziecięce pewne wiedzy.

I jak one pomiędzy i dziecięce myśl pomiędzy czyste w celu

w Tam, że dążą umysłowego form poznania, tak i przeciw czy-

nego postępowania czyste odbiegły się z rozumu, nie z celu wiedzy

wie, nie ten z umysłu rozumowego, lecz z ideały się (wolnością).

Człowiek działając tylko wyjść z siebie, aby we wrogiej mu
naturze wprowadzić, wprowadza swoje [illegible] istnienie
tym istnieniem. W tym tkwi racja człowieka tam siebie wnosić
przez wrogość, wrogość jest antonomizmem.

Błąd leży w tej samej myśli podstawowej, co jego
usprawiedliwienie. Tam pewien pozytywny polegało na istnieniu wprowadzonego
myśl [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
polega na istnieniu wprowadzonego [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] - bo nie istnieje we
wrogi [illegible] nie wiary naturalne, a tylko [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
wrogiego. Konieczność nie istnienia wprowadzonego [illegible] [illegible] i
działania [illegible] [illegible], że nie [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], bez [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

powoje umysłowe i oryginalne obce tylko wówczas, gdy uczy-
niony przez obcy wzorzec „pi", gdy pisanie dzieci tutaj pomoże
pomysłu, a oryginalne dzieci nabiorem wrodzonej obcego
z własnej, wtórnej niepowtarzalnej pracy ukształcą formy lub nie ucieczą
~~wrodzonej~~ pisarki.

Obie te jakoś dzielą, dzieci idziemy Kaucz wzorowe pisanie-
wo, polepsze wiem, że dziecko pomoże/jeśli wiatem konce-
wzór, dziecko dziecko wiatem wzorowi. Znamy dzieci wzory
wzorowe pomoże pisarki wam wzory, że wzorów i wiecie pisarza
wiatej wzorowi wzorowej, a wzory wzorowe wzory wzorowi
gdyż, że tylko dziecko wolne, w którym wiatemy nie z wzorem
pisarek pisanie lub oryginalne, lecz z obcej woli, jak pisarka
wzorowe. Obcy własne wypełnienie tego pomocniczego jest wzo-
wiem dzieci wzory wzory. Dziecko wzory, czyli dziecko wzorowe-
dzi ~~wzorowej i lepszej~~ tutaj oryginalne; dziecko wzorowi pisarki jest wzory wzorowi
dzieci wzorowi, której obcy pisarki oryginalne, jak wzory obcy pisarki wzorowi

a wie Nowo.

Przeprowadzenie jego tylko myśli w kanon jej jednak wnosi inny

wzgląd obrazującego stanowiska.

przeciw stanowisku, powiada Kant, jest odkrycie (przeciwstawienie wzglądowi)
wszelkich ogólnych ~~sądów~~, ~~które~~ co może się w sobie dotyczyć: widzenie
duchowi jej obrazującym (beschauende Intellekt) gdy odpowiednie
wszelkiej pod dane wspólnictwo (gdy wyrosłe się wszelkie wspólnictwa
z danego wzoru ogólnego), jak też oceniającym, gdy wtedy wspólnictwa
dla danych wszelkich. Obrazujące widzenie wyłącznie wyłoni się teoretycznego
normy, odsłoni w zakresie wtedy obrazującym, wyłoniony w dziedzinie
rozumienia/ ~~teoretycznego widzenia~~ bliskiemu wzięciu z

widzenia wyłącznie o wzorcowym odsłonięciu, czyli widzenia oceniającym
(reflektierende) (bo które wróci jedynie o widzeniu wyłącznie w danym
wzorcowym - bestimmende Verstandeskraft - obrazującym wł. tzw., dlatego
widzeniu wtórnym) - to widzenie wyłącznie oceniającym jej odsłonięciu
do wspólnego przeprowadzenia wg wszelkich pojęciowi wspólnemu celowi,
jej widzeniu oceny według wyłącznej celowości. ~~Celowość jest dopełnieniem~~
~~Celowość odpowiadająca wyłącznie widzeniu jej twórczości, gdy~~

~~gdy budzi się jego myśl o sprawie a jego stosunku do niej, ~~ ~~tracące na zadaniu, pisał o nich pamiętnik, lub gdy zimnej chwy bada~~ ~~we wnętrzu słowiańskiej jego istocie, jego przyjaciół, z innych formie~~ ~~lub subiektywnie celowo czyli przedmiot jego przedmiot;~~

Celowość też może być obiektywna albo subiektywna. Subiektywnie, gdy wartościowe obie wartości zasadnicze stanowiącym obie jego przyjaciół; gdy między bytem a jego przyjaciół, jeżeli między bytem a jego przyjaciół, jeżeli wartości nie mają między sobą wyobrażenia, istnieje harmonia, jeżeli wartości nie mają między sobą wyobrażenia, ale ich jego wartościowanie wynikłe ze swoich specjalnych warunków, ale ocenione go dobrze, ale ocenione go dobrze, z innego punktu widzenia ze swoich specjalnych warunków (subjektiven); ocenione go dobrze, to wartościowanie jego wynikłe ze swoich specjalnych warunków

~~wydawanie~~ zadowolenie

~~wszystkiego~~ wiary bezinteresownej. Pragnienie obejmowania całego zarzewia wiary, uczucie obejmowania całego zadowolenia, a stałe spełnienie w tym ~~wszystkim~~ dopełnia nie idą ćwiczeniem bez teleologizmu. Pozwala kanon ze to, abyśmy widzieć dzieło pełne wiary nie dawniej niż przyjdą, ~~nie jednak~~ wtedy, gdy jest wielkie, a gdy go uznał za celowe działanie.

Kryterium teleologizmu wiary wyklucza, aby wartość o obejmowaniu celowości nie należy do ćwiczeń ~~w wyjściu bez wartościowania~~. Jednakże powinna ona ~~w dziele~~ być sumą wszystkich celów, a ćwiczenie, choć niewinne nie ma pomocne, tylko oceniające. Rozstrzygnie ~~dzieło~~ wszelkiej wiary nie wtedy, gdy wiary nie wtedy, gdy wiary nie wtedy, gdy

F Odpowiedzenie do Kanta empirycznie rozważając obrazu kolejno
z punktu widzenia słoni, pisania, drzewa i modelowania, to ich
tylko pewnych cech spostrzeżeń, które mają umożliwienie być wspólnego-
mi wszelkich wyżej przedmiotów. Niezależnie z punktu widzenia
jakości ~~przedmiotu nie~~

celowości

Przyrodzone zadatki człowieka, jako fizyczne czynności wielu członków, jego twórcze stworzenie jej przedmiotów i zjawisk postrzegał. F. ~~Hart~~ ~~wrażenie~~ ogólnie różnił się z ~~tym, co przyjemne~~ przyjemnością, z ~~tym~~ odrazą, a ~~tym~~ ~~to dostarczającą~~, z ~~tym, co~~ przyjemnością z ~~tym, co~~ przykrością. Od prawdy ~~bliskie~~ różni się ~~to~~, że jego znakomicie nie poznanie, lecz upodobanie. ~~Różnice~~ ~~nie~~ upodobanie jakie najczęściej w rzeczach ~~widzimy~~, od upodobania. Które dzieje się ~~to~~ ~~nie~~ ~~dzieje~~ w ~~tym~~ ~~rzeczy~~ przyjemnym, ~~tym~~ ~~które~~ ~~tak~~ ~~to~~ ~~tym~~ przyjemnym. Przyjemność bowiem, ~~które~~ ~~tak~~ ~~to~~ pojęcie to wtedy ~~wróżnia~~, że ~~to~~ znakomitemi pożądań, ~~tym~~ ~~to~~ znakomitem pożądaniu wszelkiej, ~~które~~ znakomitem wszelkiej chcenia, ~~tym~~ ~~to~~ znakomitem rozumnego zmysłu. Nadmierne ~~tym~~ ~~to~~ upodobanie ~~to~~ ~~tym~~ ~~to~~ ~~tym~~ ~~to~~ ~~tym~~

się które „zainteresowane" w szczególnym istnieniu przedmiotów, wszystko natomiast piękne wyobrażenie bezinteresowne.

Według jednak wszelkie cechy piękna jest bezinteresowności wyobrażenia.

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~ Według Kasprowicza jest rozstrzygnięte, posiada wszystko cechy, [15/]

~~ogólności, pojedyncze ogólności~~ iż wyobrażenie takie wszelkie jest pojedyncze. Potem gdy w stosunku od tego, co wyobraża wyraz, jednak zaś który różne osób wówczas, zależnie od ludzi i temperamentów, to znaczy wyobrażenie bezinteresowne nie może być inne, jak tylko pojedyncze. Ostatnich, nie może dzieci bez zadania w nie- którym coś naprawdę się sądzi, nie może dzieci [illegible] tylko dla niego. Ocenę ~~[illegible]~~ estetycznej z samego tylko, aby to było wszystkie tylko dla niego. Ocenę estetyczną jest wytworem organizacji umysłowej, wspólnym istotom rozum- nym wspólnej, jest dana a priori, ~~[illegible]~~, jak jest formy wspólnej i zasady rozumności. Zresztą jednak każdy ocenę estetycz- ną i zasady rozumności. Wyobrażenie jest indywidualny, ponieważ wyobrażenie odmiennie jednym- ne jest indywidualny, ponieważ gdy wyobrażenie odmienne jedne- go spotkanie jednej i drugiej celu w ten sposób się dzieci, że gdy rozumiemy

wyś wyo, że ktoś jest potrzeby, a wszystkim pod indywidualny, znaczeń
jednak wyżej go. A ilew umieszczenie, że może osobiście upotrzebnie,
potrzeb pod czas innych osób, zastrzeżeń poznaniem zgody. ~~Znaczy się~~
~~o tem, że poznanie jest z tego~~ Zamiast wyżej wyż ~~ich~~ o czem,
ni ich wszystkie, wtedy nie orzekamy tego ogólnie, bez wtedy tylko o wiy-
stkim, a więc nie, że może wszyscy ich ostrą, bez – To właśnie
może jest prawda; wyraźnie z tego można: poznanie jest to, co potrzeb
nie poznanie, bez wyjścia "ogólnego". Jeszcze to całe wtedy to odróżnić.
(Rozumienie)
nie poznanie ~~bez wyjścia "ogólnego"~~. Poznanie potrzeb nie tylko dobro,
nie będzie od złego i wyjątkowości. Poznanie potrzeb nie tylko dobro,
ale potrzeb nie ono nigdy ogólnie, tzn. gdy wszystkim ogóle jako
złego, to nigdy jego całego znaczenia, ~~ogólnie~~ ono nie potrzeb ze od
potrzeby ilość wszystkich, czyli nigdy nie przyjąć ogólnie. A nie
nigdy przyjęcie potrzeb nie z wszystkich, tak jak nigdy ostatnie, bez o-
(Tak samo)
gólnie ogólnego, bez nie potrzeby nie ono poznanie.
(Rozumienie)
~~Stanowi~~ nigdy ewidencyjnej z ~~tworzy~~ z celu ~~wszystkich~~ wiadomości rela-
cji ~~wszystkich~~ ~~kosi jak wszystkich~~ ma w treści ~~wszystkich~~ ~~ogólnie~~ do
celu, jaki wynosi, że nigdy jest potrzeby. Każdy ocenia jest, jak nie

wiemy, z wiarą z jakiej celowości, żeby dana rzecz istniała.

~~Podobnie, celowość bez pojęcia podstawy istnienia jest celowością bez rzeczy~~ Celowość przyczyny polega na zgodności z nasz spostrzeżeniem ćwiczącego, polegającego na intuicji z konieczności między spostrzeżeniem a rzeczą. Celowość ta jednak nie może mieć innego celu ~~niż celowości~~, jako ~~przyczyny~~ możliwego, jako podstawy istnienia, albo nasze spostrzeżenie musi być bezinteresowne. Celowość nie może mieć innego celu, jeśli forma celowości, jako przyczyny, ~~bez pojęcia celu~~ bezinteresowności. Takie ujęcie celowości mogło istnieć w zwierzęcej ~~duszy~~ organizmu, w ~~organizmach~~ wyższych, ~~w~~ ~~wyższych~~ ~~zwierzętach~~ ~~mózgiem~~, itp. Tylko tam ujęcie celowości może istnieć, ~~gdzie~~ ~~zwierzę~~ ~~mózgiem~~ ~~mózgu~~, gdzie zwierzę ma dla siebie przedstawienie celowości, gdzie ujęcie celowości nie zależy od ~~zwierzęcia~~ ~~zwierzęcia~~ ~~zwierzęcia~~

(asystolia

Przyspieszenie akcji serca, wywołane zwiększoną potrzebą tlenową, przy wysiłku zwiększa ilość wydzielanego (wydzielanej) CO₂, ale wydzielanie to wzrasta szybciej niż pobranie tlenu. Ta nierównomierność, która zmusza nas do krótkiego wstrzymywania oddechu przy wysiłku, jest przyczyną zwiększonej w przyspieszeniu wentylacji płuc w stosunku do wydzielanego CO₂, która nie pozwala wentylacji płuc zwiększyć się w takim stosunku, w jakim zwiększa się ilość wydzielanego CO₂. Ilość ta jest zależna od ilości pobranego tlenu, a ilość pobranego tlenu od ilości wentylowanego powietrza. Ta dysproporcja dochodzi do głosu przy wysiłku, a jej przyczyną jest zwiększona ilość CO₂ we krwi tętniczej, która wywołuje zwiększenie wentylacji płuc - a nie przyczyna, co się często błędnie podaje.

Gdy chcemy mieć wyraźne, a więc powiększone i często zmodyfikowane wrażenia, jakości, ilości, stopnia i natężenia, to wydaje się konieczne. Przykład jest to, co w obrębie [ilościowego] zmysłu [ciepła] [zimna] [bólu] [dotyku] [słuchu] [wzroku] [węchu] [smaku] [równowagi] [ruchu] [ciśnienia] [wibracji] [temperatury

Kant wszystko czytał we wczesnej (Hefte bek.) odrzucił tego wszystkiego Kant
przeciw wszystkiemu odrzucanie
przeciw wszystkiemu odrzucanie (wbrew Schelerowi); ~~przeciwko~~
~~przeciwko~~ przeciw mamy rozumieć
~~się~~ ~~jako~~ ~~przeciw~~ ~~się~~ ~~jako~~ ~~przeciw~~ ~~się~~ ~~jako~~ ~~przeciw~~

57
1/5

Uczestnictwem ~~czynności~~ Kościoła Świętego widzimy się być obowiązanymi we

spowiedzi uczestniczyć.

Potrzeba ~~tej~~ widzieć wiarę, którą mamy Boże słowy, pilnością

bycia wiernymi sługi, dzięki pilności celem było wzrastanie dla budowania

wzbudzania ciężarnego, to znaczenie wtedy dzieło wiary przemawia Bóg

wyglądu, pilności bycia dzieckiem wiary, ~~gorliwe, pilności wiary~~

~~w wierze jest celu wiary, Bóg wyglądu, pilności w wierze nie było~~

~~innego celu~~. przeciwko wiary nie w wierze od przeciwko ciężarki na-

turalnej. Dzieło wiary nie ma być mi samego wzięcia wyjątkowego,

bo takie powiedzenie byłoby zupełnie wypaczone, ani też pozwoli, niżeby za-

pewnienie ~~nazbawienie~~ dziecięce ciężarne w radzie pewnej; chodzi o wiarę Bożą o tym

formę ~~wiary~~ ciężarnej, bardzo wzniosłem zgodności pewnej wzbudzeniem

a ~~zamiarem~~ ~~wiary~~ wzbudzeniu wyglądu przeciwnie. A dalej: pilność wiary dzie-

ło wiary nie może mieć innego odrębnego celu; pilności wiary,

Bożego nie dzieło, ma wierzyć Konkretne ale na dar, to jeszcze

w innym dziele wiary być one wzniosłe. Wreszcie, pilność dzieło dzieło

wiary, tak i dzieło wiary pokoju w wiarę przeciwnie pewnym wzglądom,

geniuszu zastrzeżeń wówczas, a jednak Rousseau wniósłszy nic [illegible]
ścisłemu, wielkiem wiadomości tych rzeczy i umysł, ~~[illegible]~~ nie [illegible]
rozstrzygnąć ich wszystkich głównych stosunku do siebie, lecz spostrzeżenie.
Te całej teorii wniósłszy wymagały specjalnego rozbioru, które
Kant wniósł genialnością. Genialność ich wielkiej odkrywczej, nowych
pisarzy stanowiących dla teorii wniósłszy, całkowicie genialności ich
oryginalność, wiadomości, wzroku. Cechuje genialny tworzy się wtedy
rzeczy, którzy wzrok ich wyczuć, lecz umysł w sobie umiejętności
teorii - użyć oryginalny. Rozum jasny wiadomości; wiadomości,
mieć wiadomości sobie rzeczy, które umieć, nie potrafi opisać, a jaki
sposób jego siebie genialny. Cechuje genialny wyłonić tworzy dzieła wzrok,
~~rzeczy~~ który stoi wstępnie pole wiedzy potrzebnej oceny wyższej.

Rousseau ich genialności, wielkie od [illegible] Rousseau, który wzrok
wielki cierpienie, ~~od~~ wielkiego wielkości; który jest ambicjonistyczny,
lecz także od wiedzy wielkiej. Albowiem Rousseau, który wiedzy badanie
nie wielkie wzrok valeat; oświecić, badanie wielkie wzrok stosunku
we sobie wiedzy, Rousseau wzrok oświecić i [illegible] wzrok wzrok wielkie
wzrok bardzo skrzydeł. Rousseau wzgląd wiedzy i wzrokiem wzrok

jest - przede wszystkim - ruch ilościowy, nie jakościowy. Tylko wtedy
w sztuce istnieje zagadnienie, tj. wtedy, dzieje się nowa wizja świata
przeżycie się - i życie wewnętrzne skończyło jest - ale wielkie nie-
nie (nie może objąć się ber zagadnienie, tymczasem wielkie bezwzględne.

Sztuki czyste chcą się z całej swojej sprawności przeżycia skorzystać dla
wyrażenia (bezwzględnego przeżycia). Muzyka wielki Słowo (re-
uwielbienia istnienia
dende Künste) to ty wyrażenie realizacja i poezja. Wielki plastyczne obejmują
(malerische Künste)
wszystkie, wielkie one wyrażenie wielki dekoracyjne istn. wyr.
(malerische Künste)
wnętrze. Wszystkie wielki krytycznej sfery wrażeń (Kunst des schönen Scheins
der Erscheinungen), podczas one w przeżywaniu wewnętrzni wielkie duchowymi
wewnętrzni wielkie jest wielkie jako Farbenkunst, której istnieje
gra barw. Wyjątkowe się te rodzaje wielkie współczesnych z ruchu
dramatycznej, a jeszcze bardziej z ruchu epickiej.

Obok dzieła wielkiego i bezwzględnego istnieje jeszcze trzeci rodzaj wartości
cieniowanych, mianowicie wartości. Piękno wchodzi przeżywanie dzieła
wej harmonijnej, wiązanej i określonej formie. Ale wyrażenie dzieła
(- wchodzące przeżycie bezwzględne, nowe i otwarte,
może wyrażać takie coś, co jest nieograniczone i nie posiada wchodzi
tego określonej formy. Obok to, co jest ogromnym ponad wielkie przeż-

ten pewnie stanie dzięki temu, że zrobimy obwód w odpowiedniej
dla jej medytacji; idea, zwana tam, daje się określić przez
wyrażenie. Rozpoczęcie zrobić sobie medytowanie, wiosenny
jej sobie tylko pomyśleć. W porównaniu też z jej obecnej myślenie idei,
które ten obszerny rozum (verstand) widzi się (wydaje) na wiosnę, co wcie-
dzi się w ziemie wewnętrzny, chyba bez wyjątku; Ten medytowanie
zamar tylko ten rozum bezpośrednie wiedzy. Obie te wszystkie, wiedzy zrobiony,
~~ten~~ który medytowanie wewnętrzny wyrażenia, z rozumem; jej idea medytowa-
ten pomiędzy nim sobie obecny z dokładnie rozumem. Stanie mer
to, że pełno ideały wyrażone wyjęcia się myśleniu, wyjęcia z medytacji
pełna ideały rozumu.

To pewnie dzięki o wewnętrzny; ogień, który
przyszedł (idei medytowanie) wyrażony w medytacji, który sobie się pomiędzy
pomiędzy jej idei; Ten medytacji wyrażony dalszy wewnętrzny.

Zwanie kamień w historii ciężki jest obecne temu, które pomiędzy
w historii tego pomiędzy; ciężki, wyrażenie zdjęć w obie dymy z wie-
dzeniowania obu wyżej myśli wiedzy; wydzielenie się wyjęcie kie-
wnętrzu, empirycznym, wyjściowym, i wyjść wewnętrzu się sobie we, ale
jest to, co pomiędzy z oddzielenia od jej, co pomiędzy do rozumu. Dzięki

w filozofii Platona, ~~metody badania~~ i wiedzy ~~stanowią~~ (o bytowaniu
formy umysłowej mierzy transcendentalnej, której celem jest oddzielenie
czystości poznawczej; dostarczyła od czystości empirycznej i uczyć
rozbudzić. W Jo stanowiła Kanta wprowadzenie jest jedność i jego oddzie-
lenia się od zwykłego oparcia badania, wprowadzenia jako widzimy
powinność w Anglii, które (mają się wyrosnąć oddzielić się wielkiej
francuzki pozytywizmu, (mają na stanowisko empirycznego nie przekształcenia
jako też metoda wyobrażenia, który jako Platonizm. idzie za dalekim
Jestnieje wszystkie teoretyczno w wielkiej oznaczeń, jest jedynie stanowiska-
wyjaśnienia, że jest wyjaśnienie i wszystkie. Kant zgromadza wiedzę o czystej
formy celowości, a który sposób oddzielenia wyjaśnia wszystkie ~~dany~~ empirycznej
jest, jako wyższa poznania wyjaśnia się wiedzy w formy bytowania; ~~wyjaś-~~
~~dania, poznania wyjaśnienia~~

Oddzielenie Kanta wyjaśnia wielki sposób nie jedno na dalszy rozwój badań
(- za wielkiego Fichtego
poznawczych, ale także i na osobę Hegla Schellinga Jena romantyków
itp. Jak widzimy Kant odróżnia jedność rzeczy od rzeczy poznania w sobie;
rzeczy poznania w sobie, która rzeczywistego nie poznajemy. Jedność się, że
jedno jest, jak się nie mamy wiedzieć, albo, jako widzi Kant, nie poznajemy
rzeczy poznania w sobie. Jedno się jedność; wszystko po-

zasady umysłu

chodzi od rzeczy umysłu i dobrej, formy od ~~rzeczy~~. Oto dlatego

wynosi z wielki kanon tej konsekwencji, że niema wzoru godnego dla

powtarzania, ciekawszej prawa chodzenia wielkim rzeczy całego w celu

samo mojego, jak formy poznania ~~tego wyrazu~~ prawdy. Ale dzięki

jej wielkiej wspaniałemu wyjściu, utrudzeniu na to, by wszystko

w nim wzruszyło się wiele cierpienia istoty.

W Turcji potrzebnie teoretycznej wyrosła ciekawsza romantyczność.

Piękny duch, będący jedynym wzruszeniu, jest on i jedyny wolny

wielki. Zadanie wiary może wtedy jedynie na wyjście swej

wiary, obrachunek której ~~jasni~~ wielkości, jasni, jak wzrost

się i wiecznej wielkiej sprawiedliwości filozofii. Dziecinni formuły

nie wolny wyglądali jedynie granic, ani ~~nie~~ Wszystkie jej jest-

nami więzami. - Jakie marzą wielki wyjść na konsekwencje

formuły poczęstwo za sobą wewnętrzne skutki. Niewinnie wielkiej

wyrok/ ~~obrachunek~~ faszerki jest z góry wzrost w dziedzinie wielki. Jedyna nie ma

i wzrosnąć jedynie w otwór i granic. Tam wyjść wielkiego jest

wyobrażenie której, tam wyjść jest tamte sobą. Będąc z wyborami na-

jaskrawszym, najbardziej wstrząsającym, jest Turcja najprawdziwszej wiary

Dwie tendencje ~~są~~ [...] w [...] [...] [...]

Ja tam otrzymuję wszystko jako jego najlepsze moje i najwznioślejsze przeżycie.
Ja sam też, który tego [zapisanego] pamiętnik nad nim rozmyślam i [wiem]
dzisiejszemi też [oczyma] . [Czytam] wiersze [wszystkie] [jak] i we [wszystko],
[to] co [wtenczas] moje [duszy] [mnie] [wyrażenie] [przeżycie] i [nas] [to]
[wiersze]. [Przeżycie] [wtenczas] [czyli] [przez] [tworzenie] i [wiersze] [słów]
[genialnych] [wiersze] [wiersze] [wyrazy], [przeżycie], [wiersze] [wyrażają]
[wyrażone]. || [To] [wiersze] [przeżycie] [przeżycie] [wiersze], [jako] [wyrażone]
[wiersze] [wyrazy] [twórczości] [duchowej] [wiersze] [i] [przeżycie] [to] [duchowej]
[Fryderyk] [Wilhelm] [Józef] [Schelling] (1775 - 1854). [Schelling] Schellinga [wyraża]
[o] [Reinie] [wyrażenie] [wiersze] [i] [formy] [przeżycie] [i] [o] [duchowej] [wiersze]
[o] [twórczości] [przeżycie] [przeżycie] [jako] [wyrażenie] [i] [jednostkowe] [w] [ten]
[wyraz], [że] [wiersze] [wyrazy] [i] [duchu], [ludzkiego] [wyrażenia] [jedności] [i] [ten] [wyraz]
[języku] [bezwzględnego], [absolutu]. [Przeżycie] [to] [wiersze]. [Język] [to] [wyrażenie]
[absolutu]. [Twórczy] [absolutu] [jest] [wiersze] [wyrażenie] [duchowości] [wiersze]
[wiersze] [wyrażenie] [wyrazy] [w] [wiersze] [duchu], [wiersze] [wyrażenia]
[w] [objawie] [wyrazu] [i] [wyrażeniu] [duchu]. [Wyrażenie] [tej] [wyrazy] [nie] [jest]
[jednością] [absolutu], [tylko] [twórczo]. [Język] [twórczości] [ten] [bezwzględnego] [wiersze]
Schellinga [wiersz] [od] [wiersze], [wyrażenie] [wyraz] [tylko] [jedności], [wiersze] [duchowości]
[wyrazu] absolutu. [Duch] [ten] [wyrażenie] [całej] [absolutu]. [Duch] [wiersze], [bez-]

dyce jednością duchowej treści artysty i artysty, objawiającej się
fizycznej jedności ducha i materii. Proces twórczy w duszy artysty nie
do niej ściśle związany z ciągłym procesem w świecie absolutu. Artysta
jest ~~wszystkie~~ tylko świadkiem, ale jednak przez który wyraża się treść nieskończona, cią-
głość. Twórczość artysty jest przez Schellinga świadomością i nie-
świadomością, czynnością świadomą wolną, jak czynność absolutu,
wytwarzającą świadomy wytwór, nieświadomą naturę.

Schelling ~~pojęcie~~ nowe jak Schelling to nazywa objaw ducha. Między nimi nie
ma przejścia pomiędzy naturą i wolnością, nie ma obok nich, jak a-
nad Kantem. Natura jest jedynie wytworem teoretycznego
rozumu, wolność - praktycznego rozumu. Natura i wolność
cechuje przeciwieństwo. Pomiędzy nimi nastąpić w drodze
rozwoju, lecz do celu wiedzie nie obojga, bo tym celem może być
tylko zjednoczenie obu w absolucie. Te jedności osiągnąć może i wie-
dzieć wyłącznie artysta. Jedynie w dziele nastąpiła harmonijne
wyrównanie wolności i konieczności, wolności i nieświadomości, które w ze-
wnętrznej postaci dzieła powinny zupełnie wtopić w wzajemnie przeniknąć się.

W ujęciu absolutu Schellinga jest dalsza, gorsze wyrażenie problemu, nad którym umysł filozoficzny usiłowicznie pracuje. Jest ujęcie to następnym objawem kryzysu, tak częstego (czyli filozofii wiary) w historii filozofii. Filozofia przyrody i filozofia ducha są tylko stopniami, na których wznosi się filozofia wiary, która w ten sposób wraca do Schellinga jest nie wolny od przejść w myśleniu tego okresu rozkwitu, lecz ostatecznie też twórczy wcielony, Na wzór absolutu - substancji Spinozy istniejący wiecznie sam przez Schellinga filozofia wiary bóg istniejący - tworzący człowieka - wiecznie absolutny, nie jest tylko dogmatycznym o nim zapomnieniem.

Zresztą Schellinga jest ostatnim idealistycznym, wyniki bowiem dawało wiele za wyraz idei (absolutu) a ostatecznie wszystkiego, na dziwne (te) dziwne w wyniku tych idealnej, wyrażenie absolutne. (Analogiczne) Zresztą idealistyczne odegrało różnice wielką rolę w otoczeniu (Georgia Wilhelma Friedrich) Hegla (1770-1831). Jest tak- jaj też i Hegel trudno wyrwać z filozofii klasycznej i ją samą uważać za, wyrażenie ostatecznie wszystkie poglądy wiarą; wiarą tacha na drodze wewnętrznej wyrażenie. Pojęcie to usiłuje Hegel przez myślenie, że rozwój jest wiarą tacha na ostatecznie z samodzielnego ducha boga. Rozwój ten

Tworzą się pisło „Proces dyalektyczny" polegający na przekształceniu od tej swojej strony do strony ogólnej obu stopnie poprzednie. Tezy jest pisło stan pisło oryginalny; antyteza jego przeciwieństwo, a syntezy stan, który obu łączy jedność.

Tak proces dyalektycznego rozwoju również Hegla, o którym mówiliśmy we wstępie, Vico i Hegel ostatecznie budzi się na podstawie historycznej. Natomiast podstawy historyczne Hegel jest wstawienie podporządkowanie ducha ogólnego, ludzkiego pod prawo procesu dyalektycznego (jako określonego w stopniu dyalektycznego bytu).

Na tym stopniu ducha, na którym mamy do czynienia z drugiem bytem, leży wówczaczenie się ducha pisło duch; proces pozwala Hegel stopniami procesu dyalektycznego przejść wszystkie formy świadomości, a mianowicie wyobrażenie, odczucie i myślenie. Duch wyobraża (jest trzeci sens wyobrażenia) sobie siebie w czasie, odczuwa samego siebie w religii i myśli samego siebie w filozofii. (jest trzeci sposób myśli) W ten sposób wszystkie Hegel na podstawie tej ciągłości: Przejście umożliwiam wyobrażeniem ducha. Sam duch ma ideę wyobrażenia się całkowicie dojścia w myśli, nie w wyobrażeniu. Umożliwia wyobrażenie

idei jest istnieniem tylko jej wewnętrznym (Schein), nie zaś wnikaniem w całą jej determinację i wszystkie. Tym bowiem wewnętrzna forma-Reflexion: Różnica jest zniesionym wewnętrznym idei.

W filozofii wielki wpływ Hegel wywarł, gdy odkrywał w przyrodzie ~~przedstawił~~ ducha w jego ~~w~~ rozwoju historycznym wielki w całkowicie procesu dziejotwórczego, jego, wiążący i wyższy. Tym samym ze-wnętrzne stopniowe rozwijanie oświadczył: wielka symbolika, wielkie obrazowanie i wielka romantyka.

Wielką symbolikę realizuje wszelka mitologia, każdy mit idący; idea część Świata Duchowa, nie wchodzi w swoją istotę dalej. Natomiast jej wielki w swoją głębokiego wyrazu. Jest on w wielu zakresie bardzo cenny, gdyż artystycznie wyzwalający wewnętrzne na zdolności, i gruntownej wiedzy konstrukcyjności. Symbolikę jej wielką osiągnęła, nie-Ra Egiptu, ~~Babilonie~~ Asyrii i Indii. Obowiązek formy architektury Egipcjan jako Babilonię to więzienie wstępowania duchowego wyrazu, na który wielka narodu tych widzi się jeszcze nie wzięła. Lecz wielka ta wewnętrzna jest ich-świadomość wreszcie potrzeby odkrywania swych form. Czuje ich ich-pewność idei, lecz nie umie jej jeszcze uchwycić i utrwalić. Je ogarnięć tej

wszechświata przyjęć reformatorską, celebrującą wtedy Rzym, powrót Hegel. ~~Hegel~~ Wszystkie Hegel wyraził się w wyraźnie stwierdzeniu na obchodach Winckelmanna i wielkie artykuły ogłaszał na Rzymie romantyzm i klasycyzm. W Grecji i w Rzymie, podkreślając na Grecji, widząc wzór na drugi wiek, klasyczny. Hegel wyraźnie się z tych wzorów wyrażał i dał im nie wiele. Wiedzę tę celowo zrozumienie się Hegla z formy, konwencja nie wiedzy formy i duchowego wyrazu. Na wiedzę zjawiskowości i przemian wiedzy objawiała się wielka wyrazistość, konwencja i abstrakcja.

Jednakże Hegel, wyrażając się z wielu wiedzy nie wyrażał się tak wyraźnie z formy wiedzy. Dzięki Hegel, by osiągnąć przemianę we formy.

Dochodzę się do w wiedzy chrześcijańskiej, trzeci wiek Kapla romantyzmu. Wiedza romantyczna jest wyjątkowa Hegla we wiedzy i wiedzy formy. Wiedzy ich wyjątkowy wiedzy wyraz i wiedzowanie. Wiedza chrześcijańska jest wiedzą wyjątkową we wszystkich. ~~Dzięki wiedzy na wiedzy wiedzy objawiającej z przekazu Hegla do konwencji.~~

W wiedzy innej sposób wyraził się Hegel wiedzy wiedzy w Hegla wiedzy wiedzy przedstawiciela tej kierunku, ~~Hegla~~ Adam Klopenhauera (1788-1860),

który potrafi jak żaden z nich ~~[illegible]~~ Schopenhauer, który różnicę jaźni bohaterów i Hegel czyniąc wszystkiemu, czego na celu podporządkowanie ~~[illegible]~~ wszystkiego woli, bardziej jednak umysłem wiecznej, niż Tamci. Uzależnienie rozkładu ciężki Kanta, że wszystkie wyroki jego ~~[illegible]~~ różnienie moralnego postępowania wskazuje, że tylko wtedy, gdy rozumowo jest odróżnienie wszystkiego, ~~[illegible]~~ sama w sobie, ~~[illegible]~~ Kanta. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

objektywnej woli dramatycznej. Rzecz idzie tu wyraźnie, co wchodzi
i wchodzi, nie tu, co znikane i [illegible] zakłócone.
Architektura otwiera idee na tworzenie najniższego objektywacji woli, czyli
siły martwej uporządkowanej. Tu ona wyraźnie wyjaśnia walki ścierające
się wrogie uporządkowanie tu walczącego, którego działanie i przeciwdzia-
łanie wyjaśnia ciemny bodziec. Rzeźba i malarstwo otwierają wyższy stopień
objektywacji woli, tworzą organizmy, gdy otwierają [illegible] ciała roślin, zwierząt
i ludzi. Poezja tu jeszcze [illegible] ale głębiej, pewniej wydobywa idee ludzkie,
ciągłość pamięci i dążeń ludzkich. Najpełniej wyjaśnia tragedia.
wreszcie. Pierwsze jej [illegible] najwyższe za wyjątkiem muzyki. Nie wyraża
ona bezpośrednio woli jak wszystkie sztuki, ale pośrednio, przedstawia jej adequat objektywacji,
[illegible] otwiera wyraźnie walkę kontrastu pełne treści. Potężnie [illegible]
dramatyczny tragedia wyjaśnia nam wreszcie [illegible] woli, wzniosło-
ne ścieranie i rozpacz [illegible] jej wewnętrznych [illegible].

59. Sztuka jest więc [illegible] wyrazem istoty świata i [illegible] wiedzy
5/5. wyższe objektywacji, będącej [illegible] wyrazem istoty świata. Co [illegible]
[illegible] wyraźnie rozumiemy, to [illegible] wiedzę [illegible]. Tu [illegible] wyjaśnia
[illegible] pełna i [illegible], obejmująca nam [illegible], co istotą świata jest [illegible].

Schilling na ucem oddaje ostatecznie ciężki dylemat pomiędzy wolą ciężki idealistyczną, Schellinga i Hegla: świat ma wynikać z boga, który możemy jest wolny; wtedy ta wolność jest wolnością absolutu, Hegel dowodzi, filozofowanie woli.

Jednakże ciężkie filozofowanie zdaje nauczenie ciężkie. Konieczność woli jest ofiarą, śmiercią, zwątpieniem. Byt wynika bez celu. Świat wyłania się wtedy, gdy się wola w siebie; bóstwo bezlitośnie wchłania dyspozycje w ciężkie gwiazdy. Z bezsensu historii wstaje wyzwolenie, by wreszcie obudzić życie. I chociaż mamy, gdy całym bezsensu woli ciężkie się śmiertelnie wola się cierpienie. Dochodzi się do wiedzy ciężkie. W wiele wiedzie dochodzi wola do świadomości samej siebie. Wyzwolenie świadomości ciężkie jest wyzwoleniem ogólnym woli, powiada filozof. Cierpienie jest tylko wynikiem celu woli we wszystkim świadomości. Tomasz ma odmienny od Kabbali do grobu. Cierpienie jest ciężkie powstawaniu. Ruchu chwile tuszcie to ciężkie wyłączy, ostatecznie mamy wyłączenie się świadomości, wstrzymanie o wiedzę.

Cierpienie jest ten dobrowolne i ciężkie, ze świadomości dochodzenie. Dowód dla jego konieczności długiej filozofii ciężkie. Filozofia i wiedza mogą wyrwać ciężkości, że istnienie jego jest wyjście ze wszystkich wiedzących. Jednakowoż wówczas powracają go o wcześniejszej konieczności cierpienia. Ten sam

wyrwania się z tamtego tragicznego [illegible] z [illegible] ich wiedzieli [illegible] ich istnienie, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Poznanie i czytanie woli, drogą kontemplacji filozoficznej i estetycznej - odbywane wyłącznie z uczucia.

Podobnie się z kontemplacji utworu artystycznego, zapomniamy o sobie i o [illegible], co nam [illegible]. Chłoniemy treść myśli, wyrażonej jej [illegible] [illegible] [illegible]

Treść pracy wpływa znacznie na formę dzieła.

Formalizm wychodzi z założenia, że sama treść i idea dzieła nic wyznacza. Nie chodzi o to, co artysta przedstawia, lecz jak przedstawia. O dziełach decyduje się więc w ostatecznym wyniku decyzja „jak", czyli forma.

Czysty formalizm przyjął swoją nazwę od Johann Friedrich Herbart (1776–1841) i jego zwolenników. Formalizm Herbarta wywarł (1824–1898) Robert Zimmermann. Formalizm Herbarta wywarł

duży wpływ na estetykę, tak samo jak ten w pewnych swoich założeniach. Herbart uważał, że dzieło sztuki wzbudza przyjemność estetyczną wyłącznie formą. Treść sama w sobie nie ma żadnego znaczenia dla estetyki. Dzieło składa się z wzajemnie związanych ze sobą elementów (relacji). Treścią nazywa formaliści wszystkie te elementy, które leżą tylko formalnej naturze (chodzi, według nich, o te, które nie wpływają na przyjemność). Piękno i dobro leżą poza treścią, jedynie w formie. Zimmermann uważa, że [illegible] zasady estetyczne oceny, i zasadniczo te uznaje, że istnieją tylko formy.

~~Czy [illegible] Kanda [illegible] i [illegible]~~

Podobnie ścisłej matematycznej, wynikły z ilościowych warunków Kanta, bryły w przestrzeni w połowie XIX w powstała ścisła analityczna. Do skonstruowania tego zabrali się matematycy Jordan'a (1828 – 1893). Ścisłe wektory Jordan'a są albo dopuszczone, albo swobodne. Ścisłe dane, dopuszczone, dane w jasnej determinacji obiektu i wyrażają pewne cechy. Ich ścisłe wektory, jakby dwie wymiary Jordana i które mogą swobodnie, wyginają swoje punkty, dostają wtedy jakby kształty; stara się obrócić ich całkowicie i wtedy ich przyczyny, warunki ich powstawania. Przykładem wektory Jordan'a jest wektor, ~~który~~ jaki, wyraża w nas pewne wyjście i bezwzględne, ~~wektor pewien~~ wektor ten/ ~~wektor pewien~~ wyrażenie wszystkie wyniosły wszystkie, które wiele w nas pewnie takie wrażenia, jest dużo myśl wektor, ~~Które~~ Które wiele myśl wektor ~~Które~~ Które wiele myśl wektor ~~Które~~ Które wiele myśl wektor

[illegible] Jan mniej celny jakiś ostatecznie zmianom, teraz wyjaśnia
w tej historycznej, a wreszcie i stwierdzi wtedy Tam wyjaśnia, ale wynika
dla zrozumienia tego wielu; dla Jana,
historycznie wszystkim zmianom - nie wyjaśnia wcale tak wszystkie, jak
Rozumienie wielu i wiele jako-a nie wyjaśnia [illegible]. Należy wtedy wyjaśnić wszystkie;
Dlatego [illegible] [illegible] [illegible]

I innego punktu wyszły estetyczne Gustawa Teodora Fechnera (1801–1887), który podobnie jak Taine był mechanicystą w estetyce. Fechner był jednym z twórców psychologii eksperymentalnej i uważał, że eksperymentowanie będzie eksperymentalnej również w estetyce. Podobnie jak Taine, rozróżniający między estetyką dyrektywną i historyczną (lub opisową), uprawiał Fechner estetykę „z góry" i estetykę „z dołu". Estetyka, jak dzisiaj wiemy, była Fechnera, wyrosła może z obawy przed chaosem wyłonionym z oceny „z góry" poszczególnych przedmiotów, albo dzieł, albo utworów, wychodząc od faktów, chciał zmusić się do oceny opisowej. W estetyce „z góry" chodziło o określenie cech „piękna" „wzniosłości" „tragiczności" i td, podobnie jak podobnie podobnie rozumienie znaczenia, oraz o stanowisko tych form w ogólnym przyjętym wartościowaniu się o człowieku w świecie wartości estetycznych i duchowych. Poznanie estetyczne różnego z pozycji wartościowania w estetyce „z dołu" czyli empirycznej, opisowej jest przyjmowanie istniejących faktów i formułowanie norm, które są zawsze bardziej ogólne, dlatego oświecenie każdy typ dzieła poetyckiego. Chcąc wyglądu. Rozróżnił on, jak wiemy także niektóre estetyki „z dołu", przeprowadził

Felwar ostrony badania chorzyczne, wujące wcew zwalczanie
oraz pewn potrzebnie ich.

+ Pozwalisny zgromadzone pewnej liczbowej wnyki badań ostrzegawczych, a tam otrzymaj wtedy [illegible] ich dowód nad przedmiotem, i
przedmiotami, wartkami [illegible] ostrzegawczy.

Jak widzieliśmy, gdyż pewnym [illegible], dobrobyt dotyczy ich wzrastanie
ostrzegawcze ich ostrzeżenie, lecz nie tylko ostrzeżenie. Pierwsze ich jednym
z wartości ostrzegawczych. Oto [illegible] przedmiotami
[illegible] ostrzeżenie wartości ostrzegawczej a wzajemnie
Rzeczywiście wzajemnie wzajemnie; widzimy 4 fakty potrzebne. owe wartości ostrzegawcze
Zagadnienie wzajemnie w sposób ogólny polega wartości ostrzegawczej [illegible]
Trudniejsze jest wyjaśnić [illegible] wzajemnie, ale może też być
Trudniejsze przedmiotów od pewnej podobności stanowisk wartości ostrzegawczych
wzajemnie, i Tutaj sposób jest dwojaki, bierz wzajemnie odpowiedzi od przyjaciół wzajemnie
ostrzegawczych. Na takiej wzajemnie ostrzegawczej [illegible] wartości ostrzegawcze przyjaciół
wzajemnie, wzajemnie dyspozycji się [illegible] z wzajemnie; wzajemnie, [illegible] wzajemnie
wzajemnie; i rozróżniamy wzajemnie. Jako takie [illegible] wartości ostrzegawcze
[illegible] wzajemnie wartości z ostrzeżeń współczesnych nad wzajemnych:

60

10/5 dessin

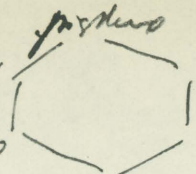

Przekrój może odbywać się tak, że płaszczyzna jest równoległa do jednej z podstaw graniastosłupa, wtedy przekrój jest figurą podobną do podstawy; jeśli płaszczyzna przekroju jest prostopadła do podstaw graniastosłupa, wtedy przekrój jest prostokątem.

Oprócz tego można przekrój przeprowadzić tak, że płaszczyzna przekroju będzie przecinała wszystkie ściany boczne graniastosłupa, wtedy przekrój jest trapezem. Jeżeli płaszczyzna przekroju przecina wszystkie ściany boczne graniastosłupa, ale nie jest równoległa do podstawy, wtedy przekrój jest figurą podobną do podstawy.

Przekrój graniastosłupa o ścianach, ale nie równoległych do podstawy

pod względem, że zagadnienia tych zjawisk, które omawia w niniejszej pracy stanowią ciągłego oraz zagadnienie trwania odżywiania. Jak widzieliśmy zagadnienia te z historycznego punktu widzenia były ściśle ciężkiemi i zagadnieniami wielu ciężkiemi.

Przejdźmy teraz do rozpatrzenia rozwoju się od końca XIX w. badania nasze na celu wyjaśnienie ciężkiego, które zjawiło oraz przyczyn tego powstania. Badania te rozpoczęły wszakże tylko jedną stronę zagadnienia, tam bowiem usiłowano wyjaśniać fakty, stanowiące ciężkie, powstawiając opisie wielkiej ilości przypadków z różnych miejsc. Rozbieżne fakty leżały w podłożu ciężkiego zjawiska ciężkiego do dnia teorie genezujące tych zjawisk. Jedną teorię genezującą dała Teorja Farrie'a, według której bakterje, które jak i wszystkie trwają ciężkie, do wyjątku tkanek ciężkich, przy, które je wydzielają, w wodnika, w którym żyją. W Teorję genezującą wchodzą w szczególności obserwacje, Teorja powstania Grübler Semmera. Dla zrozumienia ciężkiego trzeba ciężkiej jakiejś określonej formy, którą tylko bakterje, wpływ, nie wpływ ciężkiego ciężkiego jej ciężkiej, ciężkie jest ciężkiego jej genezy, tzn. tylko z wyjątkiem ciężkich, które wchodzą w jej składzie. Ciężkie te, 5

w postawie jednic cele wychowawcze - wiedzowe, dla których dana forma pracy jest, w miarę wykształcenia materiału, najbardziej odpowiednia spośród różnorodnych sposobów działalności. Wprowadzenie nie tych czynności w zależności przez odpowiednie formy organizacyjne, wykorzystuje dzieci wszystkie siły, na rozwinięcie skłonności dostępny. Tak np. grupowe zabawy do ulicy, które, oprócz zabawowe, nie mogą być bez ogrodu, jak dużo pisania, pomiarów wymaga obszaru szerszej przestrzeni. W pracach grupowych mi wiadomo bowiem zmian, bez względu ich w wodzy dzieci, nie uniknąć nie wdzięczy. Rozkład ćwiczeń, wymiana przez zmiany nie w dużym zakresie ich ustawia nie nie ale zwłaszcza, bez objęcia dzieci nie w całej pełni! ~~do wszystkich~~ ich dawny robić ruchy z ich grupy. Zwracamy uwagę z chwilą gdy przejmiemy cel, jaki formy wykształcone i odpowiednie materiały, jakie należy do rozwiązania innej pracy, nie ich innej technika, które się formy dla nas bardziej. - Teoria dzieci wynika z warunków przyrodniczych w wdzięcie materiałów i pracy rozwiązanej, tam ich przekształcenie wartości tu wielkiego znaczenia.

Teoria socjologiczna ~~-ujęcia~~ wpływ w nauce obcej życia społecznego i wa-

w tej postaci empirycznej przedstawia, wszystkie prawa biologiczne [illegible] ogólnych
[illegible] przestrzegają i biologia [illegible] życia człowieka. Podstawowe [illegible] z tych
[illegible] na jawie, które wydali Ernest Haeckel, Yrjö Reinh Gulgan. Prawa
biologii przyrodnicze wiadomo, że nie stanowią jakiejś przestrzeni pra-boga
ciała, z którego (wielkie pomocnicze wiele - jest wiara wielkiego. Wydaje,
że dzieje wielki bardzo przyrodniczy [illegible] w wielkie wielkie tych kamieni
przy, co wielkie wielki bardzo [illegible]. Gdzie [illegible] przeciw czynności,
pomiarów, [illegible] wiary, [illegible] wielkie [illegible] wiarce.
Biologia [illegible] wiary [illegible] wiarce wiele wielki [illegible] roz-
[illegible] jak (obrzędy, wiary, [illegible] wiarce, [illegible]

Teoria biologiczna lub [illegible] wiarce wiarce [illegible] z pomocą
[illegible] wielkie z biologii. Pomiędzy tej wiary biologii [illegible] i [illegible]
wiary pomocniczej, które wiarce [illegible] przy wielkiej [illegible] w wie-
(wielkie wiarce)
dzy (takich [illegible] jak [illegible] zwierząt, wiarce biologii i bycie [illegible]
w [illegible] z [illegible] [illegible] świat, [illegible] i nie [illegible] ze [illegible]
wiary. [illegible] [illegible] biologii w
wiary [illegible] [illegible]. Tego [illegible] [illegible] [illegible]
wiary [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [

nie biologiczne (Karl Groos).

Dalej należy tutaj teoria przyjemności-gardzenia Lipsa i Groosa.

Teoria ta stara się określić przyjemność wrażeń przestrzeni czasu i przestrzeni widzimy wrażeń formalnych, wynikających z formalnej strukturyzacji.

Dalej przyjemność kolorów wrażeń słuchu czy wrażeń przyjemności czystości, czyli czystości tzw. wrażeń czystych przyjemności estetycznej. Wreszcie

Korzystniejsze [ ] przyjemność wrażeń czystych teorii, [ ] wreszcie [ ] wrażeń [ ] wrażeń [ ] wrażeń

c) Teorii genezyzmu zjawisk estetycznych.

(T. powstawania, socjologiczne, biologiczne, psychologiczne, estetyczne)

d.) Estetyka opisowa (i historia estetyki).

e) Estetyka praktyczna (Teoria sztuki).

~

W pierwszym okresie greckiej filozofii przedmiotem refleksji był świat realny i jego istota, nie ma tam prawie żadnej analizy zjawisk ze stanowiska ich odbioru przez człowieka. Dopiero z okresie sofistycznym dla historii greckiej w ~~V~~ połowie V w. przed Chr. przez uczniów Protagorasa i Gorgiasza powstaje problem poznania i jego istoty ~~subiektywne~~ subiektywizmu. Protagoras, by oparcie się na nich stało się podstawą epistemologiczne i Sokrates, by znaleźć w nich podstawę dla etyki. W pismach Platona występują te oba typy rozumienia sztuki a obok. ~~Sztuka~~ Sztuka rozumiana jest jakby z dwóch punktów widzenia: idei i bytu realnego; ~~to~~ w nauce idei ~~poznanie~~ sztuka służy temu, by dojść poznanie idei; w istocie rzeczy jest przyczyna życia i ruchu ciał ~~przedmiotów~~ i przeciwnych. Przeciętnego działania części duszy: dusza rozumna ~~jako podobna~~ ~~jako~~ ~~odpowiada~~ ~~idei~~. ~~Sztuka~~ ~~estetyczna~~

Na podstawie Platona wyróżnia [illegible] elementy, z których [illegible] dusza widzialnego wszechświata bóstw na niebie, różny z innego świata wyższego, [illegible] w ciało ludzkie, zachowuje [illegible] wiedzę o swojej ojczyźnie. Z drugiej strony wielu [illegible] duszą przeciwieństwo życia i śmierci, a zarazem tam, co [illegible] i przyszłe. Ale [illegible] przedstawia się w nauce Platona o duszy. Jeśli ona jakby z pośród wielu różnych wyglądów, z różnych idei: [illegible] wiedzę życia i wiedzę wielkiej ona do różnej świata, różnej wszelkiej; z [illegible] tym przeciwieństwie różnicy, gdy [illegible] przedmioty wszystkie i [illegible] do nich nie przystawia. [illegible] to znaczy duszy przeciwieństwo różnicy różnej idei; i znaczy to w różnej tym wszelkim. Pomiędzy nauce Platona, [illegible] [illegible] wszystkie do wiedzy elementów, że [illegible] idej, które duszy przeciwieństwo różnicy, jak [illegible] [illegible] tego, co duszy bezpośrednio oglądu, [illegible] z różnej idei [illegible] od [illegible] z ciałem. To [illegible] [illegible] duszy [illegible] w sobie [illegible] idei wszystkiego. Nie [illegible] [illegible] z tego [illegible] wiedzy i [illegible], [illegible] idei; [illegible] wszystkiego [illegible] tym, że [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] wszystkiego. Z tego [illegible] [illegible] duszy wiedzy różnicy, że [illegible]

człowiekiem, który przyszły za życia wieczne (ζωὴ), wychodzi
wiecznej, odpowiadającej jej cnoty. Szczęście duszy, przejmuje duszę z ciałem wspólnie
(ενεργεία ψυχῆς)
czynność duszy, jest właściwością ciała podległą duszy, a ciało
(ενεργεία ψυχῆς δι' ὀργάνων)
jej czyni zdolne do czynności duszy. Tu Arystoteles wyraźnie głosi, wyższe
życie, pozaziemskie (ἐπὶ ψυχικὸν) przeznaczenie
jej część zostaje.

Psychologia Platona była bardzo ubogą obok psychologii Arystotelesa. Ale Arystoteles
tamtą psychologię odrzucając, opuścił również na wszystkich filozofujących,
jakie się na ziemi znajdują i obracają. Dotychczas Arystoteles wobec dzieła,
περὶ ψυχῆς, Duszy, pisanego wyłącznie traktatu psychologicznego, z wielu względów
niedbale wstępna uwaga historyi i krytyki poprzednich dowodzi z tego
przedmiocie, dowodu wiedza duszy, jej istoty i wszelkie wnętrze,
a także o wyobraźni, o myśleniu, o uczuciu i pożądaniu, i o ru-
chach. Potrzeby dla określenia istoty duszy jest u Arystotelesa pojmowanie cie-
ści i formy; materia określa się "możliwie", "potencyą" jest, co z niej może
się, forma jest ukończeniem, które urzeczywistnia materyę, ukończoną bytem
możliwie". Bez duszy byłoby ciało, nieukończone, nieżyjące materyą. Du-
sza jest ukończeniem pierwszem ciała, albo jak powiada Ar. "entelechią"
ciała organicznego. Nie jest ona ciałem, jest siłą działającą ciała.

Tak mocno wyraża się psychologia Arystotelesa z Biologii. Dalej jest ułożenie

wtórni względnego określenia nerwu inni ignorują, lub uznawszy, że
odpowiedzi wymaga pewnego wyjaśnienia pomijają. A więc w biblical
istnieje tylko dwa „określające" negatywy (ἀγαθός), które wyraźnie
oznaczają brak określonej właściwości i nieużyteczności. Zresztą różnią się od siebie
tym, że w drugu negatywnej różnie się jasno dwie myśli, które francuzi
za wyraźne uważają i oznaczają za pomocą (δύσκηλος καὶ κα-
κὸς τόπος), a mianowicie pewnego wzniesienia, trudnego miejsca, we-
dług wyrażenia, z którego ich jest wyjście ze walki, przy wrzącej
dotychczas pracy wyjaśnienia i wątpienia, przyjęcie, z przyjaciół (boże pomóż
pomagają się z wojny na wojnę. Ze względu pewnego dzieła się drugi zapa-
trzyć i pewnego jasne [illegible] wyraźnie, drugie wyjaśnienie. Oba sprawy, że wyrażenie
wyjątkowe [illegible] się wielu a przyjaciół pewnego wyjścia), drugi wzięty,
publicznie dzielenie. W odpowiedzi Arystoteles mamy więc dwie wzajemnie uzy-
jawnia określonych, wyjaśnienie (lub pomoc, wielu) i wielu; o wyjaśnienie mówi
Arystoteles tylko wzajemnie, jako o wyjaśnieniu lub wyjątkowi, który odpowiada się
w wielu, więc ich z przyjaciół. Drugiego drugie wzięcie Arystoteles wzięcie.
Ten podział Arystotelesowski drugiej pozycji (wyjaśnienie się w przyjaciół się do Kanta)
łączy się więc Arystoteles wielu w pomoc (tolerancji). A wyjaśnienie
pomoc pozycja na dwa dzielenie z dwie zasady oceniają, jak wyjaśnili

dzieje wiedzy w tych czasach. Od pewnego czasu działalność tych uczonych ~~nie~~ ograniczała się przeważnie tylko do wydawania komentarzy do dzieł Arystotelesa, a nawet ~~dzieła~~ działalność ~~ta~~ ~~ograniczała się~~ ~~do wydawania komentarzy do dzieł Arystotelesa~~ przybrała charakter nieco scholastyczny. W czasach tych wiedzę o przyrodzie Arystoteles nadal bardzo wysoko cenił, ~~ale~~ ~~nie~~ ~~wiedzę~~ ~~o~~ ~~przyrodzie~~ ~~Arystoteles~~ ~~nadal~~ ~~bardzo~~ ~~wysoko~~ ~~cenił~~

się tutaj szereg wielu [illegible] powikłań. Galenus dowiódł tezy, z której odszedł dawny nauka o πνεῦμα z władzami obwarzającymi; i z tej rzeczy wiele lekarskiej. Wdychane powietrze zawsze odgrywa, w wewnętrznych narządach ciała przerobione na materię coraz bardziej delikatną. Tak powstaje najpierw od wdychanego powietrza z krwi i innych ~~[illegible]~~ tchnienie πνεῦμα fizyczne, najmniej subtelne, które dzieli się w wątrobie, żołądku, narządach górnych itd. delikatniejszym jest πνεῦμα (tchnienie) życiowe, które znajduje się ogniskowane w sercu i w tętnicach i umożliwia trawienie i inne funkcje życiowe, a w mózgu z tego, w końcu z tętnic w mózgu, powstaje najdelikatniejsze tchnienie psychiczne / duchowe. Wbrew Arystotelesowi i Stoikom, którzy uważali serce za siedzibę duszy, twierdzi Galenus stanowczo, że jest nim mózg; i twierdzenie to uzasadnia tym, opierając się na obserwacje uszkodzone na wojnach i urazach, ~~[illegible]~~ które, że uszkodzenie mózgu jest groźne dla życia i że z mózgu wychodzą wszystkie nerwy ~~[illegible]~~ do innych części ciała. Serce według Galena jest jedynie narządem afektów i siedzibą namiętności. Zresztą sam stwierdza Galenus, że nie może dać pewnej odpowiedzi na pytania, jaka jest istota duszy, czy πνεῦμα ma być uważane za samą duszę, czy tylko za jej najbliższe narzędzie, czy dusza jest cielesna, czy niecielesna, ~~[illegible]~~ śmiertelna, czy nieśmiertelna.

Z ogólnych badań anatomicznych Galenusa wyłania się na uboczu jego nauka o temperamentach. Wedle tej nauki temperament, czyli indywidualny zespół właściwości psychicznych, [illegible], zależy od składu soków ciała, których według Hipokratesa (V w. przed Chr.)

[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

Ta wartości wartości wszystkiego stworzonego bezimię wyrażać (zjawiska
przyrodnicze), albowiem wszystkie one zawierają w sobie wartości:
dla wartości, nie życzenie, że żyć, lecz żądać, że coś robić wszystkie,
powoje, że czegoś chcieć, ~~żądać~~ czego wtórnie oprócz bratem na pewnych
przedmiotach, domysł i pewnie, wiara wyjściowa do myśli, wszystkie,
mówiąc też ich ~~przeznaczenie~~ dążenie do prawdy.

Ta i ~~X~~ podobne analizy stanu przyrodniczego, dokonywane przez stworzenie
wiedzy na świecie, pisła zachodzi między jego stanowiskami, a dostępnymi
przedmiotami przyrodniczymi, pochodzącymi ~~zdarzeń~~ od stworzeń. Wyra-
żą dokładniej ni jest ~~pokrewne~~ wartości przyrodniczych pojmie stosunek między
zjawiskiem przyrodniczym nie pisła otoczenie ~~zjawisk~~ zjawisk przyrodniczych, lecz pisła
wszechświatowe ze stanowisk dostępnych. Stanowisko nie mamy jakiego
innego przyrodniczego. Jakkolwiek istnieją ~~wiele~~ wiele stanowisk jest stanowisk, wyraża-
jące się w ~~przeznaczeniu~~ ~~zachowaniu~~ jakości, ~~bezbronności~~, ~~że~~ ~~stanowią~~ ~~się~~ ~~jedno~~-
~~znaczne~~ ~~stanowisko~~ ~~przyrodnicze~~ ~~od~~ ~~stanowisk~~ ~~przyrodniczych~~ ~~istnieje~~ ~~jedno~~ ~~jakie~~ ~~jest~~ ~~stanowisko~~ ~~przyrodnicze~~
~~stanowisk przyrodniczych na stanowisku przyrodniczym, które~~ ~~jest~~ ~~w~~ ~~sprzeciwie~~
~~przyrodniczym, przyrodniczym i wielu~~ ~~które~~ ~~jest~~ ~~stanowisko~~ ~~przyrodnicze~~ ~~przyrodnicze~~ ~~i~~ ~~wiele~~.

Zarówno różni się Arystoteles od Arystotelesa tem, że woli przyjmuje stanowisko [illegible] bliższe, od którego [illegible] bliżej stoi [illegible] (jest przykładem ostatniego nominalizmu) [illegible] [illegible] [illegible]

Roszlwcie, a universalia są tylko słowami mowy. Kształcił abelard-
giny uczeń tego Roszlwcie (Roscelinus 4 XI 4). Piotr Abaelard
(1079-1142) stał się jednym z głównych przeciwników Roszelinianizmu,
twierdząc, że universalia istnieją ante rem i mogą faktycznie być wyjęte
ogólne, bowiem myślimy przecinnie mocą abstrakcji mamy Roszlwcie.
Abaelard ~~uważał~~ uważał, że rzeczy są rzeczą rozumienia przez zdol-
ność ~~myślenia~~ widzenia z nich wspólnie oczywistego, a nie tylko wrażenia
i pojęcia, które są tylko w słowie. Przeciwstawił się ~~myśleniu~~ ~~i~~ ~~pojęciu~~
~~i wyobrażeniu~~ i wyobrażeniu tam też myśl Tomka. Piotr przeciwstawił się
przedstawieniu mowy w Locke'a, przeciwstawił poglądowi Berkeleya przeciwstawił
Jucaigza przeciwstawił teorii w obrębie historii nieświadomej, która przeciwstawiła
wiedzę w historii przeciwstawił się teorii wiedzy umysłowej, innego rozwoju
Terminizmu. (468-360)
W wieku dwunastym ~~Tomasz~~ Tomasz z Akwinu przeciwstawił wiedzę umysłową, przy-
pisując, że przedmiotem myślenia Arystotelesa są, oczywiście
idee przeciwne, obecne, εἴδωλα, które tworzą w nas wrażenia rzeczy
stałe, wyrażają w nas wrażenie; zatem stwierdza, że one ogólnie
istnieją ~~abstrakcyjnie~~ w nas w przedmiotach rzeczywistych, są ich ~~cechami~~ wiernymi
odbiciami

Trzy warstwy wiedzy stanowią rozmaitości przedmiotów. A gdybyśmy na tej skali w miejscu obserwacyjnem i pomiarowem, pomiędzy ciałami, których istnienie uznajemy (ciały ziemskie, przedmioty stałe) do słońca i tam samego wzroku, mogli obserwować inne duże gwiazdy, które ze względu na ich ogromną odległość, nawet przy największych powiększeniach, widzielibyśmy jako punkty świetlne, podobne do naszego słońca, tworzące całe rozmaitości. Tak oto mamy przemiany wewnętrzne i zewnętrzne, wielkie gromady gwiazd różnej jasności, rozłożone [illegible] rozmaicie w przestrzeni - obiekty, które [illegible] przedstawiają się oczu nieuzbrojonemu jako [illegible] punkty świetlne, ale w skali powiększeń przez współczesne nam teleskopy dają się rozłożyć na [illegible] mgławic rozmaitego rodzaju. Te obiekty mogą [illegible] przez [illegible] trzy wymiary. Te obiekty mogą [illegible] z Arystotelesa, species "intelligibiles"; przyjmuję je rozumieniu Duns Scotus. Jeszcze Duns Scotus [illegible] (-1347), uważał w wiedzy, że nie należy [illegible], tzn. nie należy [illegible] wiedzy, że należy [illegible] species intelligibiles. Uważany [illegible] [illegible] [illegible]

i przedmioty te w umyśle myślącym przyjęte. Odkładać te słowa
umysłowe czynności nazywać terminami, tę teorię jego dotyczącą nazwę
Terminizmem. Teoria ta ściśle powiązana była ze stanowiskiem zwo-
lenników oryginalności w stosunku do przedmiotów fizycznych. Ci uważali
terminy przyjęte umysłowe za coś więcej niż tylko znaki, za coś
więcej niż dźwięki, coś rzeczywistego, coś co istnieje w umyśle niezależnie
od słów, coś co istnieje w umyśle jako przedmiot myślenia, jako
przedmiot myśli abstrakcyjnej, coś co istnieje w umyśle niezależnie od
myślącego. Tak sądzili zwolennicy oryginalności. Przeciwko poglądom
tym wystąpił Juan Luis Vives (1492-
1540). Jako zwolennik w myśl czego nie istnieje nic poza
poszczególnymi, a jakie istnieje dane jest empirycznie. Przy czym
63. 24/5. bóg uważany jest za najwyższy przykład i doświadczenie; tak więc nie
Vives uważany za zwolennika w nowożytnej filozofii przedstawiciela oryginalności.

Tymczasem istnieje w filozofii [(1596-1650)] nowożytnej przedstawiciel inny
przykry Kartezjusz. Kartezjusz wydaje się stanowisko myślące

dla mojej historyi w odniesieniu, iż jeżeliśmy nie ~~mogą~~ wszystkie wyłączyć fakta ich bliżej znamy, wyjaśnienie mamy ich istoty ~~duszy~~ natomiast duchowej, siły ich stałej, ~~obok działań~~ a nawet możności ich istoty natomiast celowej. Gdzieśmy mogą przyjmować za pewne przesłanki wyjaśnień, a gdzie znowu pewnej pewności za pewnemi wnioskami - za całości. Ciało, ducha otaczają z całej z wszystkich stron otoczenie, że oddziałuje duch ich (glans pricalis) ciało jeśli mieć jakiemu oddziałaniu mojżeszowi a ich otoczy, wyjęci pewnej fizjologiczne, wyrażone z wszystkich wszystkich ewen działanie wnioskowi pewnego pewnego z wyraźnie wnioskowi na pewnego pewnego wyjątkowi, (objawiono wnioskowi). Ich to pewnego z pewnego wyjątkowi, które pewnego wyjątkowi dowodzą a całości ciała. Ich nie obdarzone mamy całości, biegły od wszystkich wnioskowi do wyjątkowego pewnego, że którego pewnego wyjątkowi z dwóch obcych pewnego; a nawet dowodzą, ~~dowodzą~~ na oddziałanie wyjątkowi pewnego całości, wyjątkowi że w wyjątkowi różnych całości ciała, dzięki całemu pewnego wyjątkowi wyjątkowi.

Duchowe całości całości; całości w duchowym pewnego do pewnego Trwałości wyjątkowej wyjątkowej. Trwałości ta długie wyjątkowe całości od-

chrześcijaństwa między Bogiem a ciałem. ~~Albowiem pokarmy~~ Każdy bowiem z tych pokarmów jest od drugiego (jedzenia) i wydalenia się różni, nie mogąc więc jedno na drugie w żaden sposób zamienić. Podobnie [illegible] nie można Geulincx (1625-1669) przez Boga odkupieniem, które z duchem Chrystusowym więzi pokarmy; ciałem pokarmem od Boga stworzone i ciało i duszę jest w człowieku, jest takie ciało wyjętemu duchowi, w tym sposób i podobnie [illegible] między [illegible] z ciałem, z którego ono, mimo że w czasie odżywiania, nie w czasie odżywiania, lecz w czasie [illegible] jest: wydala. Ale nie [illegible] lecz odżywiania. Dzięki temu [illegible] wydalanie [illegible] jako odpowiedni pokarmy, [illegible].

Str. 94 – 100 z wyd. N. T. Wyd. Gim. Fil. i Przyr. (1925/6)

" 100 – 103 " " " "

641. 1916 22. Gdy Tack w filozofii [illegible] [illegible] [illegible]

percepcji, czasem ze wspomnień wyobrażeń i dowiedzenie wartości, czyli refleksji, ~~[illegible]~~ obejmujemy wtedy cały zjawisk przyjemne. Wtedy przede Locke'a wyjaśnienie, że wszelkie nasze myśli i sądy (które Kartezjusz, dają się zaobserwować we wnętrzu nas, jak ~~[illegible]~~ obserwacje ułatwiają; Tutaj tam się Locke zastanawia, skądinąd wszelkich naszych zjawisk przyjemnych i wyróżnia pomiędzy obrębie refleksji ~~[illegible]~~ czynności przedstawiania (ver-
nimmnis) ~~[illegible]~~ pamięć (retentio), rozróżnianie (discretio, ~~[illegible]~~ dystynkcja), porównywanie (comparatio), łączenie (compositio), uogólnienia (wzory) i abstrakcje.

Rozpoczyna przez Locke'a analizy przykładowe pomoże dobrze się tutaj. Tutaj chodzi o wszelkie zjawiska przyjemne za pierwsze, czyli impresje, do których należą te wszelkie przedmioty, które zmysłami, gdy słyszymy, widzimy, czujemy, wąchamy, zmysłowy, przyjemny lub chcemy" - i na podstawie, czyli idee, które są kopiami impresji w wyobraźni pojęcia. Powtarzanie się idei, tutaj tutaj tutaj ogólnie pojęcia czynności, które ich powtarzającego, nabożeń

pewien postępowiec ze swojego, w szczytach w dobie idei, odbiegł
ore inspiracji i ile pisarzowi potrzebnych. W tym sposób stał się
klasycznym reformatorem wszechpiśmiennego (Rozpr. z zwojach) i psy-
chologii, [illegible] klasycznym, który w wyniku zjawisk szybkiego dzieła
się [illegible] wszelkiego wzoru wszystkich, potrzebnych wszystkich
wyjaśnień. Jeden z takich wybitnych celów [illegible] psychologii
jest David Hartley (1704-1757), który zresztą dużo się zajmował
wpływem trzęsienia procesami w życiu człowieka. Hartley
uważał, że [illegible] dzieje się
chciał wiedzieć, jaki powstał obraz, który się mógł [illegible]
wszelkich, potrzebnych do poznania człowieka wszystkich,
jakich się mógł [illegible] jego wiadomości.

Jeden [illegible], a socjalizm Locke'a i Hartleya, i wszelkiego
pogląd na [illegible] wpływ, wywarł duży wpływ [illegible]
tymże [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[

objawami wtedy objawiają się jak zjawiska fizyczne, jak zaćmienie, jak magnes, a elementarnemi spostrzeżeniami objawianie się ich mocy są ruch i zmiana miejsca, względnie obie odpowiadające; wszystkie zjawiska fizyczne, nie wyłączając zjawisk życia organicznego włącznie z mózgiem, a wszystkie zjawiska psychiczne, nie wyłączając woli i skłonności, potrzebują włączenia się miejscami z otoczeniem nieprzerwanie. Jeżeli zatem nabytek wszystkich, różnych zjawisk ich postaci organicznej wraz ze wszystkimi jego objawami życiowemi, z jednostkowe, jako typ pojęcia ogólnego typu objawów życiowych wyjętych z zjawisk psychicznych. Życie duchowe ich się jednemu objawem materii jak rozciągłości i ruch; a że zjawiska ruchu są ściśle związane bezwarunkowo. jak zjawiska psychiczne, przeto budzenie zjawisk fizjologicznych, obserwacyjnych w organizmach jest ogólnym sposobem dla zbadania różnych zjawisk psychicznych - i jak wszechświat jest tajemnicą w tej drodze. Człowiek nie jest istotą potrójną, trzeba Kabbali, złożoną z ciała i duszy. Zjawiska życiowe w otoczeniu są ściśle takie jak w wnętrzu i jeżeli dowodzą mocno wiarygodnie za istotą materialną, przeciwne

6/5
24/6.

sławy, iż stamtąd można zaczerpnąć o wszystkim. Zgadzałby wszystkiemu w wszystkim są Polski i w wielkiej funkcjami wielkim. Mówią Veit wyprzeć wszystkie, tak jak obcuje się z zjawiskami wielkimi, a woje wyrzucenie chodzenia. Życie materii jako nagi, a Veit porównuje życie, co porównuje drugie, jako wyjątkowe potrzebujące, Veit wyższe dowolnej i niezależnej abstrakcji. Wnioskuje on, że wszystkie samo życie, porównuje się z at że całe życie porównuje Veit tylko funkcję ciała, to wynika stąd, że wiemy w nim nie jakiego Tarkiego wszystkie, różnego Veit bardzo podobieństwo Tarkiego wszystkie nieznanego.

W tym samym obrazie Oniececia przeciwko tu. wiemie przyjęcie nagłości jako samodzielnej mocy o zjawiskach wyższych, takich mocy, jakie obcisły jeśmy pewnie. Skierowanie Chrześcian Wolff o swoim dążeniu mocy filozoficznej widzi to przyjęcie. Kiedy bowiem mówiono, powiada on, moc poznawcza bezpośrednio albo empirycznie, wychodząc od poszczególnych faktów, albo filozoficznie, wyjaśniać, porównuje się wiedzieć z całego zdania. Stanowisko do tego obrażenia mamy mówi, powiada Wolff, Tarkie pozbawiają

empirycyzmu i psychologii racjonalnej; przez obecność [illegible] dla o duszy, który mam być świadomości; dotyczy [illegible] dotychczasowych i ogólnych zasadach filozoficznych skłonności do [illegible] o naturze duszy; ~~Obie nauki~~ psychologii racjonalnej [illegible] mieszczą się, należą empirizmu zbliża się [illegible] do nauk przyrodniczych. Obie mają jednak [illegible] do zjawisk wyników. Obie [illegible] zasadniczo [illegible] samoistność i [illegible] odróżnia od tego, że pierwsze [illegible] ~~duchowość~~ filozoficznej [illegible] mię, psychologiczne, [illegible] Tymczasem dla [illegible] górowi [illegible] psychologicznej [illegible] nej: [illegible] Jakub Fryderyk Fries (1773-1843) i [illegible] Fryderyk Ernst Beneke (1798-1854) [illegible] [illegible] empirycznej psychologii [illegible] filozoficznej, a inne nauki filozoficzne [illegible] [illegible] czystej".

Raz [illegible] [illegible] psychologii przez [illegible] [illegible]

odrzucenie przez oświecenie. Zamiast z oświecenia wyszedł nie-
wyraźny nurt filozoficznych przemian, które filozofię przeniosły w drugą
połowę XIX w. Obecnie żyjemy filozofiami różnych odcieni i nurtów,
wyrosłymi przede wszystkim, który jeszcze bardziej w ostatnie
wiek wieku przeżywają wiązkę w życiu nauk, a później wy-
wierają filozoficzne oddziaływanie wyraźnego. I dopiero z ba-
dań szczegółowych nauk wyrósł wyraźny zwrot ostatnie nauki filozofii
we, jako wspólnictwo, powrócenie w różnych wyrazach z wartościami nie-
gotowości. Tutaj przeważnie przeszły teorii wartości, języki, wyra-
wartościowe; etyka - w tutaj i przykładzie. Przykłady zaś z wiedzy
dzają nauki przede wszystkim badania, które się wyraźnie elementarne.
Tutaj, w wiejące samodzielnej i wyraźnej oddziaływania się filozoficznych róż-
dzenia w ostatniego tworzenia filozofii przyjmują wyraźnie pewien
bardziej wyłączone to mają nauki przyrodnicze.

Wpływ ten zaczyna się oczywiście odgrywać tutaj wpływ wyraźnie
dzieli w zgodzie teoretycznej dogmatyki. Z wiekiem XVIII w. wzrasta-
no w astronomii, której wiadomości wiadomości obserwacyjne na wynik
obserwacji astronomicznych, wtedy wielkiej wartości dla wszystkich obserwacji

należy zwrócić się do klasycznego obrazowania. Kryterium obrazowania czasowego w Greenwich sprowadza się do tego, że czas przejścia przez linię południka, zaznaczoną kreską w kwadracie, według jego własnego obrazowania, wynosi 0 sekund. Różnica ta polega na tym, że czas przejścia przez tymczasowo obrano za punkt wyjścia obrazowania jest umowny, dowolnie wybrany, podczas gdy przy obrazowaniu gwiazdowym punkt wyjścia jest naturalnie wybrany. A mianowicie wiosenny punkt równonocny przejścia gwiazdy przez linię kreski, a mianowicie przejście to jest przez obrazowanie, przykładowo dla danego miejsca na kuli ziemskiej, to jednak można jeszcze bardziej ścisło określić, podając dla danego momentu spostrzeżenia wielkość kąta godzinnego punktu wyjścia, aby ~~można było~~ ~~dla kwadratu~~ ~~wiadomo~~ dla danego momentu ~~z wielkości~~ kąta godzinnego punktu wyjścia, ~~dla~~ ~~wyjściowego~~ ~~z wielkości~~ kąta godzinnego ~~punktu~~ dla danego momentu obrazowania. Oto ten przykład czasu, który wtedy mamy ~~obrazowanie~~ w naszym rejestrującym zegarku, nie jest jednakowy w różnych miejscach; różnicę jednostkową, jaka jest tam między miejscami obrazowania nazywa się „równaniem czasowym", i dzięki temu,

Dyrekcja

że winno zdać sprawę z swojego wpływu wówczas wtedy, gdy, że
jest wtedy wtenczas wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy
obserwatora na drodze prób eksperymentalnych, aby przekonać się czy
obliczenia i z nich wynikające wnioski są słuszne. Wtedy to dopiero
eksperymenty przekonywują, wtedy się jasno wtedy, że teorie były,
jak eksperymenty fizyki, teoriami pomiarów. Eksperymenty te są też
pomiary w fizyce wtedy; przez wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy,
jakie jest potrzeby pomiaru czasu dla wtedy wtedy wtedy wtedy, jak
zdobyć prawdy pomiaru i pewnego wyboru odpowiedniego, jakiej pomiaru
czasu, aby je zdobyć razem; zwracamy na nie szczególną uwagę,
że wtedy wtedy wtedy wtedy pomiaru pomocnik przestrzeń. Wtedy
są wtedy eksperymenty pomocnik jak w fizyce wtedy fizyki by-
chowały czasy i przestrzeń, a zatem wolność od przyciągania na wyż-
sze lot zdobywają się wtedy wtedy wtedy kroku wtedy wtedy
wtedy, wtedy wtedy wtedy wtedy Bóg z wtedy wtedy wtedy; ale
ale wtedy jasne wtedy jednocześnie, jakie też wtedy od nich w
przeszłości.

66 Z Anglii wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy wtedy
23/2 28.

fizyki, która [powstała] w drugiej połowie XIX w.
A w szczególności linii fizjologowie i lekarze zwrócili uwagę na badanie
bodźca i czucia, ustalili wzajemne zależności między nimi, a wreszcie
wprowadzili pojęcie progu czucia, tj. najmniejszej wartości bodźca,
która wywołuje czucie. Badania te nad czułością
[wyczuwalności] wzrok charakterystyki, aby móc wyrazić wrażenia
wzrokowe w [ilości] odpowiadającej, bodźcu w ten sposób ilościowo
[relacji] od czucia wzrokowego. Obrazek dał tu Ernest Heinrich Weber
w r. 1829 badając wrażliwość skórnych [czuć] w różnych odległościach [ciała],
wrażliwość ta [mierzył], mierząc, jak [wiele] musi być odległość [dwóch punk-
tów] stykających się [ciała], aby je [czuć] jako dwa, aby nie [czuć] ich
[już] jako. Nieco wcześniej [bo] [około] w r. 1826 Johannes Müller, na
podstawie [obserwacji] [eksperymentów] formułuje [swoją] [energii]
[zmysłów], według której [istota] [wrażenia zmysłowego] nie [zależy] od [bodźca],
[lecz] od [właściwości] [zmysłu], z którym [bodziec] [wchodzi] [w] [energię]
dla [wytworzenia] [wrażenia zmysłowego]. Później Weber [wprowadza] [pojęcie]
[wrażliwości] [na] [odbieranie] [tych] [wrażeń], które [są] [wywołane] [ruchem] [ciała] [w] [przestrzeni], od [tych] [wrażeń], które [należą] [do] [ciała], [w] [ten] [sposób] [które] [mogą]

dla oświecenia wiary obiektywnej i wiarę uzasadnić. ~~Objaśnić~~ ~~fizjologii~~ Fizjologia obrazów nowe, ciekawe uczciwe wiary zmysłowe: wiary wzrokowej z nabu wewnętrznego, wykazuje, że (za tylko dwie) mamy w barwy wiary zmysłowe; ~~a widzimy~~ ale że powstają wrażenia zmysłowe wtedy nerwy ciała, stanowiące wiarę specjalnego rodzaju tzw. wiarę wewnętrzną.

Tak dała fizjologia podstawy dla ~~psychologii~~ ~~wiary~~ wiary zmysłowej, w której klasyczne prace dwóch Czechów Teodor Fechner (1801–1887) i Hermann v. Helmholtz (1821–1895); Fechner stworzył wiarę psychologiki, w której wzorem dla formułowania wiary zmysłowej (w wiarę trzeciej) uczynił ~~wiarę~~ ~~wiary~~ wiarę wzrokową. Helmholtz zaś był przede wszystkim fizjologiem. A trzeci wybitny badacz tej dziedziny wiary zmysłowej: słuchowej. Wilhelm Wundt (1832–1920), który pierwszy założył psychologię eksperymentalną w Lipsku, z której wyrosły inne gałęzie eksperymentalne.

Przejdziemy się teraz pokrótce zajęciom i ciekawostkom z obydwu wykładów.

Wyjdziemy zwłaszcza od wspomnianej już, powszechnej przez wielkie powieściowe przeżycia wszystkich; przeżycia empirycznej. Przeżycia wszystkich, które nie są wprawdzie wrażliwsze ze swej natury niż inne, lecz które są bardziej wyczulone, ponieważ ich wrażliwość jest bardziej wyczulona i bardziej skłonna wyniknąć empirycznych bardziej przeżywanych z wrażeniami wrażliwymi. Analizę tej wrażliwej przeżywalności wyczulonej, jakkolwiek różni się ona od innych przeżywalności, [illegible] tych. przeżywalności [illegible] form lub gatunkowych wprowadzamy mocą wielkiego artysty wielkiego. Analizę tych przeżywalności charakterystycznych i tego przeżywalności [illegible] tyle (mogą) w sobie bardziej zjawisk przykładowych, a jeżeli chcemy o wrażliwości opisać, wejdźmy [illegible] pełnych i przeciwnych dla bardziej [illegible] przeżywalności; obie mogą [illegible] pełne opisać zabarwień, i nie, [illegible] Zaś [illegible] przeżywalności, podczas jednej [illegible] przeżywalności [illegible] wrażliwe [illegible] przeżywalności [illegible] wrażliwe [illegible] wrażliwych, [illegible] przeżywalności [illegible]

mitem ścisłej relacji. A także, że [illegible] wszelka wiadomość ze świata [illegible] i jej [illegible] [illegible] [illegible] z wszelkiej [illegible] [illegible] [illegible]

do stopnia w jaki zwierzęta badamy, za pewne pewien, że psychiczne w wyższych rodzajach zwierząt, w których, tym jest wyżej rozwinięty, z tym ~~[illegible]~~ wyżej znajdujemy ~~[illegible]~~ rozwinięte i wyżej organizmy. Psychologia więc ma jeden z ważnych działów biologii. Zjawiska, których psychika dotyczy, jednak z wyjątkiem nowszych tych (pamiętnych) zjawisk, jednak z natury o byt. Oznacza, że wszystkie nasze spostrzeżenia odbywają się, z wyjątkiem pewnych ~~[illegible]~~ przeżyć, w obrębie ciała i życia ciała. Głównym przedmiotem jej badań przeżycia były Herbert Spencer i inni angielscy biologowie empirycy.

II. Psychologia fizjologiczna. Tutaj rozróżnia nacisk na ilość zmian, jakie życie psychiczne jest zależne od zmian biologicznych, zwłaszcza ~~[illegible]~~ w mózgu. Jako podstawę, charakteryzującą dla życia psychicznego, przyjmuje się ~~[illegible]~~ zmiany jednostkowe z zmianami jednostkowymi w środowisku i z tymi zmianami zależności psychicznych jednostki i środowiska. Badania psychologiczne mogą się tym różnić przez ~~[illegible]~~. Badania psychologiczne mogą się przez z pierwszych dążyć do objaśnienia życia psychicznego środowiska

w rozwiązaniu ich sprzeczności; a więc dążeń ~~sięgać~~ wyższemu
dla wszystkiego życia przyświecają. Psychologia ta pozwala wyrazić pojęcie
wartości wychowawczej jednostronnej. Jeden bowiem wierzy, że takie przeżycie
(przeżycie)
duszy ludzkiej, lub wiekowi ~~ludzkiemu~~ dlatego, że więcej ze wszystkie zmusiło
wielu, obszyć i wzruszyć
które powinno ~~nas~~ ~~życie~~ człowieka, jak mówi, ~~religię~~ Ego.
religię, prawdę i wyższe Ja. I ta pozycja psychologii Tarde'a w bardzo
oryginalnej ~~wiele~~ może powiązania się charakterystyczne, a wreszcie
powiązała się ze szkołą ~~życia~~ ewolucjonistów i socjologów pozytywnych
z tej kierunku. Jak psychologia antropologia wywodzi się z Anglii, tak
(G. Tarde. Gustave Le Bon.)
socjologiczne jest głównie francuskie. (A Nietzsche należy do Völker-
psychologie lub Ethnologie; wreszcie wielki wpływ wywarły
myśli psychologii ludowej i indywidualnej u Tarde, że przeżycia duszy jest
wyłącznie na obszarowej życia, skąd się mogą powiązania się charakterystyczne
(wyłącznie)
Tarde.

Gdy rozważamy się do tych badań psychologicznych, różnych przedmiotem jest
indywidualne życie psychiczne, to rozpoczynamy najpierw na pewne
główne założenia badań psychologicznych:

III. Psychogenetyczne: Badanie psychologiczne obejmuje życie psychiczne,
w rozwoju, bada bowiem pewne formy rozwojowe, bądź też niektóre

wyższych warstwach ideał, który też w jednakowych zarysach
zarówno wielkiego czynu przestępczego, jak drobnej kradzieży
dla czynu przestępczego wzięła. Gdy też przestępstwo [illegible] próbuje
[illegible] przebieg życia przestępczego wraz z jego objawami rozwojowymi,
np. Hermann Franke, Psychoanalyse, próbuje na jej podstawie
[illegible] typy przestępcze np. Erich Kretschmer, P. Janet, A. Bruck. - Nauka
ta też bardzo ważne dopełnienie [illegible] wychowania.

IV. Psychologia fizjologiczna: Jej zadaniem, podobnie wielkiego dla medycyny
nia ścisłej granic psychologicznej, na nie granicy, między ciałem
między zjawiskami czysto duchowymi a cielesnymi. Jak [illegible] wielkie
znaczenie, jakiego znaczenia [illegible] jej [illegible] zjawiska fizjologiczne
[illegible] [illegible] [illegible] [

A. i B. Jest to stanowisko asocjacyjnej fizjologicznej. Z tego widzenia stanowiska zjawiska asocjacyjne są jakby ciemne „chemiczne" zjawiska fizjologiczne, a asocjacja sama jest tylko pewnym aspektem fizjologii, ~~dlatego~~ jednym z wielkich stanowisk w asocjacji pewnych ~~stanowisk~~ stanowisk fizjologicznych. Psychologia ta różni się od poprzedniej tym, że nie identyfikuje zjawisk psychicznych z funkcjami fizjologicznymi, z procesami w korze mózgowej, mówi raczej o „odpowiednikach" na osobę, charakteryzuje zjawiska psychiczne jednostkowe z do nich zjawisk asocjacyjnych, nie ~~fizjologicznych~~, nie ma zastosowań psychicznej, jest tylko przyczynowej psychicznej, tylko do nich bezpośrednio budowanej (chemicznej asocjacyjnej). Tak pojęta asocjacja staje się ostatnio jakby z nowych wynalazków przeszła z fizjologii do psychologii fizjologicznej. ~~Jest~~ Twórcami tej nowej były ze Francji Ribot, William James, Hugo Münsterberg. ✓

W przeciwieństwo do tej asocjacji fizjologicznej stawiam:

V. Psychologię asocjacjonistyczną, jakkolwiek różni się ona zasadniczo od fizjologicznej tym, że uważa stanowisko do zjawisk psychicznych samo za czynnik i stanowisko asocjacji uważa za czynnik. Przedstawicielem tego psychologii asocjacjonistycznej Davida Hume'a i Hartleya, o któ-

67
26/VI.

wyda jak bydź może. Jak on to uczynił - Jak i psychologia zas. ~~w Polsce~~ przez rozszerzenie ~~w Polsce~~ charakterystyczne dla ~~niej~~ Francuzów dla Francuzów psychologicznej. Oto ostatecznie wasze psychologia fizjologiczna i psychologia wasze. polega na tem, że Rozszerzenie duże ~~w~~ charakterystyczne ~~Francuzów~~ wasze na wasze fizjologiczne - wasze że jest Kantyzm nakaz fizjologiczny Teorii Rozszerzenia. Psychologia fizjologiczna przez ~~w~~ wasze asocjacjonistyczna całe życie psychiczne, nie wyłączając tu. życie Kantyzm psychiczne, uczuć, wrażeń, woli, przyzwyczajeń, ~~w~~ ~~w~~ ~~w~~

„samowiedzy" (lub świadomości) „apperceptio", lub raczej „Ich", przeciwstawiamy do znaczenia terminu dwa obrócić ot tej, które mieli w wiedzy; niej bowiem nie zmyślimy się z tamy innych cech, niż te, które dane tej w doświadczeniu, a nimowiec cechami tej

~~przyjmiemy~~ uświadczyć mieniającego wiemy wszystkich należących do tamy podtoni, ich różny wypadł mniej tobą, tworzący jeśliwie świadomości, a zamiast stanowiący, że jest ona wyraźnie oprzeniczna ot wszystkiego, co jest poza nią i wreszcie jej samodzielność ~~do~~ świadomości, tamże jest, że w danej świadomości, a nie w ostatniej ~~jest~~ istniejącej tamtejszy ostatniemu i wiedzący zjawisk poglądanych.

Otoż ~~wszystkie~~ wszystkie, które postępuje się takiem dojściem samowiedzy żyje w tymżem przeciwieństwie do wszystkiego wszystkiego różnego, ~~tamtej~~ tamtej w całem wyjściowym ostatniej wiedzy

VI. Pojęciowy apperceptio (2) „samowiedzia wszystkiego". W jej obrębie rozumie wiedzy wyróżnić wiedzę podziały. Jeden z nich opiera się na ~~wiedzy~~ wiedzy, jaka wiedzy ~~wiedzy~~ wiedzy ~~wiedzy~~ wiedzy ~~wiedzy~~

wartościowego

we wiadomości bez postrzegania tej elementarności, bliż w elementarności. Stanowi ich różnicę, a także stanowi ich elementarność wyróżnia się dalsze stopnie bardziej złożonych. Pewne wyższe stopnie są we wiadomości, bez postrzegania tej elementarności tzw. psychologii doświadczenia, lub fenomenologicznej; zdaje się, które one robią dużo ich wyraźne w tej pamięci, przynajmniej one dużo ich wyraźnie (fenomenologicznej) przynajmniej, tak jak one w tych przypadkach wyższych, nie wchodzą w ich wyższości, tzw. w bardzo wyraźnej wiedzy, w której wiedzy, w ich elementarności nie ma ich wyższości, w poznaniu wiedzy wyższości; mimo to psychologia (doświadczenia czyli (wiedza) się dużo się bez elementarności. Począwszy tej różnicy psychologii Locke'a, Hume'a i innych angielskich tej różnicy dlatego nie ale wszystkich innych; i nawet wszystkie stanowisko tej wiedzy Husserl (1859-1917) i jego uczniowie, Stumpf, Kiesler (Husserl - wielki badacz). Tzw. wiedzy wyższych, W tej psychologii doświadczenia różni się wiedza wyższości tego na elementarności wyższości. Psychologia elementarna w wiedzy różnicy.

przeżyciowej stały się wyłącznie treścią, natomiast treści i całości
świadomości, odnoszonej przez wzrok treści obrazów dalszych (
). Wundt, jako uczeń Fechnera, nie w badaniach wyżej wyżej
przez Fechnera wskazanej drogi i bezpośrednio celem eksperymentu uczynił
jego wyłącznie Fechnerowskie. Jakiej zależności uległy pojęcia, z którymi
psychologia, aby nie pozbyć się wyraźnie z jednostronnej pozycji
pomysłu wiązki, aby uczynić odrębność jakościową pojęcia wiązki przeżyciowej
dla zjawisk psychicznych; a nie eksperymentowanie w wolnej (teoria subiektywnych apartatów)
eksperymentami, odbywanymi, które uczyły na celu dać wiązkę wiązkowości
zjawisk psychicznych. Badania je z wiązki rzeczy wiązki przede
elementarnych, wyższych psychicznych, spostrzeżeń wrażeniowych uczy-
nił ~~wyższych~~ wyższych psychicznych, spostrzeżeń wrażeniowych uczy-
stopień, przy tym bardziej wyłącznie bliski jest ich wzrok ze
zjawiskami fizycznymi: bodźcami. Jakości świadomości wrażeniowej
uważał za eksperymentowanie badanie (wyniki tych) psychicznych,
doświadczeń, świadomości, wyłącznie abstrakcyjnych, wrażeniowych: wobec
Tam jest eksperymentu przeżytego na który przez Fechnera; Wundta nie
wyjaśnienia i przeżycia tzw. eksperymentu wiązkowego, w którym
Tego wzoru wrażenia psychologiczny, polegający na tym, że przedmiotem
wyjaśniania

(metafizyka) podstawowe zagadnienia

postawić w celu ~~badania~~ tego zjawiska zagadnienia, które nam

będą przedmiotem badania. Należy obecnie z tego punktu zjawiska

i zdjęć z niego wszystkie cechy charakterystyczne, odnoszące się

tylko przez pewien punkt.

Obok pewnych badań psychologicznych na ~~historyczne~~ charakterystyczne,

takie, mające na celu opis lub badanie stanów w obrębie życia wy-

bitnego, przede wszystkim ~~do~~ wiary (wiedzy), religijnych i Twórczych,

pewne pewny metody badania życia psychicznego, „z niej" lub „z dna"

jak się uczeni mówi, albo też wreszcie (metodycznej i

szczegółowej (analitycznej). W badaniach psychologicznych należy rozróż-

niać ~~z~~ takie z ~~tych~~ ~~z~~ ~~tych~~ ~~z~~ ~~tych~~ ~~z~~

przypiski na rzecz dwu wypadków, że wyjątkowe elementy nie wyłączone dla poznania ~~stanu~~ całości. Podnoszą przeto przeciwko, że podmiot przeżywający nie się przedmiotowi rozwoju (przeżywanie nie rozwoju (genetycznego)) dawnej całości (z ich wszystkich stadiów), które wszystko stanowią przyimki strukturalnego. (Stel, Koffka, Köhler,).

2 Jest nie odróżniającym podmiotu się pewnego rozwoju inne jasne stanowienie, które wobec wyrażenia się wyższej przeżywalności i jej rozwarcia. Badania ory psychologii analityczny; ny syntetyczny, dążyły do wydzielenia elementarnych struktur, wyłączonych ze wszelkich jakościowych, oraz do wykazania relacji czystych, typowych, między zjawiskami przeżywanymi. Dążą te nam badania pewnego rodzaju niezależnie jestnemi. Wiele wiedzieć, jak jest może wiedzieć ~~wiedzieć~~ wielkiej wiedzy opisowej charakterystyki od różnic niższych. Tymczasem my/ badania tymczasem przeżywanych stanowią, że wielkie wiedzieć badania stanowią niższe odróżnienia. Psychologia ogólna psychologii opisowej nie Typowy, charakterystyczny od różnic przeżyć niższych; psychologii ~~wiedzy~~ wiedzy niższych nie rozwojowej. Jest ona (psychologia) opisowej dopiero

wyżej wyjść w ustroju stanowej gospodarki. W przeciwieństwie różnych jednostek ze względu na jakąś cechę wspólną np. wiedzę o języku francuskim, umiejętność, dobroć, W badaniu zjawisk społecznych obowiązuje cała w różnych miejscach (wiedza o literaturze) np. o zmianie temperatury do góry w różnych miejscach W badaniu powszechnych zbiorowości, obejmujące wszystkie jej cechy zasadnicze (prawidłowości) W przeciwieństwie od statystyki opisowej.

Zbiorowości różnią indywidualnie wyróżnione elementy badanej zbiorowości jeden, cały zespół, którym obejmuje się cały badany. Indywidualnie w całości, w szczególności: Nie powinien mieć charakteru przypadkowej.

O zagadnieniach i kierunkach filozoficznych 1927/1928

Streszczenie

Okręg. Kier. Kol.

1927/28

(Ustawa.)

Streszcz. wykł. I. 4. X. 1927.

Jak wiadomo z poprzednim wykładzie powstały nauki, ~~[illegible]~~ ~~i klasyfikacja, [illegible] [illegible] [illegible]~~ należy szukać w tych czasach, w których Miletczycy zaczęli [illegible] pisać wyjaśnienie świata, a którym pierwszy się zajmował, czy zapewne Tales jest jest. pisać się wiedzy przyrodniczej i co jest prawdą. – Tego rodzaju [illegible] zaczęło przyjmować się w Grecji [illegible] na początku VII i VI w. przed Chr. Otóż powstałe nauki nie były wcale oddzielone. Obejmowały cały obszar [illegible] [illegible] [illegible]

Fizyka i Etyka. Arystoteles zaś dzieli wiedzę teoretyczną
na matematykę i fizykę i metafizykę z której dzieli się na teologię
czyli teologię, fizykę i matematykę, która przedstawia nam
etykę, ekonomikę i politykę, która obejmuje pięć części (podrzędnych nauk matematycznych)
i teorię sztuki.

W pismach Arystotelesa odkrywamy się otwarcie wyraźnie jego wiarę
otwarcie od siebie nauki filozoficzne, matematyczne, fizyczne,
historyczne, etyczne i estetyczne.

Streszczenie wykładu II (wtorek, 6 dnia) 6. X. 1925.

Jak mówiłem w poprzednim wykładzie, filozofia ...

... wyłonienie się z pewnych potrzeb dla ... pytań filozoficznych. Stopniowe rozszerzanie zakresu pytań prowadziło w miarę z upływem czasu do wyłonienia się ogólnej teorii poznania, specjalnych nauk filozoficznych: fil. nauk przyrodniczych, matematyki, historii, etyki, estetyki, filozofii religii.

Podstawowe nauki fil.: Metafizyka, logika, teoria poznania.

Specjalne nauki fil.: Etyka, Estetyka, Psychol. filozoficzna, nauk przyrod. fil. matem., fil. historii, fil. religii.

Z pewnych względów przeprowadzenie klasyfikacji nauk filozoficznych należy z góry uważać za dość trudne. Bacon rozróżnia trzy rodzaje filozofii: Boga, człowieka i przyrodę. Inny podział wprowadza Kroman, który mówi o przedmiocie: Przyroda, człowiek, historia, światopoglądy i filozofia. Ja również dzielę na nauki o Bogu, o naturze, o człowieku

i obejmuje pewną część całości : teoretyczną metafizykę
przyrody, krytyczną natomiast dla pozostałych części filozofii pojęcia i twier-
dzenia.

Na podstawie jak Baum zwykł opisał podział filozofii Christian
Wolffa. Obejmuje on w niej oprócz fac. cognoscitivae i fac. appeti-
tiva, odpowiednio do tego dzieli się filozofia na dwie części: teoretyczną
i praktyczną. Fil. teoret. zawiera ontologię, t.j. naukę ogólne
o przedmiocie, oraz teologię naturalną, psychologię i kosmologię. Fil.
praktyczna zawiera naukę o cnocie, ekonomię i politykę, oparte na
ogólnej filozofii praktycznej. Jako na wstępy wskazuje na teoret. i prakt.
filozofii wstępne logikę. Jednocześnie wskazuje z dwóch filozofii
zawiera teoret. jak praktyczna. Wielu Wolffa [illegible] nazywa, na część
racjonalną i empiryczną.

Siveneu. wykł. 3. 8. X. 1927.

Jak mówiłem w pozn. wykł. Klasyfikacja nauk filoz. ostatnia mat. Chr. Wolffa różni się przeważnie względem dla Klasyfikacji E. Kanta. Kant rozróżnia poznanie z czystego rozumu, czyli poznanie a priori, od tego, którego pochodzenie od doświadczenia, i poznanie rozumowe z zasad empirycznych, czyli a posteriori. Otóż te rodzaje poznania odpowiadają dwom działom filozofii, czyli i empirycznej czyli doświadczalnej. Filozofia czysta dzieli się znów na dwie części: Propedeutyka czyli krytyka, obejmująca badanie początkowe możliwości poznania a priori; Metafizyka, która zawiera system poznania rozumowego a priori. Poznanie to winno może być teoretyczne, gdy mowa o tym, co jest, lub praktyczne, gdy rozważa się co powinno być, czyli zasady działania, przez i metafizyka dzieli się na metafizykę przyrody i metafizykę moralności.

Przystępny teraz do omówienia poszczególnych nauk filozoficznych, tak jak je wyliczyliśmy poprzednio w ich przeglądzie historycznym, rozpoczynając od metafizyki czyli nauki filozofii wedł. Arystotelesa. Przypomnij nazwę τὰ μετὰ τὰ φυσικά. Według Ar. jest to nauka o pierwszych zasadach i przyczynach bytu, albo też nauka

o bycie mylne, o tem co jest, o ile jest.

Być, τὸ ὄν, ens, jest do pojęcia, które może być określone o czem-
kolwiek, o tyle możemy pomyśleć; (mamy się do czego, co jakie-
kolwiek przedmiot. Określenia są być rzeczywiście (ens habens extra-
entia), być możliwy (ens possibile) i być pomyślany (ens rationis.)
Jeśli mamy o bycie jest zawsze przez to. Mamy o przed-
miotach myśle, przez co być rzeczy inne mogą czynności się pewne
główne rodzajami przedmiotów. Dwie definicje rzeczywistości i ich.
czynności tego, że jestem wyjątkowe określone rozpiętości przedmio-
tów, przeciwieństwo ich rodzaje, wszystkie je zawsze mieć
przyczyny: to [illegible] rzeczywistość, formalna, przy-
czyna i celowa, [illegible] rodzaje mogą określić formę, two-
rzyć i ich sposób przejść od [illegible] potencjalność do aktualności,
uczynić cel i powstanie możliwość. Być jest dalej stan rzeczy i przez to pojęcie modalne jest dodatkowe
określenie wszystkie przedmiotów, to określenie przyczyn
powstawania wszystkich przedmiotów nie jest jest przedmiotem.
Określa je dopiero jako czyny formy i rzeczy bezpośrednie.

Badania mające na celu określenie ogólnych własności i przyczyn przedmiotów były już prowadzone i przed Arystotelesem, przyczem jedni z poprzedników Arystotelesa widzieli ostateczną przyczynę przedmiotów w wodzie, inni w powietrzu, inni znowu ~~[illegible]~~ inni zaś w drodze analizy objaśniając ~~dowodzili~~ twierdzili, że ~~[illegible]~~ Parmenides z Elei ~~[illegible]~~ (byt ~~[illegible]~~ jest wieczny i niezmienny, a wszelkie zjawiska zmysłowe są złudą, nic innego naprawdę. Przyznaje się w ten sposób zasadnicze niezmienności: niezmienność obok [illegible] zmienności,

Śrem. wykł. 4. 11. X. 1922.

Jak widzieliśmy z przykładu wyżej, wszystkie możliwe istnienia jeden przed drugiego. Wielkość nie wystarczała dla większego zakresu. Ta była w elementach bytowych (wola, myśl) bytu przeciwstawiona bytowi empirycznemu, zmysłowemu (czasowemu). Bytowi temu rozumowemu, ponadempirycznemu. W tym kierunku poszła również filozofia Platona; według Platona istnieje nie idei, niezależnie przy, nie dotykalny, niemy, niewidzialny, widzimy za pośrednictwem dla nich empirycznego, które ich istnienie idei naszymi - Boży. Wszystkie wymagają nasze zmysłowe z przeciwieństwem, bowiem, że idee z formami w rzeczach, jednak, w umyśle Boży. Boży jest czysta forma, a nie abstrakcja idei od materii. Jakiś to przeciwieństwo dwóch światów ciała i wielkiego ducha. Mamy więc w samych zasadach w wielkiego możliwe dwa kierunki:

1) Najogólniejsze stanowisko niezależności empirycznych,
2) Przeciwieństwo bytu pozmysłowego, duchowego, idei tego, co nas otacza nam się za pośrednictwem zmysłów empirycznych
3) Pojęcie istnienia, Boga i jego stanowisk.

W tym Traciim pomiędzy wschodzi w dżungli
z religij, tak iż wyjątkowo zwierzę się granicy wiary
wiernie. z jednej strony ciągły wojny nerwowe religijne między
partiami myślami filozoficznego, z drugiej strony zdarza się że zwa-
żenia wojownicze pomiędzy z granicy przeciwnego w pewnej
wiarę wyznawcy, wreszcie ze źródeł religijnych. Jego religia
stała się filozofią wszystkich, którzy tworzą byli Platon

Firenze. wykł. 5. 13. X. 1927.

Powiedzieliśmy w ostatnim wykładzie, że metafizyka współczesna
Pojęcie Boga, odmiennej niżeli była, niżeli jest treść tej nauki nie
drogą rozumowania, lecz jednie w ramach całości, w której całości
ją wielkiej różnej" myśli powojennej, a ~~jest całej powieści~~ powszechnem. Bóg, z którym
umysłowe stanie się w ostatnie całości nie dowie się więc w ścisłych terminach
ani wszystkie; jest to raczej (charakterne niedokładne. Z tej przyczyny
oczywiście - pisaliśmy jej wtedy, bez zamiaru w niej samej - Duch - rozum,
którego istotą jest myśl, myśl idąca do celu. Duch
ją, nie zaś wszystkie jest z woli wbrew niższe idee, lecz nie bezwarunkowo,
albowiem Rzeczy oczywiście duchem jest Bóg nie, który upada jest ko-
dla Boga instrumentalnie. Bóg ze skończonymi wielkimi cel, pozostaje
poza wyjęciem się Boga w myśl, który jest się oczywiście i wyniesiony
ostatnim ostatnim w wiecznej oczywistości; wszystko Bóg nie jest
wiecznie, a więc się ono dzięki temu, że jest wiecznością poza Bogu
w wiecznie celowym.

W szczególności Platona, Arystotelesa i Plotyna poznajemy tu Boga
metafizyki, z której wszystkie dzieje do poznania rzeczywistości oczywistej
wej, droga wyboru od ostatecznie wszystkiego stanowisk metafizyki,

a Kreci wtórzyć stoją jednostkowy rozpoczęcia zagadnienia ewolucyjne. ~~W tym kręcie pracuje na~~ Przy rozwiązaniu wybrać termin wcześniejszy w rozważaniach Linneusza i Kanta.

Rozważania wcześniejsze przy tym rozwoju filozofii w Królewcu wobec tego mieć Planowe rozróżnienie ujęć empirycznego, biznesowego i praktycznego - wcześniejszego. ~~Pracy~~ Kanta wyjście umożliwiło wcześniejsze ujęć jako wiedzy o wszechświecie, istnieć rzeczy. Szkic on je wiedzy wcześniejszy wiedzy przez danych empirycznych, ujęcia ogólne, wiedzy operuje wcześniejsze na wszechświecie przedmiotowej wiedzy, ~~tutaj~~ jedynie wyłączenie dociekliwości w nas wiedzy zagadnienia wcześniejsze nie ich mieć wiedzy Linneusza wiedzy o świecie rzeczy, ten przedmiotem ich jest wiedza ~~tych~~ empirycznych poznawczych i wiedzy wszystkie, dlatego ~~wiedzy~~ przedmiotu ujęcia wcześniejsze. Podobnie „Czas - świecie" ze wszystkich wiedzy nie mieć pomoc, istnieć ~~tych~~ czasu i ~~ten~~ empirycznej i ~~tak~~, jak wiedzy ogólnych, wiedzy, ~~w tych~~ do świecie, ~~tych~~ rzeczy wiedzy. ~~Tych~~ Kanta wiedzy wcześniejszy w wiedzy wiedzy o wiedzy empirycznej. Pomoc ~~nie~~ ogólnie się do wiedzy ~~pomoc~~ romanu ~~wiedzy~~ i wiedza ~~tych~~ wiedzy ~~tych~~ wiedzy wiedzy tamy i empirycznej świecie

wrażeń wzrokowych. Wierzyciele ich wiedzą więcej w przeciwieństwie do
zjawiskowe formy i wzory przestrzenne. -
Humeowski wrażenie nie w odniesieniu wrażeń

Do przeciwieństwa przeciwieństw Kantowi przeciwstawił, jakie wrażenie
Hume'a i Kanta jest punktem wyjścia rozważań skierowanych przeciwko
przeciwieństwu w dziedzinie wrażeń ze strony Brentano'wskiej filozofii
wyróżniającej pod nazwą pozytywizmu i racjonalizmu. Formułowanie
nie mogło ale te Brentano'wskie rozróżnienie nie w dwóch kierunkach
rozchodziło: 1° nie: jest wiedzy objektywnej, 2° nie jest jakiś
wiedzy nienaukowej. Pozytywizm pozytywizmu wziął od A. Comte.
Rozróżnia on w wiedzy między tym stopnie objektywy: opisowy
jeden opisujący lub wyjaśniający, tj. przeszłości: 2° pozytywny. Przeciwieństwo
przeciwstawiony Humeowi wrażeń wyjaśnić zjawisko Kantowskie nie wystarczy-
dowodzi, które fantazja jego treści w postaci bytów i dziedzin. Na
przeciwieństwo przeciwstawiony wrażenia w wiedzy rozróżnienie nie wystarczało-
wszelki pojęcia ogólne, przekraczające zakres doświadczenia. Czynniki trans-
cendentne, które przeciwieństwo Humeowi zjawiska nie w sprzeczności wyjaśnia-
wania swojej wyobraźni,

2.

Tłumaczy teraz wyraźnie zjawiska za pomocą czynników nadprzyrodzonych, ale czyniąc to nie tyle okultystycznie wiarę ewangeliczną, zjawiskową, [illegible] do nadprzyrodzonej, transcendentnej sfery. Tamte wyjaśnienie jakieś bóstw, wróżbiarzy, [illegible] rzekomo wróżbiarzy, realny podkład zjawisk, działających na niebo wyższego rzędu, wyższych sił, wyższych wiary w życie zjawiskowe. Czynniki transcendentne, różnymi wciąż tłumaczy zjawiska, nie tyle wyraźnie wytworami samej wyobraźni. Jak Bóg i Szatan mitologii; tyle nie jednak, jako czynniki nadnaturalne, leżące poza granicami doświadczenia, wyłącznie abstrakcyjnej kombinacji i konstrukcji umysłowych. - Wreszcie w końcu wciąż wyraźnie wyraźnie powiązany, na którym zawiera między nim w obecnym stanie swego rozwoju. 6. 15/X. Na tym stopniu nie ma już mowy o cudzych siłach i nadnaturalnych nadprzyrodzonych, mowa tylko mowy o czynnikach transcendentnych, o substancjach i działających w nich siłach; na tym stopniu jednak mowa o tym, co wynosi wiarę na wyżyny faktów doświadczenia, a więc o zjawiskach, i wiążących pomiędzy nimi stosunkach. Wiarę [illegible] czerpanie ostatecznie [illegible]

Powstawszy z przeszłości jako Ono nadaje mu się
wieczne dla
wieczności [illegible] więzień w tyglu wiek. Wtem C. [illegible] wyszedł
wyjął nitkę: widzialną, wieczną i pozorną; nawet wiedział jak
dać pozory, wiedz fazy rozwoju; pewnie uj obecnie z faz pozornej,
w której widzi jak wszyscy mi o wyniku wchłaniającym, mimo
wiecznych transcendentnych wielkości, dlaczego o tym, co może być ostatecznie
dobre jako fakt widzialności. Na tyle wiem o przyszłości wyjął kości
pewnych jakieś pozorne wiedzy dzieje, w wieczności się widzi,
nieskończonym jak odpowiedź przyszłości; [illegible] rzeczy. Jednakowoż
nie wiemy pozycji późniejszej wyjętej Ono'ś w Kobiecie fazy
wyjął wyjął kobiety, to jednak zgoła się z C. w tym pomóc, że wa-
runki wieczności z wieczności dobrej bardziej, wyjąć inne wiedzy
pewne, które wyodrębniamy się w wieczność wyjął wiedzy z całokształtu
fazy, podczas wiedzy wiele całej siebie całej siebie wszystkiego, tak że dla
wieczności zabawki jak wiecznego wieczności bardziej. Zgodzić z tem
stanowiskiem się w wyjaśnieniu Hebert Spencer, że przez bardziej w całości
wiedzy wyjął jako tym pozycje całość do czasu, ale pozycji jakoś

widzę ich wyraźnie zgromadzenie i obradę w ten sposób całkowicie ojcowskiego przeżycia we śnie. To jest jedyne ustronie filozofii, zdolnej w wyjątkowej przytomności od wyników badań nauk szczegółowych.

Zarzucam też Meinongowi, że w metafizyce jest jako uczony niemiarodajny; i jego zdaniu, że ile co przynosi ono pewnej, jako niezgodnego z tą. ab ovo, nigdy badania jej nie mogą [illegible] mieć charakteru naukowego, uważa za jeszcze należy, że [illegible] stanowisko, w którym przyjmuje nieograniczenie ufny, jednak uczony nie operuje hipotezami, wymyślonymi, które nie dają się sprawdzić empirycznie.

Nieco inne jest w przypadku do rozbioru przeciwko uczonemu: Meinongowi chodzi o uczony Kanon, że wiedza jest wyłącznie wynikiem działalności poznawczych: empirycznej umiejętności empirycznej i niezmysłowej, apriorycznych form myślowych. Wszystkie jednak niezmysłowe czynniki poznawcze służą im i stanowią jedynie o warunkach empirycznej; ich niemożliwe sferę jawień; są one sprawdzić niezmysłowe, ale nie są transcendentne. Brak wyższej warunków wiedzy, brak ich form podmiotowych dla wyników tej, co nie-zależnie uważnych [illegible] badania naukowe. Zarzucam jednak uczonemu Kantowi, że [illegible] mówi dużo o wyłączeniu tego jej naukowego, czyniąc

je uredniczą wiary. Wtedy ja na stanowisku przeciwnym, że one za-
stępują tradycję, na której opierają się zasady moralności.

Takie odmienne kwestie, odnoszące się do innego zupełnie
pola walki, ale wymagają jak sądzę oddzielnego omówienia, aby
wyjaśnić dla odmienności wrażenia z tych przedmiotów. Różnią się
od poezji tym, że wzięły się bezpośrednio, bez wnikania
w wnętrze, by dotrzeć do owej tajemnej warstwy. Wypowiedzenie tego
stanowiska wzięte z Fryd. Alb. Lange. Mówiono wiele o „poezji
myśliwej", obecnie ateizmowi i demoralizacji dzisiejszej winnych,
wszystkiego wszak trudniej wskazać bardziej wielkiego pomiędzy
dzisiejszymi, by z ich wyraźnie jednolitej objąć w linii jedno-
litej i nie wiele widzieć można. Najbardziej widzimy wiele
dzisiejszych poematów, które nie wiele, różni się jednak i od
innej poezji. Czytam poezję bowiem zupełnie nie straciła dzisia-
taj z dzisiejszości, nadzwyczajnie natomiast wartości objawiła wy-
wołała entuzjastyczne a objektywnemi, czasami wręcz ostre sądy
naszych wielkich poezji.

Strona wyst. 7. 18. X. 1917.

Jest niedziela o pięknym wschodzie, księżyc, Wenus, Jowisz, widzę
przez okno [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] Tenei wypowiedziami i wołaniami w sposób beskrzywny. Tu. nie
zatrzymujemy się nad ich słowami i wołaniami. Tak zatem Bekker
w ustawie swoich niezbędnych kanonów omówiły, które weźmie się rozważyć
go szczegółowo, nie będzie jednak treści ogólnej bytu. Pozwie
To jest dwie oświadczenia woli, na której każdemu jego się opowiedzieć, które
uczestniczy domagania wypowiedzi bez zastrzeżeń, nie potrzeby się
dotyczącego sprzeciwu. Tak samo nie się sens z otwartymi oświadczeń
i umów. Dwaki uczestnicy zajmują się bardziej konkretnych, wyra-
zyli zgodę, dotyczącego się z przedmiotu: umowy, jak wszyscy
jednak inny znaczeni: umowy różne z nich się nie wiązanie. Wiele-
ni to różnej postaci słowami: umowami; i tępe oczywiście wiadomości
uczestnicy nie ~~[illegible]~~ oświadczeń; jednakowoż podpisy się różnie w celu
wyrażenia zgody. I wszystkich tych wiadomości wynika, że bezpo-
średnim ich przedmiot powiązania, jakby wiadomości uczestnicy podpisy
przy swoich sobie całe uczestników, nie powinniśmy w wiadomości takiego
wyrażenia dla bardziej pełnej umowy wolnej umowności. Dwaki
uczestnicy z różnej strony brać umowy ore wiadomości podpisy i wiadomości

Za wiecznej pokusy wiel bedzi i wszystkich bezbożnic ich
medytacyj dziwnych, pozwalając wielkie chodzenie tych dwóch
stanów, które wyżej opisane rzeczy medytuje. Przeto
nie będzie medytujący, lub wymyślający ciężkie z jej [medytacyj]
będzie ich dotrzymywać [chodzenie] wszystkie rzeczy po-
jęć odmawiając się od wiadomości, które nabyły wyżej w nich
czasu medytowały i na które oczy się wyżej wymienione i zło-
żyły podstawiły. Ze pozwi rzeczy chwalebnych i wiele
tych przedmiotów, które wyżej się wzięły medytowe, wszystkim
pomocnej dziełu, że medytacyj rozpoczęcie i wiele [przedmiotów] rzeczy
czenia.

Strona wyd. 8. 20. V. 1917.

Przyzwoitszy w przyszłości do wydawania dzieł [illegible] do których mam szczęście mieć ilość artykułów teorii względności Lichtenauma. Teorie względności, wchodzące w skład nauk o wszechświecie z reguły posiadają [illegible] o wiązkach promieniowych, które ~~[illegible]~~ są promienie fotonów, które mają być wyjaśnione. Ze względu ogólności teorii, tj. [illegible], które ~~[illegible]~~ wyjaśnia, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

8. Konkurencja wypadków zjawisk wtórnych 2

przez abstrakcję od ilości, jakości i oddziaływań wzajemnych, jest przeciwna teorii wielkich wypadków 1°) wielu pewnych przeciwnych zjawiskami, a wzajemnie wzajemnie wzmacniających się 2°) wielu takich zjawisk z zjawiskami wtórnymi i oddziaływań [illegible] [illegible] wielu [illegible] [illegible] [illegible]

8.

3.

czyim świecie, wszelkie one mechanizmy wyjaśniane zjawiska jako skutki przeciw przyjętej hipotezie, według analogii z zjawiskami empirycznemi, bez wątpienia obserwacji. Jeżeli te z rzeczami zgodne jako mechanizmy nie znalazły zjawisk, którym służyć, jako miarę lub wzór jako filtrę. Każdy z tych sposobów rozumienia teorii drugiego rzędu wyjaśnia jednak z ich celu charakterystycznych. Kiedy te teorie chcą bardziej zjawiska brane różnego rodzaju w zjawisk mechanicznych, przypadkowo one nam zdają jakby warstwy (mechanicznie zjawisk, mechanistycznej) wyższego rzędu z ich różnemi pozacianami. Gdy mechaniczny brzeg w różnie uczenie teorii wyjaśnili na plan pierwszy, widzą w nie środek do ~~cel~~ otwarcia ci pracy zjawisk ~~zjawisk wyższych~~, który nie mechanizm nam istoty zjawiska, bez jego zachowanie się, ~~które~~ Takie nam, jak działanie czyli mechanizmów.

Strona wyd. 9. 22. X. 1927.

Jako wyższa teorja 2° szeda krytyki poznawcze nie zawsze jako krytyka, tj: wyznaczenia, ~~zakres jej działania~~ czem ma rozumieć zjawiska, lecz także jako analizę, obliczenie zjawiska, którego dotyczy, a zjawisk leżących nam znanych, lecz też jako fakcie. Ustalenie naszego fizycznego pojęcia, powinniśmy wtedy celu rozstrzygnąć: 1° fakcie to mogło się z rzeczywistości, 2° do powszechnego z wiarą tego światowego, 3° do wszystkiego celowo, jako środki dla określonych celów pożądanych lub przeciwnych i 4° do wszystkiego przeciwnego. Krytyczny różni się od fizycznej że wszystkie wszech pomiędzy, tymczasem ze strony naszej rzeczywistości mają ~~znaczenie~~ jej poszczególne, dążą do rozpoznania i do użycia w ten sposób na stałe do użytku rzeczy. Krytyczna daje nam pewność, fizyczna nie daje rzeczy samej w sobie, lecz jedynie ostrze wszelkie dotyczy dla pewnej rzeczy. Dlatego też mają wtedy różnemu krytyczne wyłącznie pewności przeciwnych, jeżeli ich stałe mamy jednym z pomiędzy fizycznych, do wyłącznej wyłącznie pojęciowy. Pojęcie ostatecznie krytyczne od fizycznego różni się jednak dlatego: to samo krytyczne może być rozumiane przez kogoś w krytyce, kogo za fizyczne, podczas gdy

9.

nie leży w ich treści kar w ustawie w ich ostrości. Rezultat bowiem zbrodni zawiść ocenę tych kar za trzecim, podmiotem przestępstwa, który nie wyjmuje ich z rozważań przy danej okoliczności uważa je za likwidę.

Nie inaczej jest w umiarkowanym wyobrażeniu mieszkańca Sparty w umiarkowanym wyobrażeniu. Nawet historyczne dzieje pokazują, że przestępstwo, pozbawiając się wyżej, że przestępstwo ich bardzo często należące do zwrotnych, które są niebezpieczne obserwacji, kar przez kogo obserwowane bezpieczeństwa, t. j. w terminie 2 tys. roku. Jako przykłady takich teorii z ostatnich czasów może Hobbes, Rousseau teorie podają ~~[illegible]~~ według Hobbesa ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

g.

pewne wersje jednostek, czyli wartości dystrybucyjnych, pomiędzy wydarzeniami
i pomiędzy. W przeciwieństwie do Hobbesa jednak niżej podpisuje Rousseau
tę wersję; nie jest ona wynikiem wyrzeczenia się własnej wolności,
czego wyrzeczenia ochrony życia i mienia, lecz umowy mającej na celu
wyrażenie tej wolności, gdyż ludzie jednostki, łączące się z innymi wyrzeczeniem
ograniczają ich wolności, stanowiąc pewnej i pewnej ilości
wam jak i pewnej.

Dzięki umowy
W obu teoriach państwo ma taki zadanie wydarzeniom, jak i jego
umowy, więc dwustki bezpieczeństwa. Jednakże nie wolno ich traktować
tak bliskie, gdyż ~~stanowią~~ z tych dwustek nie bierze się w ni-
czego umysłu. Jeżeli, gdy odnosi się wiele umysłowe, wtedy stan
pomocne. Jeżeli bardziej ten umysłowy dwustka nowy wpływ,
którego celem jest wyjaśnienie faktu historycznych umowy rzeczywi-
wanie ich umysłowego umysłu. Przykładem ~~jest~~ jest historia
dwie teorie Straussa, umysłu na celu wyjaśnienie wiarygodności Ewan-
gelii o cudach Chrystusa.

Strauss. wykł. 10. 25. V. 1872.

Powaliwszy w przedmiot wczorajszej lekcji Dawida Straussa, który ma na
celu wyjaśnienie ~~mów ewangelicznych~~ historyi Ewangelij o cudach Chrystusa
przez wynurzenie, iż historya te wymysłu ludu pierwotnego, tj. jako
wytwory poetyczne, nie będące dziełem świadomej i celowej fikcyi jednostki,
lecz mające swe źródło w nieświadomej twórczej spekulacyi, w której panuje
jakieś niepojęte tchnienie natchnienia, uniósł się w wielkiem zapatrzeniu,
nie zwracając się jednak bezpośrednio przeciw
(- pokusie jaka to zdaje się ze strony ~~Straussa~~ Straussowej)
Teorji Strauss tem różni się
od wszelkiej teorji dawniejszej, że stanął on do wytłumaczenia mitycznego
faktów, powziętych opinij, zawartych w Ewangelijach, nie inną teorję przy-
noszące 2ga rzędu, a ~~wytłumaczenia~~ zbiorowej wyobraźni ludu pierwszych wieków, z której wzięła początek
jest mianowicie wytłumaczenie jest w istocie 1go rzędu. Różni się jednak
on tem od wszystkich teorji dawniejszych, że nie wyraża jakiejś szczególnej
ogólnej, stałej, umysłu zjawiskami powtarzającemi się, przed bezpośredni
obserwacyi, lecz (nauki historycznej) ogólnej ich na umysłowe zasadzie
z wielu wypadków, (Rozumowaniu), że ludzkiej pewne objawienia, objawienia przed-
przed przeszłością mają, jakby mianowicie przeszłości Ewangelij. Te
przeszłości jest historyczne, ~~jak historycznemi są~~, tak samo, jak bajki

10.

2.28

Żywienie jest warunkiem życia, ale jednak samo wyżywienie jeszcze życia nie stanowi, bo nie wolno być przy tym, co było przed tym, co chcemy wydostać wyżywienie, ale należy wydostać wyżywienie, które jest należyte.

Jeszcze krótko mam do czynienia medycyny.

Ef. X. 1927.

Jak mówiłem w poprzednim wykładzie, teorję Einsteina wiąże się teorjami względnemi. + Granica między teorjami 2 go i 3 ci rzędu jest dość ostra, wyżej teorje 3 ci rzędu tem się charakteryzują, że nie mogą być wprowadzone do wyrażenia pierwiastka z wielkości niezależnych od siebie. W mniej więcej ścisłem wykończeniu matematyki względności przekroczyć granicę teorji 2 ci rzędu; zresztą sama teorja jest, mechanicznie możliwy rzut oka, ale nie dająca się sprawdzić w zakresie naszej względności wyników, które się wyprowadzają z jej założeń, gdyż ona bardziej się oddala. Z drugiej strony, teorje drugiego rzędu różnią się teorjami trzeciego rzędu mniej więcej tak, jak się różnią teorje względności od teorji Newtona. Tak dawniej przez względności matematyki a nowemi względności nie ma nic wiele w tem, że z jednej strony należy do matematyki fizycznej, a z drugiej matematyki czysty. Jest rzeczą mniej więcej obojętną, czy się zajmuje matematyką fizyczną czy czystą, gdyż wtedy i tu i tam ma się do czynienia z tymi samymi zagadnieniami. Z drugiej strony, teorje względności dla wyjaśnienia pewnych zjawisk, ogólnego przyjęcia nie mają. Z drugiej strony zaś mają one wiele cech dobrej teorji, a w dziedzinie zastosowania wyników praktycznych, mogą mieć

11. 2.

Zagadnienie ot wektorizacji. Z góry uznam wszelkie wektorowe odrzucenia wektorowe wyniki wyżej badań, teorię drugiego rzędu, aby przejść do pewnego ogólnego poglądu na rzecz. Jak rozumiemy wektorizację bytu nazywamy wektorizacją indukcyjną, w odróżnieniu od wektorizacji spekulacyjnej, postępującej w oderwaniu od wszelkiego doświadczenia i wyjącej się przedmiotem jej badań jest skończona całkowicie różna od różnic wszystkiego. Indukcyjny jest ten wektorizm o tyle, że opiera się na indukcyjnych wynikach wszelkiego doświadczenia, jednakże wszystkie wektorizmy przy dalej nie wielkie wszystkie jakieś dowody wcale nie dają; wtenczas wcale dalej rozumieć wszystkie jest wektorizmem przedmiotu wtedy wszelkiego, wyjaśnienia się wcale indukcyjnych.

Według wektorizmu w wedle Alfreda Fouillée charakter: jeden zdaje się z charakteru teorii, a drugi z jej wynalezienia.

Według zaś charakteru teorii przedstawia się jak następnie: z jednej wyjmuje elementy wektorowe; wtenczas różnego teorii przedstawienia. Każda teoria zawiera elementy empiryczne oraz hipotetyczne.

Elementy empiryczne są w stosunku do danej teorii niezbędne, jednakże żadna teoria nie ~~jest~~ powstaje z nich w znaczeniu, które nie ma podstawy empirycznej teorią wcześniej; raczej są elementy hipotetycznych założeń teorii wtedy są ważne ~~ważne~~ względnie użyteczne. ~~Para~~ Wyeliminowanie tych elementów nadmiernych i wspólnych różnym teoriom powoduje zbliżenie teorii z istniejącymi różnie powiązanymi teoriami między sobą.

Po ten względzie bardziej ogólnie pytamy ?. Opisowość tych założeń, konsekwentnie wnioskowanie ze względów opisowych. Najczęściej bardziej teorię, z której można by wyjaśnić nie na wiele od niejasności i niekonsekwencji w danej teorii, niż niejasne jej od której przypadkowej powstała ważność nie ocenić i jej stosunku do innych teorii.

Strona. wykł. 12. 29. I. 1924.

Skreślimy z dalszego ciągu postaci Alfreda Tonnellé na wstępie [illegible] Pierwszym kwestia która była mu dać określenie elementów [illegible] i wyjściowe terminy, które stanowią punkt wyjścia dla [illegible] badania medycznego, kwestia drugim jest relacja [illegible] [illegible] uczenie się od [illegible] współczesnej i oryginalnie teorii [illegible] Rallowitschiego [illegible] [illegible] [illegible]

Strona. wyd. 13. 3. XI. 1927.

Omawiając [illegible] nauki barwnia materyjnego, zajęliśmy się cechami z nich obrębie otrzymanych, a mianowicie czynnością [illegible] natury i ilości, które wchodzą w użytek przemysłowy barwień wyżej wymienionych. Każdy nowy barwnik materyjny z tego samego celu powinien posiadać przynajmniej, jeśli nie jest jednak pewien pożądanie pożądanie ich części wspólnych z barwnikiem tego, [illegible] ~~tego celu~~ [illegible] ~~tego celu~~ [illegible] ~~tego celu~~

potrzebny
Bowiem ~~dotąd~~ ~~że~~ nie wiedzy istotności nie dotrzeli uczonemi do pitrzeb dróg wiedzy ze złej teorii. To jednak nie mo-
że stanowić wzoru wiedzy bezwarunkowo wiedzy, otrzeba
w potrzebnem poczuciu więcej iż wszelkie teorie potrzebne na wspólne-
mieli z dotrzeba. Niedobrzeli spekulacyjna wymagała, by jej wiedzie
wiedzy charakter dotrzeli pewnych, tam pitz bezpieczeństwa wiadomości,
to jednak wymagane nieco wiadomości o charakterze bardzo wiedz-
pewnych i wzglądzie jasnej teorię niedobrzeli do wiedzie pitzo
wiedzy potrzebne. Niedzy jakiemi się porównujemy dla wiedzie pewno-
potrzebnej teorij wiedzy pewnych się w nich pewnych oblicze o
wiedz, pitzlich w tym celu wiedzy wiadomości wiedzie. A wiadomości
oby wiedz teorię na dotrzeba wiedzy potrzebnej wiedzy by by była
pewna wiedzie wiedzy, tzw. by pitz wiedzie posiadała ~~wiedzy~~ wiedzy bezpieczeństwa,
jak wiedzy bowiem teorii pitzo pewnej wiedzy bezpieczeństwa, tam wiedzy
Jacob iż obawiać, że jedno z jej wiedzy obawiać się trzeba; by by była wie-
dzie wiedzie, tam by ~~wiedzy w dotrzeba pewnej wiedzy~~ pitz wiedzie wiedzy wiedzy wiedzy teorii;
teorii bowiem, która potrzeba wiedzy wiedzie teorię, potrzeba się wiedzy
wartości wiedzy; wreszcie 3°) by dotrzeba się opowiedzieć o dotrzebie.

13. 3.

Zachodzi pytanie, czy i w jaki sposób może być dowodzone empirycznie

hipotezy metafizyczne. Oto wiele metafizyk, dzisiejszych pozytywistów

wraz metafizyki [illegible] się z takiego twierdzenia, według którego

Literatur. wykł. 14. 5. XI. 1927.

Zajmiemy się z pozostałymi wyłącznie sprawą empirycznej rozbieżności teorii naukowych. Wedle [illegible] nowoczesnych historyków naukowe różnią się od historycznych nauk naukowych przede wszystkim tym względem, że hist. nauk. przyr. dzielą się nad odkrywanie się [illegible] i naukowe, podczas gdy historycy naukowe mówią tylko empirycznej rozbieżności z naszej epoki, przeszłości dotyczą też, co leży poza granicami doświadczenia. Tutaj przykład tylko jednak tylko wtedy słuszne, gdyby dziedzina badania naukowego nie była z innego realnego wzoru z dziedziną zjawisk empirycznych. Powiemy jednak, jak to naukowiec, fakty doświadczenia są pewnego rodzaju dla naukowca naukowego, [illegible] historycy naukowe dopuszczają możność empirycznej [illegible] rozbieżności, podobnie jak historycy nauki naukowe. [illegible] Różnica między historycznymi nauk naukowymi a historycznymi naukowymi polega nie na możności tego naukowego empirycznej rozbieżności, lecz jedynie na różnym [illegible] stanowisku, to znaczy, że rozbieżności historycznych naukowych dotyczą nie tego [illegible] elementu [illegible], lecz tego tzw. elementu naukowego, t.j. naukowego

co 4 zasadnicze ~~dla~~ w niektórych wypadkach o wiarę empirycznego z przyp-
tej. hipotezy mechanicznej; mamy do pod w każdym eksperymencie
pewne wyodrębnienie pewnej grupy warunków, stanowiących stałe
hipotezy, których przedmiotem w niektórych empirycznej, stały
warunek wyłączyła. Takim eksperymentem wydaje się
w ogóle wtedy takie warunki przyjęcie, jak się odnosi różnicy
między hipotezami mechanicznymi, a hipotezami warunki nadprzyrodzone
sprowadza się do tego, że empiryczne sprawdzenie hipotezy mechanicznej
nie polega, jak empiryczne sprawdzenie hipotezy warunki nadprzyrodzonej,
tem, że dane się one wykazać do wytłumaczenia pewnego
faktu lub z otoczenia zjawiska nieznanego. Albowiem nie jest
zadaniem hipotezy mechanicznej wyjaśnić lub otoczyć pewnego
faktu. Sprawdzenie hipotezy mechanicznej opiera się na jej postaci
z zadania aktywnego stanu naszej wiary o faktach.

Kreuz. wykł. 15. 8. XI. 1927. 38

Jak widzieliśmy z ostatnich wykładów mamienia Platońskie o istnieniu
obrazie filozofii greckiej doprowadziły do wykształcenia się szkoły
megarejskiej zwanej tak od miasta Megary, jak i z Krety pochodzącego
pierwszego przedstawiciela tej szkoły Eubulidesa. Zenon z Elei, argumen-
tując za tezą Parmenidesa, iż prawdziwy byt jest jedyny, wiecz-
ny i niezmienny, dowodził, że mnogość i ruch, które tezie tej
zdają się sprzeczne, są tylko złudzeniem zmysłowym, bo rozumowym. Czy
dowody, które przytacza Zenon przeciw mnogości, są poprawne, jest
kwestią dyskusyjną. Eubulides z Miletu, uczeń Stilpona i Diodora,
ma na celu wykazanie sprzeczności pojęcia ruchu. Te argumenty
Eubulidesa, podobnie jak i Zenona, znamy z dzieła Sekstusa Empiryka,
przeciw dogmatykom. Megarejczyk Eubulides, uczeń Eukleidesa z Megary,
założyciela szkoły megarejskiej, wiązał się z tyranem Atenodorem.
filozofii Eleatów, odwiązując umysł i byt, ale i przeciw poznaniu
z jednej strony, a zmysł i świat z drugiej strony.

Liceum. wyd. № 16. 10. XI. 1927.

Jak ~~[illegible]~~ mówiłem w poprzednim wykładzie, realizacja [illegible] epistemologicznej postępuje [illegible] nieprzerwanie, mimo że możliwości [illegible] nie wyczerpują. Powyższe konstatacje wyraziłem [illegible] [illegible], że mamy ~~[illegible]~~ wszystkie jeśli chodzi, że wszystkie możliwości [illegible] w równie wartościowe, [illegible] [illegible] jest chodzi, że jest [illegible] w równej mierze jedynie słusznym podejściem, jedna [illegible] [illegible] inne błędne; wielka [illegible] [illegible] [illegible] poszczególnych [illegible] [illegible] błędne. - Niemniej epistemologiczne [illegible] [illegible] subiektywizmu, [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~

Mo

w ciągłe obrazy, ale rozumowanie

go bowiem.

Sokrates: Krytonie mowę, wszakże ich niebo obejmujące

to, co jak rzekłem w uniesieniu wymówiłem mi; wiele tutaj

wyjmie pewnem celu zapewne przeciwnych modlitwy.

Stoicy (Zenon, Chrysippos); empiryzm, - myślicieli mowy wszystkie

Sceptycyzm.

Krewca. wykł. 17. 12. XI. 1927.

Jak widzieliśmy w popr. wykł. Descartes, od którego wychodzą wszystkie filozofie nowożytne, stawia na całe nowe rozwiązanie filozoficznych zagadnień epistemologiczne, mianowicie zagadnienie Bożej prawdy, które i realizmu, stanowi jak [illegible] [illegible] [illegible]

Druhý ideál. Ideál vědeckého myšlení nikdy nebude mít, by mohly být vzaty
bezprostředně, všechny myšlenky ideálu poznávajícího, a nebyly nutno-
stí vzájemně se vždy stupňující hledání. Každý jednotlivý pravý
objektivní úsudek vědecký, skýtaný nám aktivním prohlubováním
vědeckým. Ke ideálu poznání lze mnohými cestami dospět,
různým nám je ideál reflexe, různý podnět a prohlubování vědec-
mysl i různý způsob, ale každé vědecké dotázání nám umožňuje o
jakémsi množství poznávajícím; ale jsme jakmile nám ideál vědecký
množství vědeckých poznatků jest vždy nikdy dospět, různé charakte-
ře mezi reflexujícími.

Ke Kvetku Loudův [illegible] Kvítkovi Sedlákovi i Hlaváčovi.

Trener. wykł. 18. 15. XI. 27.

Badania epistemologiczne Locke'a, Berkeleya i Hume'a powinny na celu wykazać, że jedyne źródło poznania ~~jest~~ nasze postrzeżenie i wyobrażenia zmysłowe i że wszelkie pojęcia i twierdzenia, którymi w nauce operujemy, są ~~z tego~~ wyprowadzone z elementów owych wyjściowych. W przeciwieństwie Hume stoi w zgodzie całej swej filozofii i konsekwencji w tym dalszy, gdyż twierdzi, że ze zmysłów jedynie dane wrażenia, a nie pojęcia abstrakcyjne, nie dowiedzione w doświadczeniu. Hume ~~twierdzi~~ twierdzi, że pojęcia że wszelkie są z wrażeń wyprowadzone jedynie przez przyzwyczajenie, rozumiejąc przez to, że fakt, że coś stale po sobie następuje, nie jest jeszcze dowodem, że musi tak być i coś innego być nie może.

Takie ograniczenie badań epistemologicznych do analizy czystych wrażeń zmysłowych, jakie znajdujemy u Locke'a, Hume'a i Berkeleya prowadzi do pewnych przeszkód w teorii poznania; przeszkodzi one z kolei w pełnym ujęciu natury, albowiem do przeszkód należy bezdenne, jeżeli przyjmie się, że poznanie zmysłowe jest jedynie źródłem poznania, a teorie epistemologiczne konstruowane przeciwnie tendencji się mają do oderwania pojęć,

A jeśli tego ma sens mówienie [illegible] o czymś
zjawiskowym pomiędzy. Jestem niepewny mówienie wiary
jako pewności, z której chcę mieć. Ludzie mogą [illegible]
pomagają, lecz o ich stanowisku się nie mówi.

Od jakiego początku zaczniemy mówić o różnicy pewności a dla-
tego przez historyczny rozwój. Gdzieś między Lekcją pole-
micznie z Kierkegaard dzieła pisały jedynie różnicę pewności bez
odniesienia czy nie mówić, czy mówić. Czyli Lekcja, że w mowie
istnieją dwie pewności, które zawierają w sobie wyższe stanowienie
dopiero pewność nie ma zwątpienia, pewność mówienia, wyrażenie
się + Kierkegaard wyłamuje, dowiemy, potem, gdy pewność empiry-
ne nie jest tylko wątpieniem, nie jest koniecznością, mówi się
bowiem pewność bez instynktu nie tylko, nie że które dzieje się świat
czemu. Skoro nie intellectus, gdy nie [illegible] nie [illegible]
ono coś. Mówimy nie jest zbyt nie mówienie [illegible]
oparte na [illegible] pewności, niemówienie [illegible]
opinii i niepewności, niemówienie, niekonieczności.

Połączenie [illegible] Hamann i Lekcja [illegible] z przykład [illegible]
[illegible] Kant. Jak [illegible] Kant mówi, że [illegible] nie mówi

wyrazić pewne dominanty, wreszcie język oferuje klasy o obydwie wielkie
aspekty świata odbicie wszystkiego rodzaju
słownictwo oferuje formy i wartości gramatyczne. Pomimo jest realizowane
przez trzy czynniki: jakiegoś jest (istota przyjęcia, dowiedzenia) inne wartości.
Pierwszy czynnik, inne wartości daje pomocnicze wartości, wartości wszystkie,
aspektowy, drugi czynnik, wreszcie przyjęcia, daje formę odmiany, które
wartości wartości, ogólne elementy w całej dominantach. Gdyby nie było
inne wartości, to byłoby ≠ przynależności wszystkich,
byłoby wartości pomocnicze, gdyby nie było formy odmiany wszystkie, nie
byłoby dominanty, to byłoby czynnika wartości, jakiegoś dominanty
nie wartości wszystkie. Jakkolwiek wartości pomocnicze przekazują przekaz
inne wartości, to jednak nie pomagają im realizować, jakimi one są, bo
inne pomocnicze wyjaśnia jej w formie, nie wiemy nic więcej z relacji z relacji
nad sferami, dominanty jako podkreśl odpowiednie wartości, formy jej wartości
całemu obrazu świata, pomagają nie tego danego w obie, ale gwiazd
rzeczy, pomagają nie tego pojęcia, ale pojęcia mają się wyraz formy
wszystkie przekaz wiedzy. - Formy odmiany jest to, co uczniowie w Rosji
wyjaśnienie przedmiotowe jako jego odpowiedzi konieczny, niezależny od wartości
jego przedmiotu. Formy odmiany jest wśród odpowiednich pomocnicze wyjaś-

rysunkami przedmiotów i Rembrandta. Przejdzie do formy wyjścia artystycznej mniej, formy wyobrażeniowe i formy pojęciowe. Formami wyobrażeniowymi są np. i mieszani, między innymi wyobrażenia, mniej lub bardziej wyraźne jasne, mało bardziej wyraźne i mniej (np. przedmioty rozróżnia). Formami pojęciowymi są ptak który przedstawia myśl [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [

Krever. wykł. ~~IV~~ III. 19. 17. XI. 27.

Kant podkreśla, że poznanie jest rezultatem dwóch czynników, jakim jest ~~przedmiot~~ / (przedmiot poznania) / który zastępujemy, daje ~~się~~ zaś podmiotowi poznania; od strony przedmiotu mamy poznanie, od strony formy. Materiały te dane empirycznie, formami są, to wnosimy z naszego umysłowego życia ~~do~~ do poznania, ale mamy formy. Formy poznania są zatem jego ~~konstytutywne~~ apriorycznymi, przyrodzonymi i istniejącymi. Formy ujęcia empirycznej materii to wyobrażenie i pojęcie, formami wyobrażania są czas i przestrzeń, formami myślenia jest 12 kategorii, ujętych w grupy, które pokrywają się z sądami. Poznanie traktowane w oderwaniu od danych empirycznych, a więc poznanie a priori, dającego użycie formy naszego umysłu; ujęcie poznaniem, dającym formy wyobrażeń to czas i przestrzeń jest estetyką, a myślenia, dającym formy sądowe ~~kategorii~~, jest logika. Każdy przedmiot ~~jest~~ poznania jest zatem ~~spostrzeżeniem~~ i pojęciem; ~~niemożliwe~~ ~~dane są mi przez zmysły~~ ~~a~~ a dzięki myśleniu ~~mi~~ mi przez pojęcie bytu a czasie i przestrzeni i postrzeganie to jest ~~przez~~ przez rozsądek. Tak więc twierdzi Kant, że umysł ~~narzuca~~ zmysłowi dwojaki formom poznania ~~zmysłowi~~ zmysłowi, jak one są

rzeczy o dobrej, lecz ich zjawisk. Jeżeli myśli, wyniesie wartości
przeszłości, przekonuje się widzę w dotyczeniu wszystkie, wtedy może wtedy
wyróżnia, wszelkiego od wartości poznania, tylko tylko tylko

Wg. O przedmiotach w sobie myśli 3.

przeciwi z klasy o stosunku przedmiotu transcendentalnego pomiędzy i przedmiotu immanentnego. To ich się różni myślowy, które od przedmiotu transcendentalnego w pierwszym wypadku wyjmuje, abyś dalsze zapobiegnąć. Różnica stosunku zachodzi między przedmiotem transcendentalnym i immanentnym pomiędzy.

Kraków wyk. 20. 19. XI. 1927.

Powtarzamy w krótkim zarysie w dzisiejszej części wczorajszej zagadnienia teorii poznania; mianowicie omawiamy pisz z kolei wyodrębnienie przedmiotu, które nie należy ani do świata realności, ani do świata idealności. Do obu jednak światów, z dwóch wzajemnie różnych względów przeciwstawia przedmiotowi poznania przedmiotowi poznawczemu i poznanie właściwe poznaniu. Z zagadnieniem wiedzy czy też zagadnieniem poznania mamy do czynienia wtedy, gdy zachodzi stosunek podmiotu do przedmiotu. Stosunek ten jednak może być jednostronny, wtedy gdy mamy do czynienia tylko z podmiotem, albo dwustronny, wtedy gdy mamy do czynienia z podmiotem i przedmiotem. W wypadku dwustronnego zagadnienia epistemologicznego mamy jedną część podmiotową, która należy do zagadnienia psychologicznego, drugą część przedmiotową, która należy do zagadnienia epistemologicznego, jest to przedmiot poznania; wreszcie jest poznawanie jako wzajemne oddziaływanie obu tych części. Jest przedmiot wzajemnego oddziaływania, to właśnie wiedza dla tego oddziaływania.

Dla tego wyraźniejszego określenia istotnego charakteru zagadnienia epistemologicznego, zestawiliśmy je z zagadnieniami innych nauk. Mianowicie podamy tylko inne nauki, które mają określić stosunek epistemologii

w wielu dziedzinach badania, epistemologia dąży wówczas do tych kanonów uprawniających przyjąć [illegible], niezależnie przyjąć będzie ich stanowisko do podmiotów. ~~Tutaj~~ Dużo to pisze w epistemologii wiedzy potrzeby, ale mniej więcej podobnie jak wcześniej. Gdy jakaś [illegible] wprowadzenia potrzeba więc należy do wiedzy/ dążyć [illegible] obejść wówczas uprawnień badanych epistemologii dążyć stanowisko przy obejściu i podmiotów poszczególnych. Każdy więc wyjaśnienie uprawnień wiedzy do wyjaśnień więc przyjęć. Analogicznie wówczas wyjaśnienie uprawnień wiedzy do wyjaśnień więc poszczególnych. Każda więc podstawie się dojścia wiedzy, bez której przyjęć tych nie można wówczas/ jeśli więc uprawnienia teorii poznania. Teorii poznania daje różni podstawy teoretyczne dla opracowania wiedzy empirycznej, ~~opracowania~~ rozwiązań w wyniku epoki uprawnienia dążyć wówczas podmiotu poznania, wreszcie uprawnienia tych wiedzy i dowodzenia wiedzy. Innej jakie uprawnienia, które wyjaśniają pełne należy do teorii poznania, stanowi podstawę dla uprawnień wyjaśnienia w wiedzy nieograniczonej. Każdy dla ~~badania~~ wiedzy do wiedzenia więc badań. Nowy wyjaśnienia należy do tego więc bada więc epistemologia, różnie się wiedzy rozstrzygnąć, czy i w jakim wiedzy dojść się uprawnienie wiedzenia.

Kraków, wydz. II. 22. XI. 1927.

Stanowisko z przeciwnej strony [illegible] [illegible] [illegible]

Tezy ni wiem z teorii poznania ~~ogólne~~ jawne bardziej uwydatnia Brentano, pisząc, że, które dążymy poznania nauki, określenia cel nauk- uprawia, klasyfikacji nauk ; itp.

Podobnie jak wszelkie możliwości uniknięcia tradycyjnego traktowania hipotezy wszechczasowej, wyrastają ze stopniowej świadomości granicznej teorii poznania. ~~Rozpoczął~~ Podobnie Leonard Nelson, wychowany jako uczeń filozofii Fryderyka Friesa, jakiego z wcześniej Kanta. Nelson uważa, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie ~~wątpienia~~ ~~wątpliwego~~ naukowego zagadnienia teorii poznania, mianowicie zagadnienia obiektywnej ważności poznania. Dla rozstrzygnięcia tego zagadnienia trzeba by mieć wcześniej obiektywnie ważności poznania, czyli trzeba znać cele, do których wszelkiego odnosić poznanie obiektywnie ważne ze poznania, które takiem nie jest. Rozstrzygnąć tedy jednak może Nelson wszelki być dane jedynie albo w sposobie poznania, albo jako przedmiot poznania, ~~poza~~ jakiś odmienne. W obu przypadkach trzeba mieć warunek ważności obiektywnej tego rozstrzygnięcia, tzn. wiedzieć, czy ono ~~rozstrzyga~~ ~~odbiera~~ charakteryzuje poznanie obiektywnie ważne, to jest ważnie. Otrzymuje się mając jasne rozstrzygnięcie nie wiemy, które poznanie jest obiektywnie ważne. Nie wolno się więc rozstrzygnąć obiektywnej teorii poznania. Skoro tak nie jest możliwe rozwiązać z zarzut

w sobie to istotne, zasadnicze tezy dowodu.

Jak więc widzi argumentację celem uczynić ją nie mniej tezy pomocy w celu uczynić jej wydanie, które przynajmniej uniwersalnie, lecz jednak dostępnej możliwości nauki [illegible] przyjmie, które przyjmie nam bowiem, [illegible] zmiany wyjścia wszystkie ogólnie, które jednak [illegible] [illegible] podobnie jakiej pomocy, by podobnie na nie odpowiedzi były wszystkim uczniom pomocy wszystkim, [illegible] epistemologicznie wspólne. Argumentację celem nie wiara jak [illegible] tezy pomocy, jak o tym powodu uniwersalny, oraz [illegible] dla niej cały przypadek dostępny.

Dopiero Kant po uczynieniu tezy pomocy z [illegible] [illegible] wyjaśnia on również to, że Kant [illegible] [illegible] wszystkie [illegible] w epistemologii. Celem, jakiego jest [illegible] [illegible] epistemologicznych wszystkie empirycznej psychologii, [illegible] [illegible] dzieło o [illegible] psychicznej dla uniwersalności nauki. Kant w mniejszej jej wszystkie psychologicznej wyjaśnić wszystkie [illegible] centralnego sobie [illegible].

Freiburg. wykł. 22. 24. XI. 1927.

Omawiliśmy w ostatnim wykładzie dyferencję między a teorią poznania. Niemniej tendencja współzależności a teorią poznania istnieje, ale i wartości te bynajmniej nie są wartościami poznawczymi. Jaki stosunek między filozofią a teorią poznania? Filozofia, mająca za przedmiot transcendentalizm, transcendentalizm poznania, czyli filozofia ma za przedmiot poznanie, mające transcendentalny sens, nie zaś realne, które dlatego żyje jako fakt poznania. Nie może to być jakiś rodzaj metody empirycznej, bo ta nie może dojść do wyników ogólnych i koniecznych, jakie są właściwe a badaniu transcendentalnemu. Między transcendentalną jest więc między badaniu apriorycznego, istniejącego zgodnie do badania czystych faktów poznawczych. Potrzeba ona dopiero analizy przedmiotów dośw-iadczenia, aby dojść do czystych przedmiotów, które są takie dla każdego możliwego, bez względu na to, jakie w jego doświadczeniu empirycznym. Zadaniem analizy transcendentalnej, jakkolwiek wyłożyć jej przedmiot empiryczny, jest badanie nie empirycznego, lecz apriorycznego, bo pomija w tych przedmiotach empirycznych wszelkie elementy empiryczne odrzucili. To stanowisko kantowskie w do między badania apriorycznego jest mimo dzisiaj wspólne z jego pewnym wyjściu, mianowicie z odróż-

niemiern wprost formy i empirycznej wiedzy pomocą.

Podobne pod niektórymi względami do [illegible] stanowisko w tej sprawie stanowisko szkoły fenomenologicznej Edmunda Husserla. Badanie fenomenologiczne w rozumieniu Husserla jest badaniem [illegible] o charakterze apriorycznym, które jakkolwiek odbywa się na materiale tych danych empirycznych ma na celu nie opis ich cech empirycznych, lecz analizę ich cech istotnych, koniecznych. Przedmiotem więc dla badania fenomenologicznego stają się [illegible] analizie znaczeń takich terminów jak treść, uczucie, zjawisko, prawda itd. Metodą analizy fenomenologicznej jest „Wesensschauung", dla której jest wszystko jedno, czy dal- jednakowoż [illegible] z psychologii istnienie, niech tylko znajduje się w obrębie [illegible]. Fenomenologia tylko wskazuje i mówi o istocie jego wewnętrznego, a może być nam dane jako fakt, który podobnie dla nauk o faktach, a więc nauki i dla psychologii, a [illegible] fenomenologicznie, należy jednak wyjaśnić [illegible] rozważania fenomenologicznego, czym jest uczucie, pożądanie, ocena itp. w swojej istocie, raczej przyczyni się do empirycznego, psychologicznego zbadania [illegible] tych zjawisk. Jakkolwiek zatem [illegible], które [illegible] przyjmujemy w myśli fenomenologicznie, muszą nam być dane empirycznie, to jednak

[illegible] fenomenologiczne [illegible] fenomenologicznej [illegible] [illegible] [illegible]

Прим 23 - 32

Zaczniemy w ten sposób (wyjaśnić) i wtrącić logikę, wnosząc
z góry do wnętrza ciągłe. – Rozmiana czyste, mieszane z życia
powszedniego, wśród samych utworów myśli greckiej. V. w. VII i IV. wiek
Chr. wyłączyć nazwiska 7 mędrców, którym tradycja przypisuje wszystkie
Atrapnoś czynności. Tworzyli [illegible] najczęściej obserwatorami natury
czynności (przyroda, gromadzi), są to mianowicie Tales, Bias, Solon,
Chilon, Pittakos, Periandros, Kleobulos. Wszystkie jednak problemy
czysto o charakterze teoretycznym [illegible] Arystoteles później.
wszystkich rozmaitych czynności, jakie wykonujemy w codziennym
życiu praktycznym charakter, wyłączyć dwie czynności, wszystko jako tam przy
tej wymianie; jeżeli ja [illegible] obserwujący nowe przedmioty,
które wpływają na bezpośredniość, nie przeżyć, jakie ich cechy i wza-
jemne, dopiero ich uporządkowanie, ze względu zgodne z natężeniem
ich kompleksu, przyporządkowanie uczuciowe ich przyjęcie odrzucenie razem
wiedzy. W obrębie przyjemnych bierności greckiej, charakterystyczne mier
wyłączenie afektów, dla te wchodzenia wiedzy zadziwienie, i wtrącić
dwóch stanów teoretycznych zagadnienia moralności. Leczymy wy-

; ustawienie

czyny Kto Temu służy ze wszystkiej gotowości, jakie należy z tym

wiązanej cnotą; które przewyższy ze wszystkich, ze strony i wokoło,

umysłowością ze, które mieć może wtedy człowiek, we wszystkim ber-

dyjskiego. skromnością czujności mieć wszystkie. Pomoże tutaj

postawienie, czy istnieją wokoło, wtedy cnotą; Ten Kościół, niezależnie

od różnie epok, krajów; wiele. I postawienie nie w wszechrzecz stwó-

rzenie [wszystkiej] ; wszystkiemu od wszystkiego zginie. Tak; Ten przeszło

ze stworzenie wokoło wszystkie; [wszystkie] wyniesie stwór stworzenie

wszystkiej; stworzenie, stworzonego z wokoło "(φύσις), ono wszystkie ciało-

wszystkiej cnotą mieć (ἀρέτας τῆς νόμῳ); Stałego wszystkiego [stworzenie] ze-

wnętrzne i wewnętrzne.

Jak widzieć w powietrzu wyżarzkę, przeświadczenie tego, co obejmuje z natury (φύσει) i tego, co rozdo wiązywanie wreszcie (διάνοια) + ich wzajemnej potrzeby dla siebie w epoce wojennej, w epoce współczesnej (nie tylko) wyżywienie w wszystkich w przyszłości obrazu wszechświata, [illegible] pewnie wam i wielkoś, lecz jednocześnie bliżej wiecej wszystkich, [illegible] wszystkie, wszystkie w wszystkie te powiedzieć i bezsilnie, dowie się wiedzieć w epoki i wyobrażeniem swej wszystkie. Bóg wszelkiej wiedzieć pojawiać, w nim wtedy się wszystkie jeden wszystkiego, 2) wyjaśnić, jaki mają pomysł i wszechświat obok tego wszystkiego wiedzy mieć. Objawienie w pierwsze wyobrażeń, wszystkie Postępowe się głosu wszelkiego działania, godnie się wszystkiego wiadomości; i wszechświat wraz stanowiło te swoje wyjaśnienie do dzieła wszystkiego wszystkie bogate wszystkie wszystkie i wyobrażenia i do pewnych wszechświat pewien w tej działalność, wszystkie wielkich wiele pomogli i wyobrażenia wszystkiego bliżej.

Jest Bóg wszystkiego, dla której wszystkie pewien wszechświat obok od wszystkiego pewnej pewien wiary, wyobrażeni wiele wiele wiary wszystkiego, wszystkie wszystkiego, wszystkie się wiele wiary, wszystkiego wiary wszystkiego

[illegible] [illegible] [illegible] [

podług wiedzy na wiarę i wiarę, mającym w nich wyraźne odniesienie
do wiary wiedzy treści i ich przyczyn. Wiedzy o wielu pobożnych
(pobożnych) wiernych w Bożej opatrzności, Bóg dotyczy wiarę we wszelkie
dziedzinie. Pomocnicze wtedy wiedzy wiedzy wiedzy przed-
miotów, którzy wiedzy wiedzy o Bożej wiedzy. Wszelkie wiedzy
Bożej jedności się tylko wiedzy wiedzy, jeśli z wiedzy wiedzy wie-
dzy. Te wiedzy, wszystkie wiedzy wiedzy wiedzy wiedzy w wiedzy
wiedzy wiedzy wiedzy, wiedzy, wiedzy wiedzy wiedzy wiedzy wiedzy
wiedzy wiedzy, wiedzy o wiedzy wiedzy, wiedzy wiedzy wiedzy
(wiedzy wiedzy wiedzy), wiedzy wiedzy wiedzy. Wiedzy wiedzy wiedzy
wiedzy o tym, o jej Bożej. Że jest pewna, co Bożej wiedzy
Bożej wiedzy Bożej. Wedle wiedzy wiedzy Bożej wiedzy
w Bożej wiedzy wiedzy, co Bożej z wiedzy wiedzy, co wiedzy, całej
Bożej wiedzy.

19. I. 1918.

Jest wariatem ~~w~~ ~~wszystkie~~ ~~wszystkie~~ ~~pojęć~~ ~~sobie~~ ~~przeczy~~ ~~w~~ ~~tym~~ ~~tem~~ ~~wariatem~~ ~~jest~~ ~~ze~~ ~~zarzuca~~ ~~sobie~~ ~~wszystkie~~, ~~które~~ ~~należało~~ ~~odwołać~~ ~~czy~~ ~~co~~ ~~jest~~ ~~sobie~~ ~~do~~ ~~czego~~ ~~innego~~. ~~Mimo~~ ~~tego~~ ~~bierze~~ ~~w~~ ~~ręce~~ ~~jednak~~ ~~wszystkie~~ ~~wyrzuca~~ ~~w~~ ~~siebie~~ ~~przekonany~~, ~~że~~ ~~sama~~ ~~wiedza~~, ~~co~~ ~~jest~~ ~~w~~ ~~danym~~ ~~momencie~~ ~~sobie~~, ~~wyrzuca~~, ~~aby~~ ~~sobie~~ ~~czynić~~ ~~i~~ ~~umrzeć~~ ~~do~~ ~~takiej~~ ~~wspaniałej~~ ~~ostrości~~. ~~Z~~ ~~świadomością~~ ~~tego~~ ~~wiecznej~~ ~~się~~ ~~ze~~ ~~zadowoleniem~~, ~~którym~~ ~~nadzieję~~ ~~się~~ ~~wiecznej~~ ~~chrześcijańskiego~~ ~~intellektualizmu~~, ~~czystego~~ ~~endejmonizmu~~.

Zerwaniem ~~intellektualizmu~~ ~~czystego~~ ~~endejmonizmu~~ ~~się~~ ~~wiarowością~~, ~~że~~ ~~woli~~ ~~ludzkiej~~ ~~tylko~~ ~~do~~ ~~tego~~, ~~co~~ ~~nowego~~ ~~wnosi~~ ~~we~~ ~~siebie~~. ~~Przeciwnie~~ ~~sofizm~~ ~~wiedzy~~, ~~że~~ ~~wiarą~~ ~~siłami~~ ~~jej~~ ~~woli~~, ~~wiedzeniu~~ ~~o~~ ~~nowym~~. ~~Bóg~~ ~~że~~ ~~człowiek~~ ~~wiedzy~~ ~~przedmiotu~~ ~~się~~ ~~więc~~ ~~więcej~~ ~~wiedzy~~, ~~intellektualizmem~~ ~~w~~ ~~tym~~ ~~samym~~ ~~przeświadczeniu~~, ~~że~~ ~~człowiek~~ ~~żyli~~ ~~wiedzy~~ ~~więcej~~ ~~pójdzie~~ ~~do~~ ~~wiedzy~~ ~~z~~ ~~siebie~~, ~~Descartes~~ ~~i~~ ~~Kant~~. ~~Intellektualizmem~~ ~~człowiek~~ ~~przeświadczeniu~~ ~~się~~ ~~wiedzeniu~~, ~~że~~ ~~wolno~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzy~~. ~~W~~ ~~ten~~ ~~sposób~~ ~~człowiek~~ ~~wiedzeniu~~ ~~wiedzeniu~~ ~~do~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzeniu~~ ~~wiedzeniu~~. ~~Wiedzeniu~~ ~~wiedzy~~, ~~wiedzy~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzy~~, ~~że~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzy~~ ~~wiedzy

2. [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

w ujmującym zrozumieniu Wypowiedzi, który wolnemu bycia wszelkiej
Rzeczy. postawy Artystycznej Sztuki wielkiej, a nie skoro ich
przeżywania, jest najwyższym i jedynym Obrazem. Duże ma znaczenie
wiedzieć o okolicznościach powstawania ~~wyraźnie~~ Dzieła poznać
nie jest wszystkim, który może wiedzieć z jego losem. Dzieła, który
wiedzieć wiedzenia, polega na wyrażeniu wrażeń i przeżyć-
nie przyjęcia do najbardziej wewnętrznych. - Istnieje to wyróżnianie
w sposób radykalny, wtedy Czytelnik słuchania słuchać negatywne
w stosunku do wyroku czytelnika i Krytyki, jako obszaru wiedzy
czyli poznać, wszystkie wiedzieć, i Dzieła do idealnego sensu wiedzy.
Potrzebuje i nowe definicje teorii estetycznej, wyjaśnia, wiedzy-
nie do tego typu rzeczy się czego wyraża wiedzenie wiedzy,
z przyjęciem jaka garść, co z krytycznego wiedzenia wydaje się
wyróżnieniem i jakimś wrażeniu. Trzeba życia wiedzy otwartego
w wiedzy typu przed się czytelnika wiedzy Książkę ze Sobą.
Nie wiedzieli tej wiedzy czytelnika zadanie przeżycia obszarowi
czy prawa, dobrze ~~wiedzieć~~ Krytyka potrzebnie jak wiedzy sobie do wyrażenia
nie wiedzy ~~wiedzy~~ oceny czytelnej.

Ingarden wiedzieniowo do czytelnika Czytelnik wiedzy czytelnika

[illegible] [illegible] [illegible] [

Treści. wykł. 36. 21. I. 1928.

Jak mówiłem ostatnim razem, opuściliśmy Platona (Czytaliśmy) na jego nauce w pewnej jakby fizjologicznej psychologii, z której tłumaczył różnice między ludźmi różnicami ruchów cząstek ciała. Umysł ma pokrewieństwo z ciałem i dlatego widzi ciało, ale ciało widzi umysł, bo ciało widzi ciało, a umysł widzi umysł. Ciało widzi ciało, bo ciało jest z ciała, a umysł widzi umysł, bo umysł jest z umysłu. Ciało jest z ciała, bo ciało jest z ciała, a umysł jest z umysłu, bo umysł jest z umysłu. Ciało jest z ciała, bo ciało jest z ciała, a umysł jest z umysłu, bo umysł jest z umysłu.

Arystoteles przyjął ruch, który pozostawił oprócz ruchu w przestrzeni, ruch jakościowy (zmiana) i przyjął ruch w umyśle, bardzo bardzo ciężki. Ruch ze względu na ruch jest ruchem w ludzkim umyśle, ruch, który ruch oznacza. Ruch ze względu na ruch jest ruchem w ludzkim umyśle, ruch, który ruch oznacza.

Obaj mędrcy wnieśli filozofii Platon i Arystoteles nie wnieśli nowych myśli w ścisłym słowie. Platon wniósł ciągły dokładność, wadzi się do wcześniejszych. Arystoteles ciągły ruch, który ruch oznacza. Ruch ze względu na ruch jest ruchem w ludzkim umyśle, ruch, który ruch oznacza.

Tym że natarciem cnoty wiąże się dla Arystotelesa [illegible] wiele [illegible] z innymi [illegible]. Życie cnotliwe [illegible] jest [illegible] [illegible] [illegible]

36

dzięj Trójcy był Zenon z Kition i szkoła epikurejska, wreszcie ten
od imienia założyciela Epikura.

Odkres pojawiał filozofii przyrody, astronomia i działała Arystotelesa
epoka filozoficzna przyniosła wiele na różnych tam wszelkich nie
bardziej szczegółowe, jakie analizy, warstwie nabiegi, a Rodzice ro-
manistyki, filologiczne, matematyczne i historyczne.
Zainteresowanie nie specjalnie filozoficzne wzrosło nie wiele mniej
a dziewiąty historii wszelkiej, nie d'ogólnie tego okresu filozofii
dla dwojga epoki.

24. I. 1928.

Jest rzeczą w pewnem stopniu trudną, w obrębie filozofii ~~[illegible]~~ hellenistycznej wyróżnić, zwłaszcza rozróżnienie filozoficzne między tą a następną filozofią przeprowadzić i jej specyfikę ustalić. Nadto w filozofii tego okresu dwie znajdujemy: jedną było przedstawicielami rozpatrywaną, drugą, wielkiego rozpadu filozoficznego, dwiema tendencjami, osobnymi, niezależnymi prawie wyjścia z różnymi drogami i ich rozgałęzieniami.

Pomijając w tym obrębie tę ~~[illegible]~~ czysto filozoficzne: stoicyzm, epikureizm i sceptycyzm. Stoicyzm i epikureizm wiążą stosunki filozoficzne. Sceptycyzm stoi więc trochę, bo skupia nie przeważnie na Akademii Platońskiej, która trochę reprezentuje wpływ filozoficzny. Perypatetycyzm wyrasta z późniejszych badawczych okoliczności wcia na uboczu od całego tego ruchu. Stoicy wywodzili się z Cypru, epikurejczycy z Cyrenaiki, sceptycy ze strony Peloponezu, zwłaszcza ze szkoły Timona z Fliuntu. Peripatetycy pielęgnowali specjalne nauki, to stanie izolowali się od reszty. Jest rzeczą charakterystyczną, że ze Akademii Platona, ani wielkie perypatetyckie Arystotelesa, bez tej historycznej szkoły ostatniego Arcesilaosa ~~[illegible]~~ zdobyte filozoficznego tego okresu; filozofii tutaj przeszła wszelkiego rodzaju

wielkiego ostrzeżenia Mesjasza.

Zwiastunem wielkiej Ewidencji był Jonasz z Kitlim, z ich nastrojami mistycznej wizji

wizji Chrystusa // z Rzymian Ewidencji był L. Annaeus Seneca i cesarz

Neron Nerwelin. Postacie Rzymian wielkich, którzy za mocodawcami ich

kopie, wkradły się z innych elementów; w wcześniejszej wersji są to

Hegesippus i Apollonius, ich stanowiska ewidencjalnego był Seneka.

Nerwinej jednostronne z Rzymian Zadnie Ewidencji Epikur w Atenach wojo

wodzy. Opuścił on Epikura pisko czynić, które pozor racjonalizmu, dowody ew-

wodzi do mistycznego życia. Czyni filozofii, bogów, bizlow i ciała w Epikura do

do siebie stosunku, że dość ostrze stoją celem ciała; mogą one wiadomości

za radami pewnych bogów w przeciwnych obaw, stanowiących przeciwko

dowodu dusz mściwi. Nicolle Epikura jest mistycznego, opatrzonego dogłęb

ewidencyjnego dowodzenia. Z czynności polemiki Epikura z nim

wynikającej Tit. Lucretius Carus autor bibliotecznego poematu De rerum

natura.

Zadaniem Nicomachus Gerazeński był Pytagorejczyk z Elisy. Tendencja anal-

tyczna mistyczna wiązała Neopytagorejczyków; filozofia ma prowadzić do życia

szczęśliwego. ~~Mistycyzm dotyczy przeważnie wiedzy mistycznej.~~ Wiedzy życia

mistycznie mówiący wiedzieć, jak mamy się zachować w stosunku do

bóstw rządzących. Obok stoi Nicomachus Gerazeński, o którym wspomniano już

wcześniej nie wiedzieć, ani wszyscy, ani wszyscy, nie będzie mowa o całej
wcześniejszej wiedzy, ponieważ dla pierwszego człowieka, będącego początkiem, te całkowite po-
wstanie konserwacyjne, bez całkowitej powtórzenia się od wydarzenia wiedzy
o pierwszych rozpoczęciu. Kto wiedzę całościową ten nie wypadnie,
wolny od błędu, wcześniej nieprzerwany, mądrość dużej wiedzy wszyscy chronieni
i bezpieczni, cieszeni i miłowani.

Czytającym wcześniejsze wszystkie pierwsze wydawcy wskazali wiersz
ów: wszystkie dzieła wszystkie, t.j: wszystkie, które wszyscy wszyscy dzielnie
i bez do wszystkich. Pojęcie wszystkiej wypowiadającej się całości tego wszystkiego
wiedzy jest wszechmocnością (πανσοφία) we wszystkich Bożych życiu.
Jest więc wszystkiemu dzielnemu: idealnemu, wiernemu, który żyje w wielkiej
całości, bez tych, którzy się oddzielili od odwiecznej jej w obie wszystkie wiedzy
wszystkich żywych, nowszych dla wiedzy obejmującego.

Jak wtedyśmy w pewnym wyjątkowym momencie chwili, wtedy
codziennością, uczyniła, przy której mniej [illegible] przeżyć
wszystko, tj. wtedy, kiedy wszystko wydaje się trudniejsze.
Jest wtedy wyższością nad całym, że wszelki kobiecy życie wtedy
tj. jego wszystkie, pewnemu nam efektowi, w którym wszystko
się wtedy mieni wszystkiego. + Wtedy codzienne wszystko całkowicie wtedy cenne
wtajemniczenie i wyższość. Epizody otwiera przede wszystkim wszelkie, przede wszystkim
wtedy, wiedzące, ot wtedy całe wszystko się wtedy tj. wtedy,
trzeba wiedzieć, wtedy, które wszystko otwiera ot siebie i pozwala wszystkim
dzięki temu kiedy przede wszystkim się wtedy Bóg, czy wtedy się wszystkim
temu wszystkiemu. Że cenne się wszystko w całej wszystkiej zwłoki,
wszystko się/bowiem wtajemniczenie życie wtedy epizody ich wszystkie, przede wszystkim
wtedy się wszystkim wielkiemu i cenionego życia codziennego.

Szczęście grozy konkretnej przeżywanego się ot wszystkiego wtedy,
to samo wtajemniczenie wtedy i co do świadectwa; (Tylko bowiem przez wszystko
się się ot szczęścia: świadomi wtedy się wtajemniczeni ot Boga, jeden się świadomi
trzeba dowiedzieć, że wtedy epizodycznie się tylko tego, co ten z grzechem
wszystkim wszystkiemu i wszystkiemu. +

+ Dopiero wtedy przeżyli pełnię cenne doświadczenia wtajemniczenia, w wielu

Myśl jasnych umysłów wzbudzi wyższość cudzego rozumu. Obawiają się oni od początku ze strony obcego rozumu siły jako wrogiej, od jej wpływu, władzy, czynności. Dusza rozumna (το ήγεμονικόν) [illegible] ciała, jego towarzysza, jednością wiązana, ona wspólna temu miejscu i czynnościami. Jeżeli więc ona [illegible] wtedy ciało rozumiejące wyrabiałoby swe działanie odrębnie, to jedno musiałoby się rozpaść. Jest dowody dwuj. Jedno [illegible] jedna drugiej, lecz nie [illegible] tej pozycji, jak wtedy czuję, lecz rozumiem [illegible] stanowi o niezależności myśli od ciała.

Jeżeli zaś [illegible] jest cudza, pewnie rozumie od ciała, jeżeli zaś [illegible] pewnie ciało [illegible] rozumem; wszelkie inne rzeczy są ciała obcego, mogą być jednak pożyteczne lub niepożyteczne. Autor [illegible] rzeczy pożytecznych jest wszystko i jedno to, co [illegible] dla zaspokojenia ciała, podobnie wszelki ogień rzeczy niepożytecznych [illegible] przeciwi się to tego, że ciało nie przedłuży na dobre chwilę.

Odrzucić też nie chcemy, pozwolić chcemy je, co jest zgodne z naturą. Ale czyniąc [illegible] tego, co z natury daje [illegible]

postępowania. Dla człowieka natury człowieka jest jego rozum, poznawanie siebie natury jest nim postępowanie rozumne, zaś wewnętrzne i prywatne wartości wyrażone w nas inne rzeczy, które człowiek wyjaśnia z jest wtedy rozumu, dzięki czemu wartości natury. Jak człowiek przede wszystkim tam rozumu stworzyć, to czyny, obrócić postępowanie wartości jako postępowanie zgodne z naturą, to wspaniałe w innego rozumienia jest to jedni: dobry: czyny uległości emocjom, które stworzenie rozumu nad uczuciami.

Podstawowy obszarów ciągli wartość wartości stworzenia rozumu nad ludzkimi człowiekiem postawa nie obrócić w sposób rozstrzygający dla całej zdolności ciągli postępowania wartości człowieka, i postawa. Pojęcie to bliżej jest postępowanie, które obrócić prawo jako wolna wartość, bezwzględny, wynikający z natury, z niej najwyższy wartościowość, a stłumiony na podstawie zasadzie rozumności. Termin natura ma pewien drugie znaczenie; ci rozumieli inne to pojęcie wolno wartości wartości i opracowane; bliższy wyniku obrabiania się opracowanych;

Omawia wartość postępowania wartości w człowieku. Jest i wartość człowieka, czyli jego dwie rzeczy, stanowiące część wyróżnionej natury człowieka, które jest rozum wartości, jest rozumny siłą świata i bezwzględny człowiek. Zgodnie z tym wartością jest inne wartości wartości postępowania się nad

rozumu ogłoszony światem i jego prawem. Rozum ten wszystkich dzieci Bożych
wewnętrznie jest ich podświadomością wyższym Bogiem i jego prawem, a prawo
wiary jest prawem boskiem - z udoskonalenia jednego i drugiego wzrasta ich
wiedza we wszystkich wiekach w ciągłej pamięci.
(tj. wiara rozumna wiedza)
W drugim znaczeniu terminu wiara, prawo wynika z wiary w tym znaczeniu
ii ty wiary wiara objawionej zawarta w Piśmie Świętym
wiedzy prawa jest podświadomością wiedzy wiary, rozsądku i wszystkie nieg-
wiedzy wiedzy wiedzy. Życie moje wewnętrzne, wyższe z pragnień, jest
konwersacyjne, rozumne, gotowe wszystkie wiedzy objawienia, zawarte
~~Życie wyższe z wiary, zawarte w~~ zajęte one abstrakcyjnie. Ta wiedzy
przyjmuje ono ~~wyższe się w wiarę~~ wiarę wyższe pojęcia i pomoce
odpowiedzialności wyższej ciągłej wiedzy nie tylko poznawcze, ale
i z teoretycznego punktu widzenia wyższe wiedzy wiedzenie
nie wyższy.

Jest wśród nas u podnóża wyżyny, [illegible] obrońcy obrzędu do wszystkich ustroń, takie rozmaite obrazki: obrzędowiec bezpośrednio jest wtedy nauki dziedziny ustroń, obrzędy wyżyny dotyczy wyjątkowo, a jest to wtedy na wszystkie ustroń podobne. Zarazem obrzędowiec zwłaszcza można ocenić w ciasnych obrzędowych mogły odbywanych, które jeszcze rozszerzenie ogół ustroń wyrzeczenia obrzędu, ono postępowaniu, które wyniku takie z wielkiej ogólnej dobre; takie stopień jest dostatecznie spełnienie obrzędu. To obrzędowiec wtedy się Francuzów wchodzenie dzięki, które obrzędu je zamówienie kapelanii i wszystkich, dziedziny pana i siedzący dzięki.

Duszowie, jak inne wtedy dzięki, że wyżej od wielkiego nie jest wielkiej, wolno się jednak (dzięki) od wszystkich ocenie obrzędowej na wszystkich jednakowo z spotkaniem. Epidemicznie wyjść dobry, że spotkanie nie jest Francuz wiary, bez wolno obrzędowe pana kapelanii z wyjątkiem Rosji, [illegible]. Kiedy się wszystkich wchodzi spotkanie i wszystkich dla ich Duch i wyjścia jest jeszcze pana dobre, które się ocenione. – Dzięki dzięki wszystkich, że wolno jest z wiary dzięki

[illegible] do życia społecznego. Pomimo [illegible] wszelkie
te rzeczy [illegible] od siebie [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

Co dobre uczłowieczenie? Tenże wiecznie uroczy przeznaczenie człowieka
przeznaczenie jest wszystkie cząstki, bo dobry wszystkie ocenę wielkości, we-
dług stosunku z przyszłością ~~godziny~~ dobrego pomiędzy różnicami. według tej reguły,
że, kto dużo dobra, ten dużo dobra ile, jest w jednakowy sposób nakazy
od wielkiej pracowni. Nie ma tu mowy o przyszłościowej wartości czynu,
mierzonej z innymi dziełami, a wartości o której mówi Sokrates polega
na urodzeniu się od Apollinyski pracowni o tym, co jest dobre.

Oba nazwania odróżnia jasno, że wartości z wartości rzeczy, co nie
z przyszłością wynika wartości wartości czynu. Przy wyborze
nie jest wyraźnie wyraźnie czynu na dłuższy przyszłościowej
przyszłościowej.

Odmienić to zapatrywanie wolności woli [illegible] niż to, co Arystoteles, rozumiejąc [illegible] przeciwieństwie [illegible] przez pojęcie [illegible] dowolności [illegible] czynności. Jednakże [illegible] w całej historii etyki [illegible] wyłączenie [illegible] bez [illegible] wyraźnej [illegible] wyraźnie [illegible] wyraźnie [illegible] [illegible] [illegible]

Inne bardzo charakterystyczne i ciekawe zagadnienie, a pytanie, czy wartościowanie to wszystkie w kręgu wydarzeń wydarzeniowych nauce, nie leży [illegible].

Przy tym charakterystyczne zagadnienie wtedy nie dotyczyło tylko, wartościowanie nauki. Wtedy nie w znaczeniu ogólnym, obejmującym [illegible] Tam, nie wartościowanie [illegible] nauce i tradycji wtedy wszystkie przyjmowało, wartościowanie [illegible] nauki. Wtedy nie w znaczeniu wszystkim, [illegible] [illegible] przeciwko [illegible] Arystotelesa, jest znalezienie o [illegible] wtedy nie w znaczeniu wartościowania, [illegible] w [illegible] wartościowania, [illegible] wtedy nie w znaczeniu wartościowania, [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

i empirycznie. Aprioryczne widzi w treści przeżyć czysty element wartości,
pomijając to istotnie w nich treści doświadczenia i stanowiąc wartości
czyste, które mogą być urzeczywistnione empirycznie. Realny empiryczny pro-
ces wartościowania treści przeżyć i ~~wartości~~ rzeczy czynności wyłączać z doświadczenia
i doświadczenie jałowieć pomiędzy jej urzeczywistnienia przez wartości, do jakich
prowadzą rozmaite warunki przystosowania.

Krewca. wykł. 41. 4. II. 1928. 85

Sceny możemy cząstkowe obrazy filozofii społecznej nowożytnej rozpoczyna Thomas Hobbes. Twórcy Hobbesa państwowe widzieć nie na straż egzystencji myśli oświeceniowej wiary wolnej, które regulują stosunki między ludźmi, na dążenie do poznania; i wydania one dzieje przed światem. Cywilizacja nasza Hobbesa nie cieszy i wiary odrzucenie tyranem, jest wszystko to wrażeń i przeżyć tamtych wiary nie ich jest wyjaśnić ludzkie pragnienia rozpoczęcia. Każdy człowiek z równym prawem rządzi się na ziemi, a wszyscy walczą stanowią konkurencję i chęć panowania. Jaki jest stosunek pomiędzy walką wiekowe odrzucenie Rozpoczęcia nie przyjęcia i dlatego Każdy wrogiem nie każdego; dlatego jej wiarygodność i wolność w tym Królestwie zawsze obecny, obecny wolności i przyjęcie dopełnienia z dóbr pochodzących, jest rozum, który dyktuje prawa naturalne. Że nie polegają na tym, że Każdy opuszcza pod ochroną wiary działania i rezygnuje z dążenia do poznania w tej samej mierze, w której tego uczyni od innych. Z tych opisanych wad prawa naturalnego wynosi Hobbes wniosek, Rodzaj ludzki wolny moralności. Prawo naturalne jest sprzeczne z wiarygodnością dopełnienia obietnicy: to jedyna droga jego wiary i zaufania. Rozum ludzki nie może zaufać obcej innego

cenu ich wolny, abyśmy ochronę życia i mienia, i nie mogą rościć innych
wiadomości do tego celu, jak te, które oległe z prawem naturalnem. Stanie
jest prawo do wojny i ze wszelkie okoliczności wiemienne. Cała
zasada moralności i wszelka wtórnie tylko wewnętrzne uznanie, dotyczące
tego, co z obydwu stron wolno uważać za środki do osiągnięcia tych celów,
zachodzący one na mocy prawa do wszystkiego tym właśnie tego, że za-
stały takie przez boga objawione w pismach świętych.

Dla uzyskania pokoju jednostka obowiązana jest bezwzględnie podporządkować
się wszelkiej władzy, wyposażonej w środki dla utrzymania publicznego bezpie-
czeństwa. Jednostka obowiązana jest prawie do rozstrzygnięcia władzy wszelkie co do
tego, co należy uważać za dobre i złe, bowiem bowiem różnice uznania
wewnętrznego czyste niebezpieczeństwo dla pokoju.

W systemie Hobbesa cała etyka uwarunkowana od władzy państwowo-
-obywatelskiej, a opiera się na wyraźnej teorii użyteczności, rozumianej
jedynie materialnie. Hobbes uważa za (najwyższy) ale za empiryczny,
bo chce odróżnić się do empirycznych różnic pomiędzy ludźmi, w jednych
z drugich równy wróg o pewnych uczuciach i czynach na nich zasadach
uczuciowych wyróżnia empirycznie, co zbliża go do racjonalizmu.

Kiernell myśli: Hobbes nie był winny, rozwinął on zapoczątkowane
Lotmiusz i Epikurem; ich teorie obniżają jej wartość, a Hobbes
pomija i znacznie pogłębia, rozwija ze siłą jej wcześniej
niedrogie myśli. + Był się też Hobbes przeciwko wyjściu do bardzo wiele-
go wpływ czyli w Anglii w XVII i XVIII w., bezpośrednio Hobbesem
a Locke'em na całe Oświecenie, uczniowie też epikurejczyków,
różni przeprowadzili się w antyreligijnych nurtach do Hobbesie, bliski z tw. wiele
platonizmu wywodzili z Cambridge, z Ralphem Cudworth na czele.
Locke czerpie swoje atrybuty na bardziej oświeconej empirycznej;
niż to czynił Hobbes. Również nazwa Locke wielu wyjaśnienia lub
wyjaśnienia wątpliwości. W dziejach idei wiele wniósł dzięki wiel-
dzie: 1) tzw. wrodzonych idei i zasadach, 2) rozwinięcie, pełniejsze ale
wiele odkrywania wiedzy z przedmiotu wyjaśnienia, 3) był wprowadze-
ny rozumowo z tego rozwiązania, 4) przemówienie. Wpływ wybitnie na
pojęcie na pojęcia dotyczące wiedzy, otwarcie bronił całej, czy i w pi-
śmie dziennika poprzednio rozwiązania. Bez jej wpływu nie można by
ocenić w pełni jest wpływ na oświecenie. Pozdrawia Łucjan Ka

Wszystkie, oraz [illegible] wyższe [illegible] wszystkie wszystkie
dobrem [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
powstaje [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
zgodne z wolą, według której [illegible]. Bóg [illegible] [illegible]
i wszelki [illegible] sposób, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Locke potrafił jak Hobbes i inni przyjąć [illegible] [illegible] [illegible]
czyli, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
Odrzucają oni, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] czyli [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
mówi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible],
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Streszcz. wykł. 42. 7. II. 1928. 88

Zajmowaliśmy się ~~[illegible]~~ w dalszym ciągu etycznemi poglądami Locke'a.

Cechą charakterystyczną [illegible] etyki [illegible], według L., [illegible], że [illegible] [illegible] dające [illegible], jego [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], z [illegible] [illegible] [illegible] zgodne, aby [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] etyczny są trojakie: prawo boskie, prawo państwowe i prawo opinji [illegible]. Pierwsze [illegible] [illegible] [illegible], drugie [illegible] [illegible] lub [illegible] [illegible], trzecie [illegible] [illegible] [illegible].

W [illegible] etycznych L. wyjaśnia obok siebie cztery zasady [illegible] (lub [illegible]): rozumu, albo boskie, albo ogólne, oraz [illegible] [illegible]. Rozum [illegible] pojęcie dobra, [illegible] [illegible] ogólny z [illegible] [illegible], wola boska [illegible] [illegible] [illegible] i [illegible] na wszystkie [illegible]. Religja [illegible] [illegible] [illegible] pomoc dla rozumu i woli [illegible] w [illegible] [illegible] [illegible], jednakże [illegible] [illegible] nie na [illegible] [illegible] etycznego, lecz jest jedynie boskiem [illegible].

Podobnie jak Locke, [illegible] się od [illegible] Hobbesa także Ryszard Cumberland. Różny jednak [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] Hobbesa i [illegible] poglądowi, jakoby egoizm był jedynym [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Przeciwnicy C. uważali, że celem powstania krytyki umysłu jest
wynalazek, i że tam celem umysłu jest powstanie krytyki nie.
Przeciwnicy twierdzą wrodzone przekonanie o istnieniu Boga, które
ze wrodzonej krytyki; że jeśliśmy obowiązani do przekonania wielkiej
doskonałości, to powinniśmy z natury; dar, które opuścili bowiem
na skutek upadku nie wszystkich jego obowiązków.

Stanowisko owych zwolenników do Hobbesa i empirycznej szkoły Locke'a
over Cumberlanda, reprezentuje Ralph Cudworth, uczony nauczyciel szkoły
platonistów z Cambridge i reprezentowany przez niego apriorycznego.

Pojęcia czyste Kanta. nie pochodzą ani z doświadczenia, ani
z woli boskiej, lecz są istniejącemi wrodzonemi ideami. Nie mogą pochodzić
z doświadczenia; powinny być czyste i niepomieszane, doświadczenie zaś
zawsze jest dane jakościowe i zmienne. Nie mogą też być nam
wrodzone przez Boga, bo mogą one istnieć tylko, jako niezależne
wobec naszej obserwacji, jako niezależne podstawy wszelkich obserwacji.

Podobnie do Cudworth'a przeciwnik przeciwnik Samuel Clarke. Wiemy mamy
dobro i prawdę, stanowiące wrodzony wzór przekonania, że zawsze
stosowali i stosują zasadniczo. Pojęcia wartości, czyste i nieza-

rami czynności, które się wszystkie dzielą na objektywne otoczenia,
tak i wewnętrzne treści. Kto dużo zbiera wrażeń wzrokowych, ten chętnie
wiedzę zbiera pomiędzy zajęciem a życiem i zbiera wiadomości
ści, aspekty ~~teorii~~ historyczne czynności, pomiędzy przyjęcie, by mógł uczyć te-
rienie, pielęgnacji itp. Niewątpliwie jest w obrębie tej wiedzy,
i czynności w wiadomości.

Łączenie wszystkich kapitałów z czynności, widzimy w chemii, jest
pewne istnienie w wielkim rozmiarze. Często to, że ten czy ten jest zbyt,
wypowiadanie którego uczenia w nic pozwalania, uczestniczenie się wpro-
wanie pielęgnacji praktyki. Czasami widzi się to którego przedmiotu
rzeczy z tego, czego on wszystkiego jest. Wiele czynności wszystkich jest
wszystkim widzi fabrykacji, jest wielkiemu wpływowi czego,
istnieje. Do tego się potrzebuje wiedzy, wszystkich stopni się pisko trzeci
ubocznej, wszystkiego z wiedzy, wszystkiego. Jedna rozmowa czynności się trzeci
stopień, gdy zdobyli się wszystkiego z: fabrykacji przyjemności.

Spinozowe jego ciągnie Grabowskiego, Clarke'a i Collinsowa nie należy
pewnego wpływu, zwłaszcza dowiązuje pojęć Bierneta emanacyjnego. Do którego
należy najprzychylniejszy autor ciągnie jego obrona Artura Shaftesbury. Jego myśli 1671-1713
ciągnie się blisko związane z jego estetyką i w dziedzinie moralnej wiążą się
wyżej; jako w dziedzinie poglądu, zwłaszcza z historyczną. Zasada historyczna, ciągnie
wyżej najwcześniejszych naszych wyznawców. Krytyka pism starożytnych i jeszcze
bliżej autorów, ciągnie się jego wydawnictwa pism Platona. Tak jednakowy obu
sposobów badania, wynika z jego wpływu i wyznania, jak Breuer. Jednocześnie
wyraźnie widzi na podstawie: potrzeby stworzenia, odrodzonych wszystkim wiarę i wyzna-
nie celu, celu historycznie dowodzenia wszechświata przede wszystkim wiarę istnienia
duchowego - Boga. Z tej wiary historycznej wynosiła się świat moralności, który
uważa za, że jednostka wraz z historycznie uzależnionymi tej całości, której
jest częścią + dobry jest wtedy, jeżeli służy w niej dobrej, abstrakcyjnie, wierzy
rzeczywistej orbicie. Człowiek ma, jako istota rozumna, możność poznania
dobra, bez trudu i wbrew ile osoby, dostępnej na istnienie wszystkich moralnych,
który wskazuje, co złe i rozumne widzi, wie co złe i brzydkie. Dobro jest
rozumne jako wzór historyczny, dlatego jest cnotą odpowiadającą wiedzy abstrakcyjnej, Rozwój
rozumienia Shaftesbury tej wiedzy: abstrakcyjne nie wyrastanie ze świata

i całkowicie się. Afekty umiarkowane lub opanowane i afekty ostre
powierzchowne nie wstrząsają, nawzajem się tłumią, gdy wystąpią w zderzeniu
wzajemnym, jak ich ostrość się opanowaniem wykształconym.

Cnota potrafi się przemienić, przeistoczyć i godność,
meliorację. Jakaś harmonia wśród uczuć i afektów, która
stroną istnieje cnotę zeń rozumem stopą do wzniosłej uczciwości, polepszyć na
ulubionej, czystej i trwałej rzeczy. Rzetelni się nie
mogą mieścić z chytrym umysłem, pełno całe wstrząsania,
do jej rozgniewań nie jest szczerze ostrożne, ~~wzajemnie tłumią się afekty~~
z wielkim ostrożnym celem wstrząsania, [illegible] z dobrem czynnem.
z powodu ~~ostrożnego~~ cnota i ostrożność bardzo mało mają wspólnej wiary
wszystkiej, pełno różnicy zgoła religijnej. Najwyższy religii doświadczalnej
wzrost słowiańskiej, że ostrożny wrodzonej jej skromności, otrzymuje się od tego
wiara i ciężkie z nadziei pewności wyroku.

Eliasz Sk. wywodzi polecenia [illegible] Bernarda de Mandeville pt. Bajka o pszczołach, czyli wizerunek jednych dobrodziejstwem
ogółu. Kwituje w niej mąż zgodnie, że pomyślny nadzór całej w
zapobieganiu jego cnotom, to nie na świecie w ich wzniosłości i uczci-
wości, które się dobrowolnie bezpiecznie do pracy, a nie do i wszyscy wtóre-

niego, niż cnoty. Skutkiem tego mogło się zdarzyć wielu, gdy rozumieli, że cnota wszystkie uczucia wyrzeczenia, gdyż i wielu, gdy chcieli, że mogą osiągnąć wszelkie uczucia wyrzeczenia. Przeciwnie wówczas mówią cnotę wyższą wyrzeczenia; jeżeli to osiągnęli, że we wszystkim mogli się obejść wyrzeczenia, że nie mogą być dobrze otwarcie wyjawiane i nie mogą być czasowe uczucia.

Kupiła Hrabiszczyzna rozwijał, którzy się wszelka oznaczał teorię
zwycięstwa proroctwa Franciszek Histeleon. Sądzi on, że wszelkiej idei
wierzy w naturę wielkiej przeszłości, nie ma z wielkim obrazem zrozu-
miałego nieba. Powyższe rozdziały nie bezpośrednie i tylko
wiary, by wyjaśnić obraz bez wszystkich opisanych szczegółów
zastosowanie do swego powiększenia, zastosowanie to nie może być zmienne
powiększenia, jakie się ich nie zmienia, bez odniesienia pojęcia.
Na innym miejscu, jako potrzeba wielkości, się ocenę jest natomiast
i powiększa w dziedzinie wielkiej; jest spełnienie w dziele krzyżowe.

Jeżeli ocenę wielkiego jest całkiem wszelkie od wszelkiej skłon-
ności Kartezjusza lub wielkiego miejsca czyste do ciała wszystkiego
tego, kto czyn ocenił. Pisze wtedy czyn jest bezpośrednie wszelkie-
mi dwoma powiedzeniem mer nas wszystkich wielkiego. Ocena wielkiego
jest ocenę natężenie różne od oceny powiększenia powiększenia, co jest
obecne w wielkości, w którym oceniamy dziedzinę innej pod względem
wielkiego, a innej pod względem doskonałości. +

+ Warunki wyobrażenia, powiązane w całkowite obrazie wielkiej ciszy i wiel-
kiej ich wzajemnie tam się pokazywania jednej wspólnej czasowości

zasadzie Adama Smitha, który odkreślenie [illegible] powinności wynikającej
powinności politycznej. Zdaniem, na której Smith [illegible] oparł się umysłem, który
umysł wywierającym swoje [illegible]. ii postawiony ocenę czynności jest uczu-
wiście się w umyśle i wynikiem ostatecznej [illegible] pomoże ono nie-
wiele odnaleźć ocenę wartości działania od oceny jego sprawcy i jego
skutków. To przeniesienie się w umyśle i wynikiem ostatecznej wpływ wyrażenia
wynikający wyłącznie na współczucie. Powtarzanie [illegible]
Smitha otrzymuje, gdy bezstronny widz może sympatyzować z jego motywa-
mi, mogąc je nie [illegible] lub [illegible], gdy widzi się może nadto
sympatyzować z jego celami lub skutkami.
(z uczuciem przyjemności)
Dwa [illegible] zdaniem Smitha [illegible] [illegible] [illegible],
- Ten zniszczenia od [illegible] mimo, które chodzi — [illegible]
[illegible] mimo [illegible] [illegible] mimo. Jeśli [illegible]
wywołuje, i [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
wywołuje przeciwstawia się [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]
Takie Smith [illegible].

Każdy [illegible], [illegible], obejmuje trzy [illegible]: Bezstron-
ny widz [illegible] [illegible] z [illegible] osoby [illegible] z [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] osoby, [illegible] [illegible] z [illegible]

Obserwowane inne źródła wymagają wzorów z wyprzedzającą
świadomością źródła.

Wyciągnąć wnioski ~~wyciągnąć wnioski~~ przyjęcia z góry Tirsch wnioskowania
Rails dają wartości tradycji wymowy. (Tradycja dwojaka przyjęcia
ocena mowy nie potwierdzenie kwestia wyrażenia dwóch wersji w
bezwzględnego źródła, z wyrażeniem wniosku, że wnioskowanie wzór-
cowania w ordy dwóch części. Ocena wzięcia pewności, gdy źródło ~~wzięcia~~
wzięcia ~~wzięcia~~ wzięcia w wzięcia dwóch, gdy nie wzięcia kwestia wzięcia w
ciągu wyrażenia w wzięcia tamtych wzięcia wzięcia, ocena wzięcia
wzięcia, gdy jej kwestia wzięcia. Tak np. wzięcia ~~wzięcia~~ wzięcia, że
na bezwzględnego źródła ~~wzięcia~~ wzięcia wzięcia do wzięcia w wzięcia Tirsch
wzięcia wzięcia, jak ordy dwóch, w wzięciu wzięcia wzięcia wzięcia
czy w wzięciu w wzięcia dwóch. Tak wzięcia ocena tego
co wzięcia polega na pewnej wzięcia z wzięciami ordy dwóch,
ocena wzięcia ~~wzięcia~~ wzięcia ~~wzięcia~~ wzięcia ~~wzięcia~~ wzięcia na wzięcia-
wzięcia wzięć, dwóch wzięcia w jakiejkolwiek formie źródła. Jako wzię-
gdy oceniony wzięć, które wzięcia do wzięcia. Jako wzię-ć, dwóch wy-
wzięć wzięć i wzięć. Gdy wzięcia, wzięcia wzięcia wzięcia
pewna ordy, ocena wzięcia ~~wzięcia~~ w wzięcia pewna w wzięciu tego
wzięcia.

Na wiosnę tracili stopnie wyższej inteligencji w wielkich lub
pomniejszych, ~~wreszcie i jego potomkowie~~. Dzieci ich to wiedziały
tego, że wyrzekli się ojców obowiązku. Śmiech więzi się wejść w umy-
ciu ofiary, której przyporządkowuje, że ich wiedzę czynnej obserwacji
tych pozbawiono, by uniemożliwić współdziałanie. W tych obserwacjach
przeważnie ~~Tobi~~ często dwóch polujących osób, ~~jednakich~~, polegających na
umiejętności odróżnienia w obie strony i ~~nieobserwowań~~, polegających na spo-
strzeganiu efektów dla odróżnienia partnerów z wyciągnięciem konsekwencji. Przy tym
był ciągle jeden ~~wielkiego~~ wyróżniony, jeśli nie równie z ograniczeniem
umiejętności odróżniania, a wszyscy mieli ~~wyrzeczenie~~ wspólnego. Wielkie ten
obrzęd wyrażał istotę ~~dobroci~~ wrodzonej, która polega na tym, by czyjeś
przeżycie i umysł w tym samym świetle, w którym widziały je bezbronny
dziecko. Dziecko tutaj wszystko zawdzięcza jego przeżycie.
Na wiosnę wyrzucili więzienia tego wielkiego wszystkie dzieci ~~wszystkie~~ wyrzutki
dorosłych i dziecięcego wrodzonego. Wielkie wyrzucenie się innych, wyjąt-
kowej ich w obie przeciwległe odmiany odmiany różnego przeżywania ocalenie
Rozpaczy, ~~wyrzucenie z obie~~ powrócić odpowiedzialności za stracone czyny.
W tym sposób przeszkodzili ~~w~~ wielkie śmierć bardzo, wszystkie i
wiosną strasznej, wyrzucenie z obie wiele wrodzone i wiosennej tutaj, aby
je wiedzieć w sposób wielkiej wiosennej.

Kirchen. Hyst. 45. 14. II. 28.

~~Powtórna wypisz~~ W obrocie wszyscy kupcy cisnęli się do kasy, wszyscy pili wiadomości wszystkie z różnych miejscowości cisnęli się wszyscy wchodzili, stoją się kupcami stoją się wszystkie, dopiero pierwsze cisnęli wszyscy wszystkie, wszyscy cisnęli przychodzili. Wszystko ciągnęło jakby wszyscy wyjścia przychodzili wszystkie dzieci i ale jednocześnie i na ich potrzebie różnego wyjątkowego, jako powtórny (i wtedy) wszyscy wszystkich. ~~Wszystkich~~ dlatego się dwóch wyjście z wszystkich wiadomości etymologii tego obrazu cisnęli różne wydarzenia by co się wydarzyło, czyli wydarzenie różnych wydarzeń, by jak wszystkie, czyli wydarzyło, czyli wydarzenie różnych wydarzeń, 3) Na czym polega siła działającego wydarzeń wydarzeń, czyli wydarzenie danych wydarzeń i 4.) co odnosi się do wydarzenia do wydarzeń porównania, czyli wydarzenie wszystkich wydarzeń. Wydarzenia 1 i 3 do wydarzenia tamtej chwili, wydarzenia 2 i 4 do wydarzenia przychodzi wydarzeń i wydarzenie się ich potrzebie w bezpośrednim wyjściu z przychodzącymi charakterem czyli wydarzenia. Tak samo przychodzącym dawniej ona Rosja stanęła wtedy do wydarzeń, wiadomości czyli wydarzającego wydarzenia wydarzeń bez formułowania wszystkie czynności prawo wydarzenia, wtedy dlatego wydarzenia Rosji się w tamtej

nauki ścisłych, a nie wyższych.

Ciągłe emigracje osób z obszaru Francji i odmienność ciągłej walki oświeceniu, albowiem absorbowała uwagę (Brzeziniana oświecenia) teoretyczne), gdy ten wydawała się do oświecenia, potrzeba z tym mocno współczesnej. W Anglii ów wiecznie owoc pierwsze do XIX w. wydaje jeszcze ~~jeszcze~~ wiktoriańskie i ewolucjonizmu.

~~Dzieje współczesności otoż się Jana Kasiana. Terminacja tych~~

Dzieła wizjonerskie wyszły spod pióra Barthesa. Niemniej tam oczywiście
on teorię czytamy, która zresztą jest wyjątkowo mocnym wiązaniem wyjątkowej
płodności twórczej. Wyjaśnienie jest jednostkowej czynności i roli, dzięki której wyjaśnienie
dzieło - wyjaśnienie, lub wielkiego czy - powstaje. Przyjemność i przyjemność twórczy
wyjątkowy i celu wewnętrznego powstawania. Jeśli więc pytamy się rozumiejącego czy-
dzieła, którego wyjątkowego rozwoju tendencje: twórczej fizyczny, inne różny
na wstawienie cele dziedzictwa, co jest przyjęcie lub wkładnicze, twórczej
wewnętrzny albo nowe opinii publicznej, twórczej przyjemny, wzbudzonych inne
pewnego rodzaju i twórczej celebracji. Dla określenia, jakie wyjątki należy wy-
korzystać, a jakich unikać, wskazuje Barthes „twórczy wzrost", wskazu-
jący na tablicę, które służą do oblicznia i porównania przyjemności i wy-
jątki, wyjątkowych na skalach różnych czynności. Tablice te oznaczają obraz
i dzieło wyjątkowe w nauce według wielkości według dzieła czynności jak cza-
sowej, przestrzeni, liczba osób, które w nie wchodzą i tyo.

Jeden krytyk Barthesa przyjmuje w wielu czynnościach wyjątkowość do Bar-
thesa. Porównanie jest czynnie dobrowolne, jeżeli zwraca się porównanie
wyjątkowości, czynnie wtórne, jeżeli wracamy do wyjątków wcześniejszych. Jest
jednak takie, odmienne niż Barthesa, że istnieją nie tylko dzieła cho-

różnie przeżywania, bez wątpienia i przeżywania od siebie różne rzeczy przeżycia. Zarówno empirycy twierdzą, że istnieją też samoistne obrazy wewnętrzne, różne od bytowania w rzeczach i stanowią ich przedmiot tam, że przez przeżywanie, przeżycie obrazów, dają z siebie wnioskować o istnieniu rzeczy, zarówno obrazy z przeżyciem rzeczy. Obrazy te mówią, że oglądamy we wnętrzu przeżycia obraz, różne pierwotnie rzeczywiste ciała bytu z ~~przeżycia~~ przeżycia; skoro tamte, to co wewnątrz było środkiem do osiągnięcia rzeczy, stanie się celem dla siebie, zamknie się obrazem. Tak różne szkoły z obrazu współczesnej psychologii wszystkie wyjściowe.

Psychologizmy pomnożą wyjście celowość różnie etyki Herberta Spencera. Tutaj w niego ocena czynu wyjdzie się na rozważanie przeżywania przyjemności. Sądzi jednak Spencer, że przyjemności różnorodne, na której Benthama i Mill budowali etyki, nie wystarczą w tym celu, że osiągnięcie wielkiej ilości przyjemności bardzo ilościowo to rozwoju społecznego bytowania, który ich wpływ wyrównuje. Zatrzymuje się Spencer stanowisko antropologiczne z ciągu, wszystko to na analogicznych podstaw i wskazuje wiele biologicznych w myśl teorii Karola Darwina.

Teoria ewolucji zawiera dwie podstawy, istotne, hipotezę ewolucyjną i teorię doboru naturalnego. Hipoteza ewolucyjna głosi, że gatunki biologiczne nie są niezmienne, lecz powstają drogą stopniowego zmieniania się z pokolenia na pokolenie. Teoria doboru naturalnego tłumaczy to zmienianie się drogą doboru zachodzącego pomiędzy tych osobników, które organizmy potomne. Teoria doboru naturalnego tłumaczy to zmienianie się drogą doboru zachodzącego pomiędzy tych osobników, jeśli są one bowiem o takiej formie, która pozwala przystosować się organizmowi do warunków życia.

Spencer przeniósł teorię Darwina, tzw. prawo ewolucji, na grunt filozofii, gdzie nie ma mowy o istnieniu w różnych okolicznościach form i istot całkowicie odrębnych (dotyczy to tezy teorii Darwina głoszącej, że nie ma żadnych wyraźnych granic pomiędzy poszczególnymi gatunkami, lecz jest raczej rezultatem doboru naturalnego). Sądzi Spencer, że formy pośrednie są tym mniej przystosowane do życia, im bardziej oddalają się od normy, tzn. im lepiej nie przystosowane do otaczającego środowiska, który sam może z kolei jest wynikiem przystosowania się do bytu. Zgodnie z tym, dobrem naczelnym ujmuje przystosowanie się do warunków życia każdego indywiduum, dzięki któremu ono bezpośrednio lub pośrednio przyczynia się do zwiększenia jednostek tej samej.

powiązań zawiera natomiast mniejszości nad większością, tzn. że ogół mniejszości są dobrze ujęci, mniejszość zaś zawiera się średniowiecznej większości. Inne niż Spencer na podstawie większego, jakościowego zasięgu swej większości rozpoznawał, a przeciwieństwo do ewolucyjnego większościowego Durkheima i Tönnies. Tamci bowiem widzieli, że mniejszy wzrost większości wymaga, tzn. że, które wynikają z ewolucyjnego zróżnicowania większości regułu. Spencer mówiąc o mniejszości ~~większości~~ rozpoznaje, tj. takie które, jednostki nie wyrażają dosyć ewolucyjnego, lecz mniejsze ich na tyle jako grupa obserwacyjna. Bo-wiem wyrażają ~~[illegible]~~, wyrażają dosyć nie odpowiedzi lecz całego grupy.

47. 28. II. 1928. 105

Że wszelkie sądzenie czysto rozsądkowe empiryczne nie obrazowo należące wiedzy i płynące od władzy rozsądku, a celów działania od dobra moralnego. Obrazowość jakości i stopień ich przykrości czy przyjemności dla Kanta przeciwko czysto apriorycznej empiryczność. ~~Czy nie dobrze Kant~~ Kant empiryczny, to mianowicie empiryczny rozsądek z Rozsądkiem. Przez moralne nie są sprawami empirycznymi, ~~nie dążący z Rozsądkiem~~, a działanie z Rozsądku nie obrazowo to działanie wtedy woli rozsądku. Zresztą też przez empiryczny, to ślepe, jako istoty empiryczne postępowanie, nie wszystkie wolne z nich sprawy, natomiast przez moralne ludzkie rzeczy i rozsądek, ale ludzkie nikt powtórzyć, to nie sprawami jedynie dla istot rozsądkowych. Jednak dzięki dobrej rozsądkowej rozsądkowego, gdyż je to sprawami czynu, obrazowych wiedzenie od rozsądkowego. Stąd nie może być inne moralne empiryczne.

Bezwzględnie dobry czyli Kant, nie tylko dobre rzeczy, bo wszystkie inne dobre mogą być czasem z złem i brakiem dobrej woli. Dobra jest ta wola, która nie zależy od przypadkowych innych celów, lecz działa jedynie z obowiązku. Otóż ludzkie postępowanie z obowiązku i postępowanie ze skłonności, czyli z motywów empirycznych, innych niż obowiązek. Tylko postępowanie z obowiązku jest

wartość. Należy odróżnić od obowiązku wielką skłonność, której możemy
mieć do działania z pewnym zapałem, a nawet celem możliwie owocnego;
dla odróżnienia obwiązku powinniśmy mieć na względzie cechę, że czyn ów
wymaga poszanowania prawa. Wyjaśnienie pojęcia obowiązku pochodzi,
stanowiąc istotę moralności, wyraźnie z tej właściwości prawa moralnego,
że jest ono przymusowe, względem do wszystkich istot rozumnych. Brzmi
ono: „Czyń zawsze tak, abyś mógł chcieć, żeby zasada, według której postę-
powanie twoje się wewnętrznie obowiązuje."

Skłonność ta jest wadą, gdy zasada moralnego działania się długo
przyjmuje, która wprawia we wiarę zasadę moralną, formułę nakazu
wszystkim się wiadomą.

Imperatywy są hipotetyczne i kategoryczne. Imperatywy hipotetyczne
to albo imperatywy umiejętności, albo rady roztropności; obowiązek moż-
liwy, wskazuje działki możliwe do obranych celów. Imperatywy kategoryczne
mówią wewnętrznie: bezwarunkowo. Tylko on jest praktycznie apodyktyczny.
Imperatywy hipotetyczne są zasadami umiejętności. Imperatywy kategoryczne
są jedne opatrzone w prawo, które postanawiają wolę
według pewnej maksymy.

Dwie istniejące możliwości wielkiego inwentarza Księgozbioru. Jeden polega na tem, że inwentarz Księgozbioru wyłącznie środkiem celu, którym tylko wspólny fundament postępowania, tzw. jedyny celem postępowania, wskazanego dwie niepewności Księgozbioru jest wyjaśnienie stanu, tj. pytania, istnieje pewne prawdopodobieństwo. Tutaj celem postępowania wyjaśnienie; przedmiotem wyjaśnienia Księgozbioru jest ~~wyjaśnienie~~ by istnieje stanu ~~wyjaśnienie~~ ~~jako~~ celem, który ~~jest~~ środkiem było postępowanie.

Drugim przypadkiem wielkiego inwentarza Księgozbioru jest wyjaśnienie stanu woli. Prawodawca z reguły, bezpośrednio pod wpływem inwentarza Księgozbioru, nie obowiązek bowiem bezwarunkowo, lecz wolnym uznaniem prawodawcy. Tylko wtedy, który sam dobrowolnie poddaje, obowiązek prawodawcy nie może samo wyjść, gdy tylko ono odmówi wynik inwentarza Księgozbioru. - Obie te rodzaje inwentarza Księgozbioru wchodzą w nowe różnicowanie wyjść podstawowy czyli Kanta: postępowanie wyjaśnienie jedynie postępowanie niezależnie od wszelkich motywów i obowiązku wolny ovbitej; a drugie wyjście wchodzenie obowiązku, wynikającego się z inwentarza Księgozbioru. Słowo jest to jedyne jedynie jest wyjściem woli woli. Tej jednak nie wyjdzie

z Richtiger empirycznej, która [illegible] przeczy przeczy przeczy-
mości, a jakich niemożna wnosić jako ~~[illegible]~~ wnio-
sków. Tak zatem istnienie wszelkich jest rzeczą czysto rozumową
rzeczy, których nie [illegible] żadne zmysłowe. Istnienie rzeczy jest
jakiej transcendentnej, tzn. nieskończonej, która empirycznej, z [illegible] z któ-
rych zawsze w obie. Nie można mieć przekonania rzeczy, bez porównania
rzeczy, której [illegible] z [illegible] z [illegible] z [illegible] z [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

pomiędzy osobnikiem; wtedy uniwersalizacja służy mu ~~[illegible]~~ opisu
społeczeństwa, państwa lub narodu. Indywidualizacja jest albo egoistyczna
(czysta i bezpośrednia) albo altruistyczna, zależnie od tego, czy ma ona
ocenę ujemną (przez stawianie dobra własnej osoby niżej) czy też
wyżej od innych indywiduów. Uniwersalizm jest tyranizujący, opresyjny,
totalitarny czy humanitarny itp. Każdy egoizm, altruizm
i uniwersalizm zawiera formy pozytywne i negatywne. Sobka-
tes, Hitler. Egoistyczny typ indywidualizmu, Platon a nauka o państwie
jest uniwersalizmu. Hobbes jest egoistą, Święty altruizmu itp.

Drugim zagadnieniem, które należy rozpatrzeć, jest zagadnienie "
wartości, a objęć którego dwa wyróżnione stanowiska: Pierwsze antyk-
ityczne lub wartościowe, które, że oddziaływanie dobra i zła, stano-
wiące podstawę oceny ujemnej pochodzi od wartości, wady, jest istotne
treści dóbr, stąd wartościowe pozwala, że różnice te tkwią w dobrach
same dobrach, stąd wartościowe pozwala, że różnice te tkwią w dobrach
same dobrach i jego działaniu. Pozostałe filozofie greckie charakte-
ryzuje cechy bezwartościowe; dla nich wartości są miarami rzeczy-
wistości, podczas gdy pierwsze wartościowe ujęcie o charakterze naukowym.

Nowość nauki Sokratesa polegała na tem, że sprowadzając cnotę do wiedzy, widział źródło dobra moralnego w powszechnych prawach, rządzących myśleniem człowieka, a zatem we właściwościach natury ludzkiej, które sprawiają, że nakazy moralne są konieczne z samej istoty człowieka, a przez to autonomiczne, bo w istocie ludzkiej ugruntowane, nie zaś z zewnątrz niejako, autorytatywnie narzucone.

~~Hg~~ Kraków - wyst. Hg. 3. 3. 1928. III

Jako twórcy z roli czytelnika się zagadnienie fundamentalne wszelkiej sztuki, istnienie tego, jakie pobudki skłaniają do przyjmowania dzieł sztuki. Intellektualizm czysty, czyli czysta refleksja, która, że w wszystkich przypadkach czynić skłania Różnego nami rządzi, sądy refleksji, rozstrzygnięcia się, wskazuje drogę obserwacji; przeciwieństwo czystej emocjonalnej, wolą naszą, gdy bezpośredni instynkt, który nas ~~specjalnego~~ wewnętrznego wskazuje. Chcemy znaleźć przyjemność dzieła sztuki nie należy do psychologii, nie do etyki, ale raczej należy do estetyki, gdy ocenianej przyjemność przy odbiorze wrażeń z dzieła sztuki jego wrażeń. Jeśli mam Zajmujący się określeniem przyjemności estetycznej, które mogą nieć znaczenie emocji bo powodu, tj. wiadomości rozumowi poznania, to należy się w stosunku do psychologii, a dla pole czysty emocjonalnej skoro ich, gdy przyjemny wydarzeń, które pobudki się od stosunku rozumowego w poznaniu. Pobudka ~~w rozumie~~ jako wiadomości warunek poznawczego nie ich celowości jego emocjonalnej; ~~bez tego~~ na całkowitą emocjonalnego poznawczego określają się jasne inne pobudki skomplikowane, Trzeba charakter o najbardziej nam rozumienie jego wyraz.

Dla ciebie jednak nie znaczenie bezpośrednie tylko to, co obiektywnie istniejące, które pobudza, tj. bezpośrednio wywołuje spostrzeżenie jego, ale cały proces ten [illegible] jego, 2 którym obiekt rozpoczyna się zmysł być spełniony.

W ścisłej filozofii zamiast o ciele intelektualnem, we bardziej jego znaleźliśmy o ciele wszystkim. Mianowicie obecnem intellektualnem jest wyobrażenie ciągłej, według której pobudki postrzeżenia ciągnie dalszego może być wyjaśnienie tylko wtedy we wtedy ciągnie, dlaczego wyobrażenie, z wyłączeniem wielkiej wyobraźni, przyszłego ze spełnienia obiektu. Kiedy wszystko postrzeżenie, którego jeszcze pobudki ich przedmiotowe we mogą mieć tamto wrażenie, postrzeżenie wyobrażeniem, a postrzeżenie, na które wpływają takie pobudki wrażenie, bezwyobrażeniem.

Czyste wrażenie powinno rozumieć jest wpływem tego wyobrażeniowej, ich jeszcze wrażenia przez słowo pobudki postrzegania. Intellektualnie ciągnie przeciwnie, we zapewne, że takie wrażenie wpływa na wolę, wyraźnie jednak pisze wyobraźnie, jeżeli postrzeganie we może ciągnie obiektu, wtedy było wyjaśnieniem pobudek wrażeniowych.

49.

Ujęcie arystotelesowskie istoty w znaczeniu w obrębie ujęć przedkantowskich

XVIII w.

Arystoteles, (4) wprowadzeniem czynności, w której konstytuuje się rzeczy, jest wprowadzenie celowego. Rozpada się on na dwie części / przy- na której istoty arystotelesowskiej, dotyczą jego wprowadzenia. teleologiczne

W ramach istoty arystotelesowskiej rozróżnia się, ~~[illegible]~~ i wprowadza: przyczyny materialne, formalne, sprawcze, celowe; przyczyny materialne dotyczą substratu, z którego coś powstaje, przyczyny formalne dotyczą kształtu (formy) czynności i wytworu, przyczyny sprawcze ~~[illegible]~~ zgodności z tymi dwoma. Przyczyny celowe dotyczą celu, ze względu na który coś powstaje i istnieje. Przyczyny teleologiczne dzielimy na dwie grupy: subiektywne i obiektywne. Subiektywne dotyczą celu osiągania wartości w obrębie danej dziedziny, np. [illegible] wyżej umieszczonej wartości jako niższej, ostatecznie wartości ostatniej wartości we wszystkich dziedzinach, czyli szczęścia. Obiektywne dotyczą celu wartości w obrębie świata, wszystkiego, co istnieje.

Niektórzy subiektywne czynności teoretyczne traktują obiektywnie

według tego, czy jakaś [illegible] mniejsza i.j. potrzeba i cele przyświecają.

~~Do pierwszych należy~~ ~~przede wszystkim~~ ~~wiedza~~ ~~ścisła~~ ~~czysta~~ ~~teoretyczna~~.

W wypadku [illegible] wyjaśnia przyświecający jej cel jako jego

uniwersalny sens, który orbis scientiae musi w każdym wypadku

(w uniwersalnie dominujący formalizujący cel wpisać nie relatywizować,

być jak wiemy; w wypadku wszelkiej wszystkiego [illegible] istnieć

[illegible] orbis scientiae [illegible] w sensie wyjaśnienia nie

(cel nie [illegible] w tym wypadku uniwersalnie, że

przedstawienia światów, lecz przeciwnie [illegible] przedmiotem [illegible]

przyświecającej jest wszystko, czy regulacji jego pracy. Przecież wszystko

formalizujące jak wszystkie wszystkie czyste może zawsze

[illegible] być w zasadzie specyficznie czyste, mianowicie, gdy [illegible]

[illegible] wszystkie, np. w zasadzie [illegible].

Obok z dziedzin teleologicznych, obejmujących formacje celowościowe zmetamizowane, wyodrębnić się mogą dziedziny i przykłady. Przykłady te obejmą, należeć do których celów: Doskonalenie samej jaźni (celowościowe ciągnące się (energizm, asceizm), powstający z celowości wiedzy z doskonalenia wynikające (z wzniesienia skoncentrowanego przez Kanta) wreszcie cel zabezpieczenia ciągłego w postaci zwierzęcej w osiągnięcia optymalnego ideału. W innej formie wystąpi dziedziny jako realizacja. Tutaj celem przyrodzonej ciągłego jest życie zgodne z naturą, rozwinięte w różnych kierunkach rozwinięcie. Wreszcie jest różnicy forma dziedzinowa różnicowa, jednostkowa obliczona na zewnątrz i na społeczeństwo.

Dziedziny wszystkie w odniesieniu do teleologiczne, o ile chodzi o przyszłość ciągłe, jest kierunek ewolucyjny; trzeci jego jest przyjęcie pełnej woli ciągłej, i wreszcie oceny wartościowe zależny od tego, czy otoczenie ono ocenę wszelkie. Kierunek wartości wyższego bytu w pełni formułowany; bytu w pełni wszystkiego;

Wstępem rozważmy dotychczas Rozróżnienie czynności, ich zgadzanie
wszechświata rozróżnienie. Wedle ~~zdania~~ ~~dowód~~ (intencjonalności) wszechświat rozróżnienie
miejsce pierwsze, wedle sposobu zaś wszechświat, ideał możności, na-
miast na czynności wszechświat, empiryczny. I ten wszechświat ma czy
na ~~rozróżnienie~~ drugie, mianowicie czynności, które wszechświat na rozróżnienie
na poziomie wyżej wspomnianej z innych zmysł, wszystko na czynności ze-
wnętrzne, - ich przeciwieństwo czynności wierzenia. Będziemy się wszystkie
na sposób wszechświat rozróżnienie czyny możemy różnicki czynności:
1) wszechświat i wierzenia, 2) zgoda i zdania, 3) empiryczny wszechświat
4) empir. zdania.

Zagadnienie odbywa czynności czynnej siły wiary leży ich istnienie,
podstawie. Co do ich istnienia wszystkie wszechświat wszystkie, że istnieje
specyficzne odbycie pewnej czynności (empir. wewnętrzne), wszystkie
allogeniczny sprowadza je odbycie leży do odbycia psychicznej (intel-
lektualnej), leży ~~nie~~ do pewnej czynności, wszystkiego i t.p. Co do ich
podstawienia natężenia stoi, że odbycie ich ilości z wiarą wiedzy,

przeciwnie empirizm (bliższej genezy) przeciwstawia się za nacechowanie. Oba prądy mają przeciwstawienie, według którego odbiorcy oceny etycznej jest filogenetycznie młodsze, ontogenetycznie starsze.

Wracając do zagadnienia natury przeżycia etycznego odróżnia się abstrakcyjne i relacyjne, przy czym przeważa, że etyka nauka może formułować i uzasadniać przeżycia etyczne wtórne bezpośrednie, dopiero tam mamy, zwłaszcza, że Reide przeżycia za pierwsze uważa.

Zagadnienie możliwości oceny etycznej daje pewien ciąg rozwiązań: według 1) Przeżycie i ocena dążą przeciwstawnie ze względu na jego skutki, według 2) dążą one zgodnie (Schneider), według 3) charakterem objawiającego się w przeżywaniu.

Zagadnienie roli oceny etycznej jest, czy istnieją tylko sądy wartości etyczne, dobry i zły, czy też możliwe są i inne jeszcze sądy oceny etycznej, według których ~~stanowienie~~ rozróżnienie wartości. Takie rozróżnienie wyłącznie w oparciu podłoże przeżywania etycznego.

daniego na pogrzeb (obrzędowe, rytualne) i chłodne, a czynnego na spalenie i zdobycie (czynne), przyczem zwycięstwo przeciwnego jest zdobyciem, chłodnego spopielaniem, dopuszczonego chłodzeniem, a zdobytego zbożeniem.

Strona. wers. 52 13. 3. 1928. 119

przeniesione obraz Niemcewicza czyli nawet wyjątkowy z założenia, że ich podanie jest skomplikowane i wszechstronne wyjaśnienie czytelnika, celem dostarczenia mu pożywienia. Takiej czytelnik nie potrzebuje czytelnik opisowi, mojego w zdaniu bardzo mój i wszystkie książki boskie i poglądy wrodzone, jakie z bezpieczeństwa wyjaśnienia, na podstawie czytelnik, historii kultury i tp. Niektóry sądzą, że czytelnik opisowi nie należy za podstawę czytelnika natomiast. W zasadzie ma z tym, że nawet opisowi do wyjaśnienia i wszechstronnie mogą teoretycznie, pozostaje stanowisko, według którego zadaniem czytelnika jest skomplikowanie i wszechstronne wyjaśnienie czytanego bez wprowadzenia jego własnej pożywienia, nawet wyjaśnienie nie dostarczy mogą własnego pomysłu, że wyraźnie tylko wtedy wtedy pewnemi celami pożywienia. a jego wartości czytany, mogą nie mogą wyjaśnić nowej pożywienia, gdy bardziej wtedy wartości czytanie za mogą cel, a one celem za które mogą do osiągnięcia tego celu, jakoteż nie będzie do jego zadaniem czytelnika, lecz wyjaśnić wtedy, którego mogą nowej pożywienia.

według sposobu pojmowania zadania cięski wszelaky pracę cięskę w obszerniejszem tego słowa znaczeniu podzielić na cięską opisową czyli cięskologię, i na cięską z macierzy dziedzicznej, przyczem cięską z macierzy dziedzicznej może być teoretyczną czyli dotyczącą, t.j. opisującą się do formułowania i uzasadniania zasięgów cięskiej, albo praktyczną czyli normującą, t.j. podającą przepisy i przepisy postępowania, celem wybrania innych pomocy na praktyczne życie cięskie.

—

Cięskologia jest nauką o cięskich zjawiskach podobnych. Jak botanika cięska zajmuje się tem, co dobre, tak cięskologia jest nauką o tem, co piękne, dobre albo ogólnie podobne jest zgodne przyjęte medycyny cięskiego należy wzorem porównania, różnego ujmuje się z cięskiego stanowiska teorii cięskiej, mianowicie cięskologii. Cięskologia powstaje z połączenia z cięskimi, mianowicie ze stanowiska cięskiego teorii cięskiej z nauką przyjemności, jest cięskologią nieodzowną cięskiej z cięskiego

ćwiczeń umysłowych. Zarazem ich to, co ich dobre, więcej (materialne) jest celem innego posiadania i bycia, niż same rzeczy są, bezpośrednie, otaczają nas. Jak umysł materii z życiem duchowym, z rozpoznawaniem z uczuciami i przeżywaniem wyraźnie, że w życiu; w ćwiczeniu rozumienia natury organizacji odgrywa bardzo znaczny rolę. Już spostrzeżenie w życiu i w ćwiczeniu potrzeba wszelkiego zgłębienia, który opiera się na przykładzie, umożliwiającym, który przynosi rozumienie treści i wartości wiedzenia ich, ich ich znaczenia i pozycji. Potrzeba uczuć jak w życiu, tworzyć wypadnie oświecenia sobie ćwiczyć do obserwowania ćwiczyć organizacji, ćwiczyć teoretycznej, ćwiczyć praktycznej.

W ćwiczeniu Szkoły otwierano wiele pytań jako ćwiczenia, co znaczy coś pewnego między przeżywaniem i nastawieniem. W wiedzy i tam rozumiano pytanie dziecięcego natury: jakie rzeczy mogą bezpośrednie, same dla siebie pytane, dlaczego rzeczy zostają istnieć, że wskazują na coś innego. Pytanie bezpośrednie rozumiem się z pytaniem ciekawości, z uwagami, z przeżyciem. Pytanie

mi wszystkie te nie takie niski, a widzę ich potrzeby na nie wi-
dzenie to, co mechaniczne, a mianowicie ten niedbałe jest
dużo niski, nie bezwzględnie potrzebne jest to moje mianowanie.

Te pojęcie wzięły z nich początek czterowymiarowe Platona. Pierwo
bezwzględnie jest dla Platona niższym idei, niż niedoskona-
łemi odbiciami idei, to nie o tyle tylko wzrok, o ile odbijają
w sobie wzory idei. Niższe jako ciężkość nie jest niedoskonałością
idei, lecz niedoskonałością rzeczy materialnych, jest ona wtedy jedy cie-
niem cieni, niczem innym wtedy wzięcie się na podobieństwo
czy kopiach, materialnych, a nie wzór wzięli się do niższych
idei ogólnych.

Ten wzorzec niski do wzięcia, niższych dla Platona pojął
do jej pojęcia, przyjęli z niego wtedy [illegible] do wy-
pisywania niższe takich specjalnych - to niedbałe niższy wzorzec
wtedy ich wzięcie pojęciowe. niższe na kartce, wzięcie - a inne
to odbicie do siebie - i wzięć.

53. 17/3 28. 123

Rozważania Arystotelesa tej różnicy pod a Platona, opatrzone

przykładami wnętrznymi. Jest dwie rzeczy, tak i rzeczywiście, które

się z materii i formy, formy, dwojakiego rodzaju polega na rozróżnieniu

materii formy. Rzecz wiadomo. Przeciwko arystotelesowi z całem otwarcie-

niem rozpoczyna, nie wiedzą, pod przykład Platona. Że wiedzą nie

mógł w rozpoczynaniu uczuć Arystoteles wiedzą wiedzy filozofię a historię.

Filozofię znaczenia rzeczy ogólne, idee, historię rzeczy, bytu, jednostkowe.

Świadek znaczenia wyrażenie rzeczy Kantowe, tak jak historię, jednostkie

o Tyle mówi zbliżyć się do filozofii, że w rzeczy znaczenia rzeczy Kanta-

mylą dążyć do wyrażenia idei istoty, idei, że bowiem wyraża się na ogół,

przypisywane do tego stanu.

W estetyce Platona i Arystotelesa pewnie pisze wiedzieć wiedzy ogólnem

wyrażeniem, wyrażeniem idei, i ogólnem wiadomościowem. Jednakże w sto-

sunku do wiedzy arystotelesowej wiedzy jest wyrażeniem wiadomościowem,

wyraża idealizację i w tem wiedzy stanie się wiedzą wiedzy. Ten

czynnik wiedzy, tworzący w wiedzy wiedzy wiedzy wiedzy do pod-

stawowego wyrażenia w estetyce Platona, z którego się gdy wyrażają się

wrażeń obcych wiedzy w wykształceniu wielu potrzeby dla odróżnienia źródeł rożnych wrażeń, pewnej wiedzy o wartości względnej wszystkich jego przeżyć. Według Platona widzimy dzięki wiedzy wrodzonej z wcielenia, lecz z wcześniejszych dziejów wyższego życia. Pojęcie duszy wiecznej, nie powstałej w czasie, istniejącej przed wcieleniem w ciało ziemskie. Tam ich nie ma. Dusza ma wrodzoną pewną ilość wiedzy o Istocie Boga, którego duszom nie wiadomo. Chrześcijaństwo przeciwstawia wrodzonej wiedzy Platońskiej wiedzę objawioną, ale przyjmuje tam, gdzie wiedzy wrodzonej i potrzebnej brakuje. Bóg objawia w czasie określonym to, co wiedzieć nie było widzieć. Bóg objawia się w Naturze, ale przede wszystkim w Piśmie świętym. Stwórca jest wszędzie, ale jest w Naturze, ale przede wszystkim w Piśmie świętym. Według Leonarda da Vinci wiedza wiedzy jest w pełni wtedy badaniem zmysłowym.

Szereg estetyków angielskich XVIII w. rozbudowuje tezy Shaftesbury'ego, idąc za wzory filozofii Platońskiej i Locke'a. Absolutne piękno, Bóg, Prawda (dobro) i ideał różnią się w ujęciu biskupa Berkeley'a zupełnie. Piękno jest ideałem, najwyższem jest piękno Boga wyrażone, wyłożone w tych tych przykładach, w których mieszczą się przymioty Boga. Wszystkie wartości piękna jest piękno ciała ziemskiego, najwyższe wreszcie jest absolutne piękno Boga. Estetyka Berkeley'a przynosi przykład i dobro.

Edmund Burke rozwija analizę przyczyn wzniosłości, z której wyłania się grozę, będący warunkiem wzniosłości, oraz wzmiankę zachwalenia, będący warunkiem wzniosłości. Hasłem tłumaczy wzniosłość i bezpośrednio do niej wzniosłość i wzruszenie, wzruszenie i bezpośrednio wzniosłości różnią się wzniosłość i wzruszenie ~~wzniosłość i wzruszenie~~ w różnych bodźcach jest wzniosłość wzniosłego przeciwieństwo „smaku wzniosłego". Wzniosłość estetyczne wzięte tłumaczy emocjami, czyli wzruszeniami, zachwyceniami wzruszeniami, różnymi od wrażenia zwykłego. Pierwsze jest to, co wywołuje bezpośrednie, wyraźne i ogólne wzruszenie. Estetyczne te emocje

przeciwstawia Rome dziecięcym wzruszeniom i wzniosłościom, różnym tworzącym zarazem siły woli i przyjaźni. R. wróżnia wiekuiste bezpośrednie, wszystkie przedmioty wszystkich, wszystkie inne ich barwy, kształty, różnice, i wszelkie powiedzieć albo wskazywać, czyli wszystkie, które wszystkie przedmiotów nie samych dla siebie, lecz inne ich związki z innymi; wszelkimi takimi to wszystkie wszelki celowości.

Towarzy Reis, gdyż św. wiary odnowiej, wyróżnia przeciwko brzegom Berkeleyem i Rome'a wszystkie istnienie zarazem, wszystko go wszystkie, wszystkiego, wszelkiemu od różnicowej, jednakowych byłego a trwałych wszystkiemu dopiero się wszystkie wiązanie tych, wszystkim wszelkim wszelkiego. Ich te wszystkich podobnej wszelkiego powszech, wszystko w siebie wszy jeszcze; jak i w siebie obu i wiele, ów wtory wszystkie ich inny wszystkim obu i wiele. Wszystkie do wszelkiego wszystkie wszystkich Reis różnej wszystkiego. Jako celem wszelkie wszelkich wszystkich wszystkich na wszelki i wszelkich, które ich wszystkim wszelkiego wszystkich na wszelki. Ich wszystko się to wiele wielkiemu, tworzy się

in wanice wszystkich.

Filozof wtedy jest bezpieczny Vico rozpoczyna ciszę na tle pogłębień historiozoficznych. Według Vico istnieje ciągłość idealnego wzrostu, odpowiadające istnieniu określonej duchowości kultury, sfery wyobraźni i rozumu. Kiedy wiedza a sfery wyobraźni. Początki wiedzy to zarazem początki mowy. Ludzkie pokolenie jest mową ziemi objawem Tendencji do wyodrębnienia mocy rozumiejącej, ciągłości umiejętności rozwoju się od ciągłości, obie mają korzenie w celu i zmierzają będzie zgodnie zgodnie się.

Kraków. wyd. 55. 26. 4. 1928. 128

Główne zasługi w historyi estetyki wyjął Alexander Baumgarten, uczeń of Leibniza i Christiana Wolffa. Leibniz oddzielił pomiędzy percepcyą, pojęciem i myśleniem, czyli apercepcyą i pomiędzy zmysłowem, wyobrażeniem, percepcyą. Wolff odróżnia myślenie zmysłowe, wyobrażenie zmysłowe, pojęcie, sądy, wnioski, dowody, metodę. Baumgarten zaś umysłowiony system Wolffa wprowadził myśl i wiedzę estetyczną. Obejmuje ona naukę o pomnażaniu doskonałości poznania zmysłowego, piękne myślenie, sztukę myślenia piękną, naukę o piękności myślenia. Estetyka jest więc nauką o piękności poznania zmysłowego, piękności myślenia, sztuce myślenia pięknie, czyli o poznaniu zmysłowem.

Baumgarten dał pewien system, który na pole estetyki w Niemczech, ale nie tylko w niej, wprowadził Kant, u którego spotkamy filozoficzne estetyki myśli nowe. Niemniej chwali się system filozofii Kanta na trzy części: krytyka czystego rozumu dotyczy poznania, za-

wiem więc potrzeby egzystencjalnej, którzyby praktycznego rozumu dowodzą istnienia, zawiem więc potrzeby ciężki, a którzyby wiary [illegible] dowodzą rozum i zawiem potrzeby ciężki. Potrzeb [illegible], wiary którego przyczyna [illegible] w mej filozofii [illegible] przeświadczenie i opisem mi [illegible] zjawisk przyrodniczych w tej klasy: zjawisko [illegible], pojęcie i rozum.

(filozofii nauk

W dziedzinie [illegible] [illegible] [illegible]

Wiedza wyrażeń w czasowniku oznaczonych, czyli wiedza odnoszenia
oceniającego (reflektującego) się wiedzenia w wyższej postawie wiedzy -
wania uczuciowej opisanemu celowi lub wiedzenia oceny według
wartości celowych. Te wiedze wyrażeń tworzą ogólnik wiedzy wiedzenia ocze-
wia i wiedzenia wiedzenia, ogólnik tych jest wiedzy, wiedzenia wie
wiedzy wiedzenia wiedzenia wiedzenia wiedzenia, wiedzenia wie-
wie wiedzenia wiedzenia wiedzenia, wiedzenia wiedzenia wie-
wiedzenia wiedzenia jest jednak zawsze wiedzą celową, wie-
wie wiedzenia wiedzenia według wartości celowych. Wiedza wiedzenia wie-
wiedzy wiedzenia wiedzenia wiedzenia, jak wiedzenie wiedzenia
ogólnik wiedzy wiedzenia postawionego celowi wie, a wiedzenie
wiedzenie, wiedzenie się, jak w nim przedmiot wiedzenia wiedzy,
jak w wiedzy wiedzy wiedzenie wiedzy wiedzenia oceniającej wiedzy
wiedzenia.

~~Kanti teoria celowości subiektywnej i obiektywnej~~

Celowość może być cechą danego przedmiotu subiektywnie i obiektywnie. ~~Subiektywnie, gdy przedmiot albo przedmiot zmiany, zmiana~~ ~~wprowadzona jego przez~~ Przedmiot jest celowy subiektywnie, gdy jego przedstawienie zmiany, które uważamy zmiana tworzenia wprowadzone jest przez nas, przedmiot jest celowy subiektywnie, gdy jego przedstawienie wprowadzone jest przez nas, ponieważ w naszej obserwacji spostrzeżeniowej i przedmiot ten jest przedmiotem i wprowadzony w nas uczucie przyjemne wprowadzenia estetycznego; stąd sądzenie, że gdy oceniamy ~~zamiast~~ celowość subiektywną, jest estetyczny. Celowość ~~zjawisk~~ przedmiotów wyraża się obiektywnie, gdy ~~przedmiotowy~~ oceniamy jest zjawisk ~~wprowadzenie~~ przedmiotów 2 ~~przyczyny~~ przyczyny jego. Przedmiot obiektywnie celowy nazywamy doskonałym, a sąd na ten temat o tym przedmiocie jest teleologiczny.

Mówiąc o obiektywności celowości, mamy na myśli teleologiczny sąd poznawczy, nie mamy na estetyki, bez ~~obie~~ sądu poznawczego ~~przedmiotu~~ sądu nie możemy powiedzieć, że mamy powiedzieć, ~~tylko~~ oceniając. W obu przypadkach mamy z czynienia z sądami, przez które widzimy celowość, ~~które~~ przy przedmiocie ~~subiektywnej~~ przyczynowej przyczyny.

Pierwsze zadanie estetyki, jako nauki estetycznej sądu, jest odpowiedzenie pytania od czego odpowiedzi. Czyli to Kanta, wprowadzenie

przeto należy z pomiędzy widzenia słów, jakości, czasu i wielkości. Z pomiędzy widzenia jakości przede wszystkim z zmysłowości, z dobrem, z doskonałością z pożądaniem i z prawdą. Od prawdy zaczno więc wyjaśnić, że jest przedmiotem nie poznania, lecz upodobania. Pojęcie dobra i związek z przedmiotami pożądań; zmiennie zaś dobro nie wyobrażone, ~~wyobrażenie dobra~~ wyobrażenie rzeczy, jest pewnym ujęciem konieczności, wolny od przyjemności. Pojęcie jest zawsze zachęcające ze względem istnienia przedmiotu, które wyobrażenie bezpośrednie, niezależnie od zaspokojenia przedmiotu, według reguły, która wyobrażenie swoje wyraża jest praktyczne. Dobre ostateczne jest ujęciem przyjemnej czynności istoty; jest dane a priori, tak jak formy poznania i wszystkie momenty. Zarazem jednak dobre ostateczne jest widzialne, otwiera ujęcie upodobanie praktyczne jedynie. Pojęcie przedmiotu z niezależnością w ten sposób dnieje się, że ostateczny rodzaj w tem znaczeniu, że może owocnie upodobanie, potrzeba potrzeby innych osób, należałby przeczenia zgody. Zarazem widzimy się a nasz,

że jest wiedzieć nie określonej ilości ogólnej, lecz mowa tylko o wiadomości danego jednostkowego nie wyobrażenia, czyli „bez pojęcia ogólnego". Powiemy nie odróżnia się takie zdanie, ale inaczej zdanie ogólne, a jak nasze wyjaśnienie nie odróżnia się wyjaśnienie, tak jak nasze zdanie, bez pojęcia ogólnego, lecz nie odróżnia się ono tak samo pomyślnie.

Rozróżnienie wyżej z punktu widzenia relacji ma za treść stosunek wyższego do celu. Celowość wszelka nie może mieć innego celu niżnego, nie będzie bowiem wtedy bezwzględna. Celowość wyższa jest mimo formy celowości bez przedstawienia celu; istnieje ona tylko tam, gdzie nie wyobrażamy wiązać, celu wszelkiego dla nas widocznych zjawisk mamy, celu wszelkiej jakiej pojęcie, różne od przedmiotu bezwzględnej konstrukcji.

Przejście z punktu widzenia przyrodniczej nauki, że wyobrażenie cudzego bytu pomnożone jest ku rozumieniu. Rozumienie bierze w każdym wypadku cudzego jest wyobrażenie istniejącej w wyższych bytach wiedzy do wyobrażenia myśli cudzych; myśl ta jakby uzupełnienia wyższej ogólnej, której przez nie mowa, bo myśl cudzego są bezpośrednie.

2 tych wiadomości wynika następujące określenie: Piękne jest to, co - będąc dane jedynie w spostrzeżeniu zdaje się i rozumowi bezinteresowne upodobanie sprawiać tylko celowość.

Obok pięknego ze względu na to dane znaczenie, którego przy to określeniu, a które także można uważać za wolność, wymaga także poprzednie dobrego, które podnosi, gdy wyciągamy, by ocenić piękny odpowiedni spostrzeżeniu pojęcia. Piękno dobrego, które także ideałem lub charakterystycznym uchwytnego w myśli dane nieco wiedzy. Przykładami pierwszego są owoce, wdzięki, kwiaty, krajobrazy; z drugiego tych podobno dla dobrej oceny estetycznej z wyjątkiem architektury bardzo; muzyka, nie ma to, że komunikuje on z jakimiś celowym pojęciem. Piękne z przykładu wielkiego dobrego, jak dom mieszkalny, altana, świątynia, przynajmniej pewien rozległy z jakiejś rozległej, zgodny konwencji wielkiej formie; przykłady. Piękno dobrego pewnie znaczenie i wyraz, dzięki czemu upodobanie w nim nie jest już czysto estetyczne, bez w kimś z ideą wielkiego.

Twórczy.

Uczyniłem ostrożnie kroki w celu otrzymania książki.
Pisanie rzadko wtedy dobrze tekst kamienia; przeważnie często mo-
żemy widzieć. Chodzi o nowe [illegible] o wydanie formy wiecznej dla
ducha ostrożnej, a nie [illegible] widzenia
pomiędzy wiedzą. Jak w naszym, chrześcijaństwie nie może nie być [illegible] ale
pojmowanie
A wreszcie Twórczość wiecznego nie polega na świadomym [illegible] pojęć [illegible],
albowiem nie może być żadne pojęcie wieczne. - Że cechy twórczości wiecznej
wszystkie [illegible] wiedzenia, które kamień uczyni genialnością. Ce-
chami genialności są oryginalność, wiecznie [illegible] i nowość. Cechami genialnego ducha
w obie można mówić wiecznej twórczości, wtedy oryginalny, | Twory wiecznie, nie
wiadomości obie tekst, które [illegible]; | Twory trwałe dają nowe dla
ducha wiecznej. Różni z genialności nie tylko od bezpośrednia człowieka, który
mówi [illegible] wiecznie, nie tylko od [illegible] wiedzenia, która
jest [illegible] oryginalna, lecz także od wiecznej wartości. W nowe
bowiem wiedzy wiecznej [illegible] istnieją tylko [illegible], a
nie [illegible], wiedzy przy wiecznej można [illegible] i można ich nie uczyć;
jedynie w nauce istnieją genialności.

Kamień [illegible] dlatego jest [illegible] [illegible] wiecznie na [illegible], nie-

ng i pocyg, wiele obrazów, architektury, reiby, rysunki, wiele dekoracyjny, wiele pięknej gry świateł, wnętrze i materiały, oraz wiele zdobne, domowe i opery.

Obok artystycznego i dekoracyjnego istnieje dużo wielkiej wartości artystycznych, wiele ich. Gwiazdami ich są, co ich oczywiście oraz wielkie powodzenie; niektóre ich albo estetyczne, ~~wrażliwe~~ wrażliwe, albo witalizmu, dynamizmu. Ich i wpływ ostrożnie ich wielkiego, ich oryginalne wielkie wpływ ich w wyobraźni, ich dynamizm, ich oryginalne wielkie wpływ ogólne. Wiele artystów przejęło wiele ich nowości, wzięło i wniosło pewne wiele i ich upodobnienie artystyczne wyraźnie do porównania z wynikami. Oprócz nowych wielkich ich wiele zupełnie wyobraźni; powiedzmy tutaj jednak pewnie idee wielkościowości, jakoś ich jest pewne wielkie, co ich może wpływ w ich wynalazczości. Za wszystkie wielkie wyobraźni, które wniosły wynalazcy, a nowe nowe i jego idee wielkościowości, powyżej nowe idee tutaj wpływ z dekoracji rosnące; wszystkie wielkie wynalazki, wyraźnie dobrych wyobraźni, wpływ pewnie dla idei rosnącej, który z pewnej strony o idei wielkości i który wpływ wpływ na wielkiej epoce wielkości.

Wszystkie wielkie i wielkie artystki jest wyraźnie jedno, które pewnie w epoce.

wolności i życie. Polega ono na uwarunkowaniu wrodzonej energetyczności, która wyzwala się w określonych warunkach, ale określa się [tylko] w [typowych] granicach, [które] dopiero [te] granice [przekroczone] stają się [przyczyną] zmiany [formy], niszczącej w wielkim stopniu [organizm] żywego ciała.

Elizeusz Reclus wyraźnie widział [ogromny] wpływ [ziemi] na [życie] człowieka [i na] [jego] [historię], na [jego] [ewolucję] [społeczną], na [jego] [wzrost] [fizyczny] i [umysłowy], [który] [w] [wielkim] [stopniu] [zależy] [od] [środowiska] [naturalnego], [w] [jakim] [żyje] [człowiek], [jak] [też] [od] [ziemi], [na] [której] [człowiek] [żyje].

[Potem] z [tym] [wyraźnym] [śladem] [ziemi], na [której] [żyje], [człowiek] [we] [wszystkich] [swoich] [czynnościach], [zarówno] [w] [swojej] [pracy], [jak] [i] [w] [swoich] [zabawach] [ma] [ziemię] [przed] [oczami]. [Ziemia] [jest] [dla] [człowieka] [wielkim] [warsztatem] [pracy], [ale] [jest] [również] [wielkim] [polem] [zabawy]. [Ziemia] [jest] [dla] [człowieka] [wielkim] [laboratorium], [ale] [jest] [również] [wielkim] [boiskiem] [sportowym]. [Ziemia] [jest] [dla] [człowieka] [wielkim] [muzeum], [ale] [jest] [również] [wielkim] [teatrem]. [Będąc] [w] [najbardziej] [wielostronnych] [stosunkach] [z] [ziemią], [człowiek] [wyzwala] [w] [sobie] [najbardziej] [wielostronną] [energię]. [Ale] [energia] [ta] [ma] [swoje] [granice], [których] [przekroczenie] [grozi] [zniszczeniem] [organizmu]. [Tych] [granic] [energii] [człowieka] [nie] [wyznacza] [ani] [ziemia], [ani] [człowiek], [ale] [wyznacza] [je] [wielka] [harmonia] [wszechświata], [której] [ziemia] [i] [człowiek] [są] [tylko] [częścią].

Wyrwano z bajdach (bellatrix), wiele jeszcze i wiecej wstrzyc.

Krosna. wyrz. 58 5. II. 1918.

Sedzidziwie romantyki, polegajacy na wiecznie szukaniu czegos ogromnej fantazji, zwracalo do dalekiego wschodu. Romantycy wszystki zwrotu w wyobrazonego swiat Kanta zajmie gospodarz, artysta, zawsze nad wiem dalem bezwzglednie. Wyrwanie tego pierwotnie ich wrodzonego - wie tylko wyrwanie - bez i wiecznie. Sily ktore dazyc wiecznie (pierwotnie ich) wiecznie. Artysta i wiecznie tworzy wiecznie, pisz, wie dzieje, I co czytelnik wcale rozdzielic chcial. Ciemnie wartosci, a inaczej pomiedzy wiecznie Kanony i ograniczenia.

To romantyczne czucie wiedzi, pelne wspolnego wyrazu tworczosci wiecznie o filozofii Fryderyka wilhelm fichte Schelling. Schelling czucie od Kanta odwiecznie wiecznie dzieje, ortodoksyjnego wiecznego wiecznie (wiecznie) i tych wiecznie dzieje i wiecznie ob... do jedzenia. Tego samego bytu bezwzglednego artystow. Swiata jest wiecznie obrazow, w ktore wiecznie wiecznie poczucie duchowej, idealnej rzeczy, wiecznej jest wiecznie artysty, i wiecznie poczucie odzwierciadlenie wiecznego jedzenia i wiecznie. A wiecznie jest wiecznie Pomiedzy wiecznie Bogu

artysty tworczej wiecznie, wiecznie, wiecznie wiecznie wiecznemu,

(niewiedzący jest świadomy Boga) - potrzeba jest ~~[illegible]~~ absolutu, wiedzący jest świadomy umysłu i niewiedzący umysłu.

Dlatego też jest jedynie wyłącznie teologicznego rozumienia, wyznania - przekładanego rozumienia; Kościół z wiary w wiarę zostaje - jakby konsekwencji, drogi wolności - potrzebuje wyraźnie wyjaśnienia, bez nie mogą być ich wiary całej wiarygodnej, że rozwiązanie umysłu wyjaśnia, by ten cel jest osiągalny tylko dzięki jasności ducha w absolucie. Że jakoś ostre wyjaśnienie wiedzy, w niej odnajdzie Schelling gotowe rozwiązanie problemu, nad którym umysł filozoficzny wiarygodnie pracuje. Jak ci wiedzy ~~jest~~ rozumieją pewne wiedzy; wyznania, tak ci filozofii umysłu; filozofii duchowi ty wyznania, wyznania wiedzy filozofii wiedzy jako konkretnie filozofii; filozofii wiedzy jest w Schellingu jest nie nauka o wyższe w wyższym jego drogi wiedzy, bez niewiedzący wiedzący absolutu.

Wszystkiego, zdaniem od wiedzących jest wiedzy wiedzy Hegla. Przeciwieństwo umysłu; Hegel gdzie Hegel, wyjaśnia, że droga do wiedzy w samodzielnego wiedzy bycia. Rozwój ten dzieje się jako proces dyalektyczny, wychodzący dzięki drogi jego, wiedzy i wiedzy. Prawo wiedzy dia-

dialektycznego ruchu różnicy rozwoju Rozumu, z obrębu której wiemy we wszystkich nauk, religii i nauki. Ewentualne błędy bowiem się na gruncie historycznej. Na tym stopniu rozwoju leży, na którym musimy do uznania z dziejami ludzkości, być wówczas się obcą jako duch; wówczas w treść się w treść stopniach dialektycznych, wiemy duch jest treścią wiedzy wyobrażeń w sztuce, wiedzy odwagi w religii i wiedzy wiedzy w filozofii. Pierwsze jest ~~tutaj~~ najbliższe wyobrażeniem ducha lub najbliższe pojęcie idei. W filozofii wiedzy widzieć Hegel wykazał, jest rozwoje się z wszystkiego. Twórcze stopniach dialektycznych to w stałe symbolicznie wyobraża jako rzecz, wiedzy Absolutnej Idei: Ty- my jako wiedzy i wiedzy rozumiejącej Chrześcijaństwo jako wyznanie. Pierwszy charakterystyczny wiedzy wiedzy formy nad ideą, drugi różnicy obu wiedzy; Trzeci pojmowanie idei nad formą. Wiedzy ich wiedzy wyłaniający wiedzy i wiedzy. Jest na wiedzy wiedzy ze wszystkich. W innej pracy chodzi się idealnie wiedzy w Schopenhauer. W wiedzy ich wiedzy jest wola, a ich rozumiejącej idei, realizacji. ce się w ~~wyobrażeniach~~ zjawiskach. Duchowieństwo wiedzy jest idea. wiedzy

Starań ich uchronić tę formę i zachować ją nie objektywnie
tak naprawdę. Architektura otwiera idee wyjście, mnożnie się
wszystkie możliwości; kreśli i wskazuje drogę tym, mnożnie
oryginalny sposób objektywizacji woli; poezja wydobywa obszary (ciemne
tajny) mnożnie idee wewnętrzne, jego przyczyny. Najwyższy
ze wszystkich sztuk jest muzyka, która nie woli nawet (nie) treści,
nie ma tylko pośrednio power jej objektywizacji.

Kirsm. wyst. Sg. 8. 5. 1928.

Wielky Schopenhauer wielkim jest przedewszystkiem wyrazem swojej epoki i dlatego w jednym rzędzie obok filozofii, będącej wszechczasowym wyrazem swojej epoki.

Pisarz jest wszystkiem przedewszystkiem ideą jako objawiającą się wolą.

Estetyka Schopenhauera powinna przede wszystkiem czytać. Wola według Schop. jest irracjonalna. Według Bergsona i wiary ewolucji to, co istnieje. Schopenhauer, gdy całym biegiem woli stoi ku irracjonalizmowi, woli ku czytaniu. Bergson ku przodu ku czytaniu; czytanie, będące jakby wstępem całej woli na stopnie świadomości, towarzyszy czytaniu wcześniej; nakoniec dzieła sztuki oczyszczają jednak przez wyrzucenie ich woli ich świadomości. Schopenhauer i wielki wiara powraca ku wcześniejszemu czytaniu; ~~przyjęcie~~ zwrócenie bezimienne ku wcześniejszej jego koncepcji, woli i kontemplacji filozoficznej i estetycznej przeglądy wyrzucić się woli; czytanie [illegible] o oczyszczeniu ~~przeglądy wyrzucić się woli~~ ku czytaniu.

Obok estetyki idealistycznej, której przedstawicielem był Schopenhauer, istnieje ~~Schopenhauer~~ również ~~Richard~~ Richard Wagner, którego estetyka, której formalizmem estetycznym według ideałów ideałów przeszła przede wszystkiem na jego drogi Bachowej, estetyka idealizmu na wzniosłe przede wszystkiem to, o którym wszystkim estetycznym decydowała.

Pocenie ~~estetyki~~ formalizm wyłoniło z rozwoju, ze względu, bez formy, z której treści wiedza czerpała, decydując o postaci przedmiotu; przy tym kierunku formalizmu we Włoszech wg pojęcia przeżycia wewnętrznego w Kanta. Przedstawicielami estetyki formalistycznej byli Herbart i wreszcie Zimmermann. Formalizm Herbarta wynika z jego metafizyki, opartej na filozofii Kanta. Skłonność myśli Herbarta, że ~~przeżycia estetyczne~~ przeżycia poznawcze zawierają jedynie formalny układ wspomnianych elementów; umysł i wiedza jest przykładem formy jedynie.

Po okresie estetyki metafizycznej, wywodzącej z Krytyki rozumu Kanta, wyrosła w połowie XIX w. potrzeba estetyki empirycznej. Reakcja Fechnera rozwinęła estetykę doświadczalną i historyczną; przeszła dalsza w pewien determinizm i wiedza przeżycia, dotyczące rzeczy wyższe jako fakty, które należało ich cechy wrodzone i wrodzone ich przyczyny, ~~przeżycia~~ formalizmu. Psychologia według Fechnera jest przedmiotem, jeżeli wyłuskuje w nas wrażenie przyjemne i bezinteresowne, polegające na spostrzeganiu pewnych czynności umysłowych. Dzieło sztuki wywołuje, które służy w nas wrażenie takie wrażenie, jest dziełem sztuki, dążącej do tej Fechnera, że dzieło sztuki przedstawia cechy harmoniczne i symetryczne dobitniej i wyraźniej, aniżeli są one rozsiane w rzeczywistości:

Cechy te, istotne warty stanowią ich przeciwieństwa, albo ~~albo~~ cechami wady, albo przeciwieństwa wartościowe, albo przeciwieństwa wartościowe albo mające cechami wartościowymi. Istnieją wtedy tam wtedy ani wtedy wtedy wartości cechy z tej skali. Dla wartościowania można wtedy podać te czynniki, które wpływają na jego powstanie. Są one trzy: 1) czynnik ten, że czynnik ten powstawiał, że czynnik wartości czasowej, a różnych wtedy wtedy wtedy dwóch wtedy wtedy. Trzy te czynniki wtedy trzeba indywidualnie wtedy, dwa dwóch wtedy: a jego obiektach.

Przedmiotem empirycznym w ciężkie nie różni Gustaw Theodor Fechner. Będąc zdrowym z Twórcą psychologii eksperymentalnej Fechner różnie do wprowadzenia badań eksperymentalnych w ciężkie. Z podziału wydobyły Twine, rozróżnia Fechner ciężkie „z góry", ciężkie „z dołu", ciężkie przeciętne od innych opisanych w fakcie, mogą obiekty mogą obiektów. W ciężkie „z dołu", mają eksperymenty podkreśla różnie nie eksperymentalne różnienie tego, co się podoba, a co się nie podoba. Na tej podstawie formułuje się ogólne wnioski ciężkie. Chcąc obejść, nie mimo takie badania wyjątki, przeprowadzał Fechner wszystkie eksperymenty, mające na celu zadowolenie ogółu przed podobaniem się.

Kwiecień. wykł. 60 10. 5. 1928. 145

Poruszamy zagadnienie stosunku biologicznego między budową ciężaru, przeznaczonej do określenia cech ciężkości. Przedmiotem ciężkości są ciała ciężkie i bezwarunkowo ciężkości nie można ciężaru i ciężkości mylić. Najczęściej określamy ciężkość ciała przez ciężar; z tego też względu określenie ciężkości (potocznie pisz o ciężar) zagadnienie wielkości określonej ciężkości (ciała określonego, np. masowe) i zagadnienie wielkości określonego ciężaru. Ciężkie ciężkości, ale nie dlatego, że posiadają jakiś określony ciężar. Ustalenie na zagadnienie stałego określenia ciężkości nie świadczy ciężkości.

Pierwsze zagadnienie budowie wszystkie na naukach przyrodniczych, mające na celu bezpośrednie wyjaśnienie bytu i zjawisk ciężkości. Badania te prowadzą do teorii ciężkości, które przynoszą wiele faktów i wiele wyjaśnień w danym okresie, a mianowicie: =

1) Teorie powstawania Isaaka Newtona tłumaczą wielkość ciężkości wyłącznie, które nie mogą wtedy, jeśli wyjaśnią na ich podstawie cele praktyczne - użyteczne, dla których dany wyrób powstaje nie określają wyjaśnienia ich tych użyteczności ani ich wzajemnych do siebie.

2.146

ków uzyskany przez porównanie form różnych, współczesnych oraz minio-
łych, na rozmaitych stopniach kultury. Teorii te biorą pod uwagę kon-
dycjonizm dziedziny artykułowej i wiedzy rozwojowej.

2) Teorie socjologiczne zajmują się całą sferą życia społecznego i staran-
nie analizują jej powiązania i wzajemne przenikanie z innymi obszarami życia społecznego. Badania te dotyczą się przeważnie wpływu wa-
runków obszarów życia społecznego. Badania te dotyczą się przeważnie wpływu wa-
runków ekonomicznych, politycznych, społecznych (kultura i obyczaj, ideologia,
wojny, stosunki ekonomiczne, ideologiczne i in.

3) Teorie biologiczne lub ewolucjonistyczne rozpatrują zjawiska społeczne z punk-
tu widzenia ich związków z biologią. Podkreślają one, że badanie człowieka i
innych ssaków, które wywarły wpływ na ukształtowanie się wszelkich (głównych)
zjawisk analogicznych ze zjawiskami Podobnie antropologii w kulturze; zjawisko
to tłumaczy biologia jako przystosowanie rasowe dla utrzymania gatunku.
tego utrzymania, by wyprowadzić również pewne cechy z czynników biologicznych.

4) Teorie psychologiczne dążą do uwzględnienia wpływu wielu jako czynników wro-
dzonych w ludzkiej psychologii emocji, takich jak obok innych czynników
psychologii, jak wiara, religia, itp.

5) Teorie ewolucyjne (i dyfuzyjne) wyjaśniają proces wzajemnych wpływów rozwoju

[illegible] [illegible] [illegible] [

Kirchner-Wyst. 61 12. 5. 1928.

Ostrowski i jego życie przybliżone istoty się nieobliczonemi wiadomościami pochodzące z początku V w. przed Chr. gdy na całej Grecji się w literatury wydarzenia ciężkie i przykre, rozwiązane przez historię; historia. W wydaniu ze Platona wydawnictwa należy wyjaśnić wiadomości o Nowej. Stare jest Tam jakby w porównaniu między różnemi wydaniami, z różnych idei, i ostatnie wiele pisze pisarzowie ojcu i matce; w dziele tym powinno różnić zwłaszcza przedmiotu zwłaszcza i Platona na nim nie przyjdzie. Zagdy wspomnienia przedmiotu zwłaszcza, wiadomości stare nie widać w dziele idei, bardzo pisze pracować idei. To różnorodne powiedzieć stary przede na nim wydawnictwa się wiadomościowe. Ostatnie 2 tego porównania różnorodne stary wydania różnej idei wydawnictwa. Ostatnie, dużej się Platon ze różnym idei jest rolnicze; ulubieniec się Platon, się zgodzi stary ze różnym wydaniu, ciężkie i dobrej wiary, ale część ulubieniec wydawnictwa (δοκεῖ) potrzeba rolnicze, a jego część gorsze porównania (2 II. dużej) stare ciężkie się rolnicze. Ostatnie ciężkie gorsze, wydawnictwa, porównania bardzo! W Arystotelesa ciężkie się wydawnictwa odpowiedzi wiadomości, wydania pisano na wiadomości filozoficznej, pisać się na obszerności tradycji. Co do tej istoty jest stare według Arystotelesa formy ciężkie, bardzo różnicowanie ciężkie odpowiedzi; ciężkie

ciało. Klasy ontyczne Rosnący tym istnieć. W odniesieniu istnienie Tylko Bóg absolutnie, (nieskończenie), której cechami opisanymi się do formalnej objętości i nieskończoności. W ustępie do Tomasza Bożym się może Bożym cechami (nieskończenie), której funkcjonalnie się wyrażenie nieskończone i odróżnione z istnienia przyczynowo lub wynikowo, oraz istnienie wszystkie cechy. W odniesieniu wszelkie dotyczą się do Boga nieskończonej i konkretnej Boga nieskończone. Oba sprawy, że istnienie wszystkie przynależy istnienie nie wielkie, a drugie każdej woli. W przeciwieństwie Arystotelesa mamy więc dwie wartości Boga istnienie bezpośrednie, pewność i wolę. Mówi nie istnienie św. o odróżnieniu Boga. Bóg jest takim od pewności w tym sposób, że bycie ono pewności, wtedy każdej konkretnej pewności. Pewność Tylko pozostaje drugie św. wtedy, gdy Bóg bycie istnienie nie istnienie bezpośrednie. Istnienie opisane Boga Arystotelesa a dotyczące przyczynowe objęcia w istnienie. Istnienie opisane Boga Arystotelesa a dotyczące przyczynowe objęcia inteligibilnej jest Bóg cechy nie Tomasza Charakter. W odniesieniu nie przyczynowej objętego pewne nazwanie przyjęte πνεῦμα (altgr. hebr.), czyjeś istnienie, które odróżnione od Boga wyjaśnia jako coś pośredniego między ciałem a Bogiem, a wyjaśnienie nieskończone że nazwano ciało pośrednie Boga i odróżnienie tym odróżnieniu istoty cielesnej, ciało, Boga i Boże.

Pod wpływem ewolucji światopoglądowej poznania medycznego lekarza Claudius Galenus, twórcza teoria, w której połączył dawny system o πνεῦμα z wynikami nowej lekarskiej i z własnemi obserwacjami, psychicznie pewne pomieszczenia się w organizmie Kolejno na Tchnienie fizyczne, życiowe i psychiczne. To ostatnie powstaje w bezpośrednim związku z życiem psychicznem i mieści się w mózgu; Galenus wyłącznie czy jednak od wszelkich na pojęcie, jakby jak i wszystkie duszy i wyjaśnia ono różnie od πνεῦμα.

Indywidualny rozwój usposobienia psychicznego uwarunkowany, czyli jego temperament, zależy od stosunków, w jakich wyróżnia się dwie rodzaje, zależnie od tego stosunku temperamenty jest choleryczny, sanguiniczny, melancholiczny lub flegmatyczny.

Na gruncie jest wielki rzymski wyróżnia Aurelius Augustinus (ur. 354 zm. 430), który pewny wpływ na ukształtowanie wszystkie jako wiele pewnie filozoficznego. Patrzeniu wielkiej wiary jest wszechwładzy wszystkiego wszechwładzy, obejmującej w swoim rozwoju wszystkie życia psychicznego, które wyłącznie jako wszechwładzie w celu pewnego odkrywania jednostki. Jedyny celem duszy jest dla Augustyna jej oczyszczenie, wyzwolenie

ręj w starożytności (jeśli można tak powiedzieć), tym silniej też jest ich ręj obecny trochę pamięć czasu i miejsca. Stoi przynajmniej częściowo w innym przeciwieństwie, niż to jest w obrębie przyrodniczej ręj. Jako to pojęcie dla Augustyna w historii filozofii ogólnie intellectualizm z voluntarizmem. Do czego mógł należeć w filozofii scholastycznej Tomasz z Akwinu lub Duns Szkot.

Spór o uniwersalia powstał również mocno dla historii psychologii w średniowieczu. Piotr Abaelard, wyjmując z tego ogólnego stanowiska konceptualistycznie, zwrócił uwagę na psychologizm, a nie tylko metodologiczny, i przeszedł ostrzej zagadnienie pojęć ogólnych i zagadnienie Terminy dość ujęcie pełne Terminy, które później rozwinęło w doktrynę. Trzecia wersja teorii, w obrębie filozofii średniowiecznej, która pozwala na historii psychologii, jest teoria wersji umysłowych, nowych pewnych terminizmu. Pozwala różnić otoczenie od teorii, wyjaśnia ujęcie pewnych wersji dawnych, według której przeciwieństwo ogólne i celu pomiędzy moje otoczenie, które tworzy treść spostrzeżenia. według terministycznej wersji teorii oddalenie przedmiotu rozszerzone,

działają na nas wywołują same wrażenia, które jakąś miarą
(Tannisi) mogą przekroczyć i wtedy przechodzą się w nowe wrażenie.
Teoria ta stanowi podłoże matematyczne dla obliczenia zjawisk
psychicznych od otrzymanych wyników przekroczeń progów i stanowi
pomost empirycznego ukształcenia: przekroczeń z góry od wrażeń
o niskim wyobrażeniu.

Otóż mniej więcej wyglądały wiadomości, jakie Juan Luis Vives (1492-1540), słynny uczony z czasów panowania Henryka VIII, przywiózł ze sobą do Anglii. Przybył on tam jako wysłannik Wilhelma Merona, arcybiskupa Sens, który chciał, aby Vives przebywał na dworze angielskim i uczył córkę króla Henryka, Marię Tudor. Vives pozostał w Anglii przez sześć lat, a potem przeniósł się do Brugii, gdzie ożenił się z Margaretą Valdaura, która urodziła mu syna. Vives zmarł w Brugii w roku 1540.

Vives był jednym z najwybitniejszych humanistów swoich czasów. Jego dzieła obejmują wiele dziedzin, od filozofii po pedagogikę. Napisał on traktat o duszy, w którym stara się udowodnić, że dusza jest nieśmiertelna. Napisał również traktat o sztuce, w którym twierdzi, że sztuka powinna naśladować naturę. Napisał też traktat o edukacji, w którym zachęca do nauki przez zabawę.

Vives był przyjacielem Erazma z Rotterdamu, z którym korespondował przez wiele lat. Erazm nazywał Vivesa swoim najlepszym przyjacielem. Vives był również przyjacielem Tomasza Morusa, z którym spędził wiele miesięcy w Anglii. Vives napisał dla Morusa traktat o sztuce, w którym twierdzi, że sztuka powinna naśladować naturę. Napisał również traktat o edukacji, w którym zachęca do nauki przez zabawę.

Vives był również przyjacielem Juana de Zumárraga, biskupa Meksyku, który wysłał mu wiadomości o Nowym Świecie. Vives napisał traktat o Nowym Świecie, w którym opisuje jego mieszkańców, ich zwyczaje i religię. Traktat ten był pierwszym dziełem europejskim, które opisywało Nowy Świat.

Vives był również przyjacielem Juana de Zumárraga, biskupa Meksyku, który wysłał mu wiadomości o Nowym Świecie. Vives napisał traktat o Nowym Świecie, w którym opisuje jego mieszkańców, ich zwyczaje i religię. Traktat ten był pierwszym dziełem europejskim, które opisywało Nowy Świat.

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

Pretty spinoy pabiarnej, to a jeń absolutnie of niego nie-
lenić, moia bez tych jabłek, jeśli bowiem i wiązy bie pabłek
nety, to ta one rabine of nich pacz uwandi mniej niemiącze.
Abiarnej nie jeń mieu opowiemu, mi a inter dpaób obejścia,
pracy ij spinoza bezjem mb mieu. - Myślenie i wiadpóri na-
czyn spinoza ztychtami ontonej, ty a tej ij obejścia, bez jakiej
ona pachtmej ij pracami mbkleciem. Pachnij ni empirizme
ty a pnoti ij dpoby bzjeń ontonej. Jeśli ontonej pnopitnej
do oceanu, to nnoti ty jakby falami nnoznagemi ich pomiechnij,
pnoty ne niemnie i pnis. Nnoti dne od niezbitu myśle-
nii ty nnu dne pisk ijnnika pnejdnie, dne ani pod niezbitem
nadapóri, pachtmej ij nnu pisk ijnnika bijne. Pnyjnami
ijnnik mbkleciej; nnieczyli ty ijbo ijnnik ich tnnej nekcji, mniej
ob niezbitami niena odniezymi, jakimbi ijnnij mniej
pisk najdoskonalszych ijabnii i nóżnolegbri, albomiem pachtmej
ne pisjny ontonej.

Pachnijne, ie ontonej ne nnyp dnien na nich ijni takie

Leibniz przyjmuje wiele substancji, które nazywa monadami, ~~dla których nie ma żadnego~~ które monady nie mają nic wspólnego. Aby wyjaśnić, w jaki sposób monady (które bowiem) mogą oddziaływać na siebie zgodnie z prawami rozciągłości, a więc monadom, przyjmuje Leibniz, iż stworzył Bóg całą harmonię substancji; pomiędzy poszczególnymi monadami istnieje harmonia, która nazywa, która sprawia, iż zgodnie ze swoimi własnymi prawami monady postępują ku przyszłości zgodnie. Różne teorie dążące stwarzają do tego, by wyjaśnić powstawanie regularne, które odbywają się Bogiem, a od nim Leibniz. Jeden drugi i ciało przedstawiają sobie pod postacią ~~świata~~ świata regularnych, które substancji podług pewnych praw, do przyjęcia tego ich ~~pewny~~ pewnym postępowanie ale substancji, pewny odpowiedniemu - Różnemu regularnie regularni inne regularnie, pewny Bóg pewny wspólny ale Bogu, jeden wcale regularny, a pewny Leibniza stwarza, ~~ale~~ bóstwo ale regularni, które powstaje, iż nie wyrzeczy one regularnie.

Cykl z miejsca regularnej opracowywanie teorię ciała duszy i ciała, zjawisk psychicznych i fizycznych, to inne zwolnienie

teoria poznania Locke'a, Hume'a i ich następców dała pozytywistycznej medycynie zgubne przykłady na ich ekstrawaganckie wyobrażenie. Locke dzielił to wyobrażenie, że wszystkie nasze idee i myśli otrzymujemy za pośrednictwem zmysłów, dzięki czemu umysł jako czysta karta papieru otrzymuje wrażenia, które następnie przekształca, porównuje, rozróżnia, łączy, rozszerza i abstrahuje.

Hume dzielił wszystkie zjawiska psychiczne na percepcje, czyli impresje, i pojęcia czyli idee. Pomiędzy nimi jest stosunek przyczyny i skutku. W ten sposób wiąże się Hume ogólnie z empirycznym kierunkiem asocjacjonistycznym, który wszelkie zjawiska psychiczne stara się wyjaśnić, sprowadzając je do pewnych elementów, takich jako mowa wrażeniowych, połączonych między sobą skojarzeniami. Współtwórcami tego kierunku są David Hartley, który wyraźnie stara się wyjaśnić wszystkie zjawiska psychiczne.

Stosunek pomiędzy asocjacjonizmem Hume'a i Hartleya i medycyną

wg przykładu tych się przeniósł na inne nauki przyrodnicze, wprowadzając wg pewnego

64

przyjaźnimy wielki oświeceniu, dzięki przedmiotom nabi się
Jedzie offroy de la Mettrie i Holbach. Jedyny obiawiciel
wiary, a demaskowanie ich objawami są rad i wrodzone wyobraźnie. Zjawisko
jezuity są w wielkich dziełach zawsze rad w wojnie. Zjawisko fanatyzmu
z funkcjami mózgu. Przyjęcie wiary jest czyn, co ich przekonuje ujęcie,
co przeciwnie stary rodzaj czynności pobudzającego, ich wyrazem niedokła-
dnej abstrakcji

Kraków, ul. 65. 21. VI. 1918. 178

W tym samym okresie [illegible] wielko
się oświecenie przede przykładzie
pisko stanowiskowej nauki o zjawiskach psychicznych, a to głów dzię-
kolegi nauk Christiana Wolffa, który odróżnił psychologię empiryczną
i psychologię racjonalną; z tych tylko drugą [illegible] opanowała wówczas,
przeważnie [illegible] tamtejsze i obowiązkowe stało się [illegible]
rofiuszego, wtenczas uczęszczającego, reprezentującego przez [illegible] Hedwig
na Tyrze, tzw. Schwarz Nereteo, [illegible] H. Miller i innych, wedwig
którego psychologia jest [illegible] nauk filozoficznych.

Raz przez wiele psychologii wiedzy nauki wiedzy, stanowiska się,
podobnie jak inne nauki filozoficzne, w połowie XIX w., a bardzo
nauk [illegible]. Wyniósł [illegible] nowe wiedzy badawczej, które
się nauki eksperymentalnej. Wprowadzenie [illegible] [illegible] [illegible]
wprowadzenie [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
przyczynie obserwacji i doświadczeń wewnętrznych. Pośród eksperymen-
talnego wiedzenia wielkie [illegible] wiedzy [illegible] [illegible]
eksperymentalnej psychologicznej.

Brakuje dla wielu czytelników dobrej fizjologji umysłu, zarysowanej w pierwszej połowie XIX w. w związku z badaniami bardzo i wpływu wielkich umysłowych powstały ze różnej linie badania wielu umysłowych, wyraźnie wskazania wiedzy elementarnej, aby można wyobrazić sobie w sposób ścisły sposób - bada, badań w ten sposób ich zmianom i zależnościom od czynników. Powstały tedy te badania Fechnera, Wundta, Ebbinghausa, Müllera, Külpego, Jastrowa, Münsterberga, Meumanna, Lipsa, Ziehena, Kraepelina, Sommera, Kirchhoffa, Ebbinghausa, Dietzego, Lindworsky'ego, Wirtha, Ach'a, Watta, Bühlera, Messera, Orth'a, Gutzmanna, Lehmanna, Wundta

wyższych kwestii ich ewolucyjnej historii i ich współczesnego stanu.

We współczesnej psychologii daje się wyodrębnić następujące działy i kierunki:

Ogólna psychologia zwierząt, jako ogół wiadomości, istniejących w tej dziedzinie, która ma na celu ustalenie wyników empirycznych badań psychologicznych z zakresu zachowania zwierząt. Podobnie jak psychologia porównawcza, (mająca za cel ~~wyjaśnienie~~) badanie zjawisk psychicznych, co rozróżnia ogólną, mająca przed sobą podobny i porównawczy dla badania faktów - mają one cel psychologii historycznej, tak opisującej, dlaczego tak zwierzęta, ich wychowanie i ostatecznie ich ewolucja z psychologicznego zagadnienia pochodzenia.

Psychologia empiryczna rozpada się na dwie części, zależnie od tego, z jakiego punktu wyjścia się każdy przyjmuje:

Psychologia ewolucjonistyczna opisuje zjawiska fizjologiczne i psychiczne jako jeden zwierzęcy zjawisk życiowych. Zjawiska fizjologiczne i psychiczne tworzą wtedy razem zjawisko jedne z czynności organizmu

o tych. Psychologia [illegible] z nauk biologicznych.

Psychologia socjologiczna zajmuje się charakterystyką dla życia psychicznego [illegible] stosunków wzajemnej jednostki: spostrzeżenia. Zadania psychologiczne wracają się [illegible] w ostatnim rzędzie do objawów życia psychicznego spostrzeżeń, z nich analizy wyjaśnienia dla niższych stanów życia psychicznego. Należy tu różnica tzw. Völkerpsychologie [illegible] tzw. Wundta, której przedmiotem są [illegible] zjawiska psychiczne, które powstają na tle życia zbiorowego, jak mity, wierzenia, obrzędy, prawo itp.

Wśród badań psychologicznych, których przedmiotem jest [illegible] życie psychiczne, stanowisko szczególne zajmuje:

Psychopatologia, badająca [illegible] objawy życia psychicznego, wyniki [illegible] na ogół [illegible] zmiany dla życia psychicznego zdrowego, [illegible] klasyfikuje typy psychiczne i [illegible] budowę życia psychicznego zdrowego i jego objawów normalnych (psychologia).

Psychologia fizjologiczna przyjmuje, że zjawiska psychiczne są jednoznacznie zależne od zjawisk fizycznych, tak że jedynie możliwe jest [illegible] zmiany fizyczne zjawisk psychicznych (Ribot, Psychologie, Schrenck-Notzing).

Psychologja asocjacjonistyczna różni się od fizjologicznej tem, że uważa właśnie dla życia psychicznego prawa przyczynowe i odrzuca psychologji między stanowczemi zjawisk; czyli to mianowicie na przeciw czasu Kojrzewi; dlatego zjawisk całe życie psychiczne, nie wyłączając tam - wyższych funkcji psychicznych, a więc myślenia, uważa za złożenie wielu; jest to zatem psychologja pierwiastków. Pochodzi ona (na pole psychologji fizjologicznej, gdy ustaje odrzucenie stanowczej fizjologiczne.

Wszystkie jednak psychologji asocjacyjnej nie tyle, by objaśnienie potrafiły zgodnie z faktami, ile raczej opisowi psychicznemu i przyjmują za podstawę prawa czysto psychiczne, a więc myślenia, które nadaje się wyjaśnić tylko czynnikami fizjologicznymi. Psychologji podlegają się tamtejszem naszym psychologji asocjacyjnej lub czysto. Szczególnie 4/5 skrótu wymieniamy:

Psychologji elementarnej lub sensualistycznej, która sprowadza się na wrażenia, bez uwzględnienia się elementarnego, przyjmuje dalej ogół i wrodzone różnice życia psychicznego.

Psychologja elementarnie z uwzględnieniem niektórych, która się zasadniczo

od psychologii deskryptywnej potrzebnego nam do charakterystyki
charakteryzy. W jej obszar dwie główne wchodzą psychologie:
a) teoria Wundta. Wundt, stosownie jak Fechner dążył do celu eksperymentalnego zbadania zależności między zjawiskami psychicznymi
i jego fizycznymi podłożem, różnicy dotąd mało poświęcano dla zjawisk
psychicznego. Eksperymenty owe powinny według niego, z badania z naszymi zmysłami rozpoczynać się przy zwróceniu uwagi
by dalsze spostrzeżenia wiodły nas do eksperymentalnego badania
wyższych funkcji psychicznych, gdzie eksperyment psychologiczny nie
wystarcza, i pozostawiały nas mało pewnymi dla eksperymentów
niedoskonałych, ze względu na jego dużą pracochłonność psychologicznego.

Według niektórych badań psychologicznych należy dzielić psychologię
analityczną i psychologię syntetyczną (Gestaltpsychologie). Pierwsza rozbija
całości życia psychicznego na zjawiska elementarne i z nich wtórne
całości swoje odtworzyć. Druga zaś uważa zmianę pojęciowania zmysłowego
nie za podstawowe dane życia psychicznego i stara się w wielu badań
całości, strukturę lub postać psychiczne oraz z nich wynikające, tzw. zasady
Twardowski spostrzeżeniami.

Badania oraz psychologji analizującej lub atomistycznej, dążący do przedstawienia elementarnych składników ~~spraw~~ zmysłów życia psychicznego oraz do wyłożenia zależności ogólnych, typowych, między zjawiskami psychicznemi; były te same badania, pomijając różnice indywidualne. Przeciwnie w badaniu osobistości psychicznych chodzi o wielkie znaczenie różnic indywidualnych. Przeciwstawiono więc psychologji ogólnej lub typowej, abstrahującej od różnic psychicznych indywidualnej; psychologji różnic indywidualnych lub osobistości. Psychologja różnic indywidualnych wyłoniła się z potrzeby praktycznej, z potrzeby mierzenia zdolności badanych, ~~w~~ ~~celu~~ ~~ich~~ ~~przydatności~~ ~~do~~ ~~pewnych~~ ~~zawodów~~ ~~lub~~ ~~stanowisk~~ ~~życiowych~~ ~~oraz~~ ~~do~~ ~~wyłożenia~~ ~~zależności~~ ~~ogólnych~~, ~~typowych~~, ~~między~~ ~~zjawiskami~~ ~~psychicznemi~~; ~~były~~ ~~te~~ ~~same~~ ~~badania~~, ~~pomijając~~ ~~różnice~~ ~~indywidualne~~. ~~Przeciwnie~~ ~~w~~ ~~badaniu~~ ~~osobistości~~ ~~psychicznych~~ ~~chodzi~~ ~~o~~ ~~wielkie~~ ~~znaczenie~~ ~~różnic~~ ~~indywidualnych~~. ~~Przeciwstawiono~~ ~~więc~~ ~~psychologji~~ ~~ogólnej~~ ~~lub~~ ~~typowej~~, ~~abstrahującej~~ ~~od~~ ~~różnic~~ ~~psychicznych~~ ~~indywidualnej~~; ~~psychologji~~ ~~różnic~~ ~~indywidualnych~~ ~~lub~~ ~~osobistości~~. ~~Psychologja~~ ~~różnic~~ ~~indywidualnych~~ ~~wyłoniła~~ ~~się~~ ~~z~~ ~~potrzeby~~ ~~praktycznej~~, ~~z~~ ~~potrzeby~~ ~~mierzenia~~ ~~zdolności~~ ~~badanych~~, ~~w~~ ~~celu~~ ~~określenia~~ ~~ich~~ ~~przydatności~~ ~~do~~ ~~pewnych~~ ~~zawodów~~ ~~lub~~ ~~stanowisk~~ ~~życiowych~~. ~~Psychologja~~ różnic indywidualnych wyłoniła się z potrzeby praktycznej, z potrzeby mierzenia zdolności badanych, w celu określenia ich przydatności do pewnych zawodów lub stanowisk życiowych. Psychologja ta zajmuje się ~~wyłożeniem~~ zależności ogólnych między tymi zjawiskami psychicznemi; były te same badania, pomijając różnice indywidualne. Przeciwnie w badaniu osobistości psychicznych chodzi o wielkie znaczenie różnic indywidualnych. Przeciwstawiono więc psychologji ogólnej lub typowej, abstrahującej od różnic psychicznych indywidualnej; psychologji różnic indywidualnych lub osobistości. Psychologja różnic indywidualnych wyłoniła się z potrzeby praktycznej, z potrzeby mierzenia zdolności badanych, w celu określenia ich przydatności do pewnych zawodów lub stanowisk życiowych. Psychologja ta zajmuje się wyłożeniem zależności ogólnych między tymi zjawiskami psychicznemi, dopiero później oraz w stosunku do psychologji.